HELEN MITTERMEYER

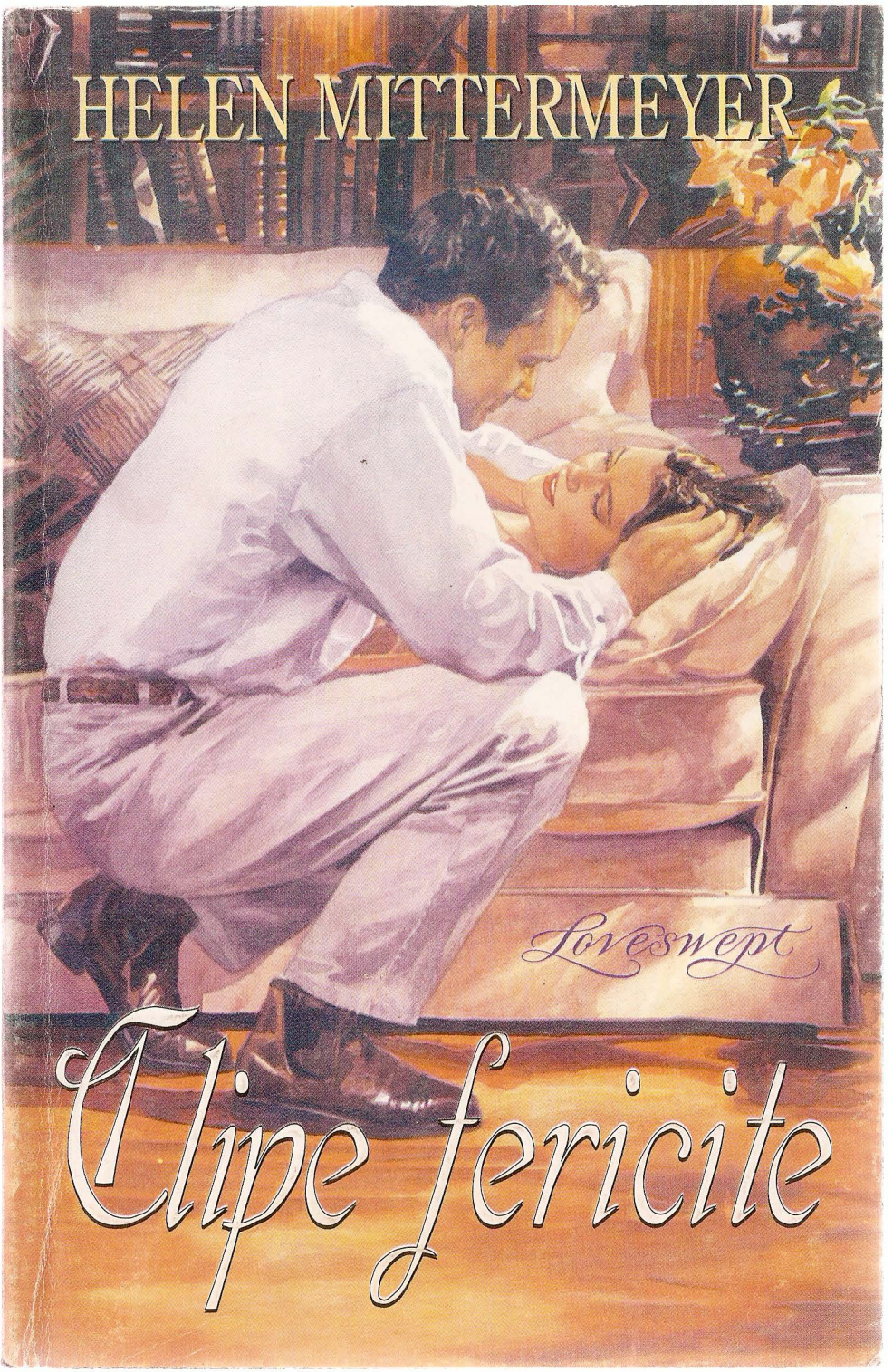

Loveswept

Clipe fericite

Capitolul unu

Hawksworth Dyhart se întinse şi căscă, întorcîndu-se cu faţa spre soare. Desfătîndu-se în căldura tropicală, îşi simţi trupul încordat de atîta muncă destinzîndu-se, în timp ce privea marea.

Deodată, se uită mai atent. Văzu, în acelaşi timp, pe cel ce înota şi aripioara unui rechin. Închise ochii orbiţi de razele soarelui, reflectate în apă, apoi îi deschise din nou, fixîndu-i în acelaşi punct. Nu fusese un miraj. Înotătorul era prea departe, dincolo de epava care-i atrăgea, de obicei, pe turiştii veniţi pe această coastă a Barbados-ului.

– Hei! strigă el. Nu vezi?

Strigătul lui întrecu vuietul valurilor şi ţipetele pescăruşilor. Păsările se ridicară alarmate, în sto-

luri zgomotoase, zburînd agitate, dar înotătorul înainta paralel cu ţărmul, fără să sesizeze pericolul.

Înjurînd, Hawk îşi scoase pantalonii de pijama şi, în pielea goală, se năpusti spre un scuter de apă tras la ţărm. Fir-ar să fie, nu aşa plănuise să se relaxeze în Barbados, îşi zise. Scrîşnind din dinţi, răsuci mînerul scuterului o dată, de două ori. Motorul tuşi, apoi prinse viaţă. Învîrti ghidonul pentru a prinde viteză maximă şi, cînd zvîcni înainte, fu cît pe ce să se dezechilibreze. Nu se prea pricepea la scutere, dar forţa şi hotărîrea lui îl propulsau spre ţintă. Deşi scuterul despica valurile, cu o viteză nebună, i se părea că nu mai ajunge odată. Oare va întrece rechinul, înainte ca acesta să-şi înşface prada? Se cutremură la acest gînd, iar trupul lui gol se umplu de sudoare.

Înainta atît de rapid, încît nu mai avea mult pînă să se prăbuşească în mare. Ţintind să ajungă la jumătatea distanţei dintre rechin şi înotător, încercă să-şi dea seama de cît timp va avea nevoie, cît de mare şi hotărît era peştele, ce dimensiuni avea victima sa. Va trebui să încerce să apuce înotătorul cu o mînă şi să cîrmească scuterul cu cealaltă. Era foarte periculos. Putea să-l lovească pe cel pe care încerca să-l salveze, sau să alunece în apă.

Încetinind puţin, să-şi recapete echilibrul, îşi aplecă trupul cît mai jos, pe măsură ce se apropia de înotător. Cu colţurile ochilor, zări aripioara cenuşie, dar nu era prea sigur. Strînse ghidonul cu mîna dreaptă şi apoi se aplecă să-l apuce pe înotător cu braţul stîng.

Şi, cînd îl ridică din valuri, avu senzaţia că braţul i se dislocase din umăr. Scuterul se clătină primejdios şi Hawk îşi încordă muşchii mîinii drepte, în timp ce încerca să menţină vehiculul în stare de plutire. Înotătorul era o... înotătoare, îşi dădu el seama, imediat. Femeia se zbătu, tulburînd apa cînd o trase pe jumătate peste scuter.

– Ce faci? zbieră ea.

Hawk era prea concentrat să echilibreze scuterul, ca să-i răspundă. Aţiţat de adrenalină, reuşi imposibilul şi întoarse scuterul, gonind spre ţărm. Încercă să nu se gîndească la rechinul care-i urmărea. Pasagera lui se zbătea şi striga, dar uruitul motorului îl împiedica să înţeleagă ce spunea. Probabil că nu sesizase pericolul, se gîndi el. În timp ce se apropiau repede de ţărm, ştiu că o să-i vină greu să oprească scuterul cu o mînă. Puteau să cadă amîndoi în apă. Oare trecuseră de recifuł de corali?

– Stai liniştită! strigă el, dar cuvintele lui se pierdură în vînt.

Cînd se apropiară de plajă, se gîndi să-şi ia mîna de pe ghidon, dar n-o făcu. Ar fi periculos, în apropierea coralilor. Unde era rechinul?

Înainta spre plajă prea repede. Hawk se pregăti să suporte zdruncinătura, cînd scuterul ţîşni din apă şi se poticni în nisip. I se zguduiseră creierii şi îşi luă mîinile de pe ghidon. Proiectaţi peste scuter, el şi femeia plonjară în nisip, rostogolindu-se printre bucăţi de corali şi scoici.

Hawk se opri cu faţa în nisip. Înlănţuindu-şi capul, de-abia avu timp să scuipe o aşchie de coral, cînd văzu pumnul îndreptat spre obrazul lui. Noroc că se trase înapoi. Altfel s-ar fi trezit cu o lovitură serioasă în bărbie. Aşa, însă, pumnul femeii îi atinse un ochi şi-i dădu capul pe spate.

– Fir-ar să fie! zbieră el. Ce dracu' te-a apucat? Tocmai ţi-am salvat viaţa.

Ducîndu-şi o mînă la ochiul lovit, se ridică în genunchi, privind-o cu celălalt ochi pe femeia nerecunoscătoare. Îmbrăcată într-un costum de baie dintr-o bucată, strîns pe trup, cu apa şiroindu-i, îl privea furioasă. Trupul ei zvelt, cu rotunjimi plăcute, era plin de nisip scoici şi alge. Deşi nu era înaltă, avea picioarele lungi şi frumos formate. Sub stratul de nisip, pielea ei se vedea lucioasă, ca de satin. În timp ce îi studia faţa, îşi dădu seama că era uluitor de frumoasă. Îi plăcea mai

ales nasul ei. Era uşor coroiat, dîndu-i un vag aspect acvilin. Ochii ei verzi, cu raze aurii, sclipeau furios. Era încîntătoare... apetisantă... şi groaznic de nerecunoscătoare.

– Eşti gol! exclamă ea, încruntîndu-se şi mai mult.

– Doar nu era să-mi sacrific o cămaşă şi o cravată, ca să-ţi salvez viaţa, pufni el.

Începuse să-i zvîcnească ochiul.

– Vrei să spui că mi-ai salvat viaţa? Dar nu eram în nici un pericol, cap de bou ce eşti. Înot şi plonjez în apă de cînd mă ştiu, iar tu...

– Te urmărea un rechin, o întrerupse Hawk, ridicîndu-se în picioare, cu mîna la ochi.

Observă că îl studia şi întoarse capul, special. Era şocat să constate că trupul său de-abia aştepta să răspundă privirilor ei insistente. Dar îşi arătă furia îndreptăţită. Nu putea să se abţină.

– Uite, zise el. Acolo. Convinge-te şi singură!

Arătă spre aripioarele peştelui. Nu prea se mişcase din loc.

– Un rechin!

Se întoarse să scruteze marea, umbrindu-şi din nou faţa.

Hawk văzu un alt cap despicînd valurile, lîngă aripioara cenuşie.

– Înotătorul acela este în pericol...

Alergă la malul mării. Îşi făcu mîinile pîlnie la gură şi strigă:

– Rechin!

O mînă îl apucă brusc de braţ.

– Încetează cu zbieratul! O să sperii turiştii.

Femeia se uită în jur pe plajă şi apoi se întoarse spre el.

– Şi îmbracă-te cu ceva, înainte să-i înspăimînţi cu adevărat.

Hawk se încruntă, deşi o anumită parte a corpului său remarcase ce atrăgătoare era, chiar plină de nisip.

– Trebuie să-l previn să se ferească de rechin.

Arătă din nou spre aripioara cenuşie.

– Prostule! Nu este un rechin, ci un steag. Nu am avut unul portocaliu, aşa că Dandy a pus unul cenuşiu. Nu este o geamandură prea adecvată, dar n-am găsit altceva. Un steag cenuşiu. Aceasta era aripioara ta de rechin.

Îl bătu în piept cu un deget plin de nisip.

– M-ai smuls din apă, m-ai trîntit pe ţărm, m-ai rostogolit prin nisip şi corali, şi pentru ce? Puteam să-mi zdrelesc tot corpul, numai fiindcă tu nu eşti în stare să distingi un steag de o aripioară de rechin. Încruntîndu-se, îl lovi din nou cu degetul în piept şi ridică glasul: Ţi-ai ieşit din minţi?

– Acum, tu eşti cea care deranjezi turiştii, bom-

băni Hawk, încercînd să-şi alunge stînjeneala.

Se uită din nou spre mare şi văzu alt înotător făcînd cu mîna din partea dreaptă a steagului cenuşiu.

– Arată exact ca o aripioară de rechin. N-ar fi trebuit să schimbi culoarea.

Femeia văzu turiştii din hotel venind spre ei, atraşi de agitaţie.

– N-ai de gînd să te îmbraci? întrebă ea printre dinţi. Te faci de rîs. Aici nu este permis să înoţi în pielea goală.

Se străfulgerară din priviri. Puştoaică obraznică, se gîndi el, apoi îi întoarse spatele. Îşi riscase viaţa s-o salveze. Şi se făcuse de rîs. Înjurînd, plecă, fără să bage de seamă privirile insistente şi pantalonii săi de pijama, mototoliţi pe plajă.

Cineva fluieră. Scrîşnind din dinţi, Hawk se năpusti pe cărarea îngustă care ducea spre vila lui, destul de izolată. Deschise uşa de perete, apoi o trînti în urma lui.

Dandy înotă pînă la ţărm şi apoi se întoarse pe plajă, cu înotătoarele în picioare.

– Oare m-au înşelat privirile? o întrebă el pe

femeia cu păr negru, care încremenise în loc. Vorbeai cu un turist în pielea goală?

– Nu prea era un turist, zise Bahira Massoud, printre dinţi, ci un nebun de legat.

Totuşi, trebui ea să recunoască, avusese curaj s-o salveze de un aşa-zis rechin, cum crezuse el. Şi avea un fund superb.

Dandy o privi de sus pînă jos.

– Arăţi îngrozitor. Ai fost tîrîtă prin gunoi?

– Foarte nostim!

Bahira scuturâ inutil scoicile şi nisipul care o acopereau.

– Nebunul acela a crezut că steguleţul nostru cenuşiu era o aripioară de rechin şi s-a năpustit, într-un scuter, să mă salveze. Era să mă frîngă în două, cînd m-a înşfăcat. Apoi m-a tîrît pe plajă, aruncîndu-mă peste ghidonul scuterului.

Arătă groapa de nisip.

– Puteam să-mi rup gîtul.

Dandy zîmbi, dezgolindu-şi dinţii albi, în contrast cu faţa întunecată, apoi se încruntă.

– Ar fi mai bine să scăpăm de steguleţul acela. Unul din turiştii noştri s-ar putea să aibă aceeaşi impresie ca nebunul tău.

Bahira încuviinţă din cap.

– Hai să ne strîngem lucrurile. Sînt terminată pe ziua de azi.

– Ar fi bine să-ţi ungi zgîrieturile, zise Dandy. După ce îţi faci un duş, bineînţeles.

Bahira se strîmbă, apoi intră în mare, gemînd, în timp ce apa sărată îi biciuia tăieturile.

Mai tîrziu, în după-amiaza aceea, cînd Bahira intră în tură, la recepţia hotelului *Grand Bajian,* se gîndea încă la frumosul Adonis, care nu deosebea o aripioară de rechin de un steguleţ. Evident, dacă era atît de frumos, nu mai avea nevoie de creier, se gîndi ea. O deranja că nu reuşise să şi-l alunge din minte, toată ziua.

Lavinia, recepţionera din tura de zi, îi zîmbi cînd o văzu.

– L-ai scăpat.

Bahira îi zîmbi şi ea, ştiind că prietena ei se referea, probabil, la un bărbat. Lavinia era înnebunită după bărbaţi.

– A sosit Tom Cruise? o întrebă ea.

– Nu, dar a venit unul aproape la fel de grozav. Hawk Dyhart este în vila *Coral,* zise Lavinia, oftînd.

Vila *Coral* era cea mai scumpă şi cea mai retrasă.

– A venit cînd era schimbul lui Turdy, la cinci dimineaţa.

– Ia auzi! exclamă Bahira. Apoi rîse, cînd Lavinia se arătă dezamăgită. Nu ştiu cine este Hawk Dyhart.

– Pentru că nu citeşti ziarele, zise Lavinia. Eşti needucată, Bahira. Dyhart este din Chicago şi deţine o mare companie industrială, *Dyhart International Tool and Die.* Se ocupă şi de finanţe. Am citit despre el cînd a depus mărturie într-unul din acele procese referitoare la economii şi împrumuturi, la Washington D.C. Îţi aminteşti?

– Ah! Este un escroc vestit, zise Bahira, zîmbindu-i prietenei sale, care clocotea de indignare.

Acum, gîndindu-se mai bine, numele lui Hawk Dyhart i se părea cunoscut. Îl văzuse în ziare, o dată sau de două ori, însă nu-şi amintea de ce fusese menţionat. Evita să citească despre scandalurile bancare. Îi trezeau prea multe amintiri dureroase.

– Nu este un escroc! protestă Lavinia. A fost martor într-unul din cazuri, adăugă ea, ţuguindu-şi buzele. Dar pariez că ştie destui escroci.

Se uită la ceas şi tresări.

– O să întîrzii. Pe mîine, Bahira.

– Bine.

Deşi erau prietene, Bahira se bucură că ple-

case. Cuvintele sale îi amintiseră de un episod trist din viaţa ei. După moartea părinţilor, fusese crescută de unchiul ei, iar acesta şi fiul lui fuseseră acuzaţi de falimentarea propriei companii de investiţii, prin cîştig ilegal. În cele din urmă, au fost scoşi de sub urmărire, însă familia îşi pătase renumele. Pierduseră compania şi toţi banii lichizi. Ea, unchiul şi vărul ei se treziseră faliţi. Bahira fusese nevoită să renunţe la studii, cînd mai avea puţin pînă să-şi încheie specializarea în biologie, în timp ce unchiul şi vărul ei se luptau să refacă firma. Învăţase cum să se apere, reuşise să se întreţină, dar îi lipsea foarte mult familia. Văzînd un turist care se apropia de recepţie, Bahira clătină din cap, să-şi alunge gîndurile, şi zîmbi.

– Bună ziua, domnule. Vă pot ajuta cu ceva?

În noaptea aceea, Bahira visă umeri laţi, musculoşi, păr des, castaniu, cu reflexe roşietice, mîini dezmierdătoare şi ochi sclipitori. Deşi continua să-şi repete că era probabil unul dintre acei oameni prea bogaţi şi prea răsfăţaţi, care aveau case de vacanţă de-a lungul plajei, deci o persoană cu care nu avea nimic în comun, nu putea să şi-l

alunge din minte.

Oare i se păruse, se întrebă ea, în timp ce se străduia să se trezească, sau, într-adevăr, trupul lui reacţionase cînd fuseseră împreună? Era o nebunie. Nu reacţionase, nu-i aşa? Bahira încercă să se gîndească la lista ei de cumpărături, la rufele care trebuiau sortate, dar imaginea bărbatului înalt, gol şi sexy nu o părăsea.

Se dădu jos din pat, atingînd cu picioarele podeaua rece. Gemînd, se ridică, se întinse şi se strîmbă. Nu-i plăcea să fie în tura de dimineaţă. Azi, începeau cele două săptămîni ale turei ei de dimineaţă, după ce lucrase două săptămîni în schimbul de noapte. Se simţea obosită şi, într-un fel, dezechilibrată.

Tîrîndu-se sub duş, lăsă apa să curgă mai mult ca de obicei, pînă să înceapă să se spele. După ce se şterse, se îmbrăcă în grabă, pentru că întîrziase cîteva minute. Ieşi din cameră în fugă, sărind cîte două trepte deodată. Alergînd printr-o curte mare, plină cu flori, luă un *croissant* de pe tejgheaua unui restaurant în aer liber. Muşcînd din el, parcurse în grabă poteca şerpuitoare, care ducea în holul fără pereţi.

– Bahira, de ce nu te îngraşi? o întrebă recepţionera de serviciu. Mie aşa mi se întîmplă, dacă mănînc dulciuri.

Bahira zîmbi.

– Nu eşti grasă, Althea. Dandy te consideră perfectă. Îmi pare rău că am întîrziat.

Althea zîmbi, arătînd spre ceas.

– Dar nu ai întîrziat.

Îi făcu cu mîna, înainte să plece.

– Pe curînd.

Bahira îi răspunse absentă, apoi verifică registrul cu turişti, lista cu rezervări, datele din computer. Şi, deodată, mintea ei coborî în picaj şi văzu un piept lat, cu un smoc de păr castaniu, peste monitorul computerului. Încetează! îi porunci imaginaţiei sale ameţitoare. Cînd devenise atît de proastă? Avea o misiune serioasă în viaţă... să se întreţină şi să-i trimită banii, pe care-i economisea, unchiului ei, Mohammar, ca să-l ajute să-şi refacă firma. Era clar că nu avea timp să se ocupe de un cavaler dezbrăcat, cu ochii aurii.

Hawk era agitat. Venise la Barbados din impuls. Se simţise încordat, deşi nu ştia de ce. Nu avea nici un motiv să fie nemulţumit de ceva.

Se uită pe fereastra mare a *living room*-ului, la marea scăldată de soare. Un adevărat paradis. O

să se recreeze în următoarele două săptămîni, o să navigheze, o să înoate, o să se scufunde şi o să uite de afaceri.

Îşi înlănţui umerii cu mîinile ca şi cînd ar fi vrut să scape de o greutate. Se întrebă de ce era nemulţumit. I se părea o nebunie să vină în Barbados la jumătatea lunii iulie. Putea rămîne în Chicago, dacă voia căldură. Aveau din plin. Afacerile mergeau grozav. Manevraseră diversificarea în domeniul comunicaţiilor cu multă discreţie. Începuse să-şi dea întîlniri cu o fată bogată, din lumea bună, care promitea să fie la fel de apetisantă în pat, pe cît era de inabordabilă în societate. Se bucura de o sănătate perfectă şi era încă la o vîrstă de partea însorită, aceea de patruzeci de ani. Nu existau probleme serioase în viaţa lui, nimic insurmontabil, nimic care nu putea fi aranjat.

În afară de, îşi zise, atingîndu-şi ochiul puţin umflat, în afară de acea femeie incendiară, care-i sucise capul şi la propriu şi la figurat, cînd încercase s-o salveze. De un steguleţ cenuşiu. Se strîmbă. Apoi chicoti cînd îşi aminti cum se învîrtiseră prin aer, în momentul în care scuterul se înfipsese brusc în nisip. Dumnezeule! Cînd se întorsese cu faţa la el, era turbată de furie. Acoperită cu nisip, scoici şi alge, din cap pînă în picioare, era cea mai răvăşită frumuseţe pe care

o văzuse vreodată. Furioasă şi apetisantă la culme.

Chiar şi cînd îl scosese din sărite, fusese conştient de frumuseţea ei. Nu credea să mai fi văzut ochi verzi ca ai ei. Rîse, amintindu-şi acum în ce fel îl privise, de parcă ar fi fost un gunoi. Şi, dacă s-ar mai fi uitat la el încă o secundă, s-ar fi excitat şi mai mult. Atunci chiar că l-ar fi jupuit de viu. Îi simţise corpul superb, deşi o ţinuse doar cîteva clipe. Se întrebă cine era.

Se întoarse să se uite la servieta lui deschisă, din care se revărsaseră hîrtii pe birou. Îi pierise entuziasmul să se apuce de treabă. Trebuia să facă ceva ca s-o alunge din minte. Putea să se ducă la Bridgetown. Sau, mai bine, să navigheze. Nu mai stătuse în acest complex hotelier şi se hotărî brusc să se ducă la recepţie, să vadă ce posibilităţi de divertisment existau.

Îmbrăcat în slip, în tricou din plasă şi papuci de piele, Hawk ieşi din vila sa, numită *Coral.* Cărarea lată ducea pe lîngă restaurantul în aer liber, numit *Scoica,* apoi se răsucea, trecînd printr-o grădină japoneză, care forma curtea hotelului. Vila lui era cea mai retrasă, izolată de celelalte şi de hol.

Înconjurat de frangipani purpurii şi roz şi de ibiscuşi, inspiră adînc. Briza, care bătea dinspre

mare, mirosea a ghimbir şi scorţişoară. Paşnic şi liniştit, se gîndi el, în timp ce trăgea nesăţios aer în piept. Atmosfera aceasta o să-l liniştească.

În timp ce se apropia de recepţia din bambus, observă că funcţionara era ocupată. Scria ceva şi ţinea capul aplecat. Faţa ei era încadrată de păr negru, mătăsos. Se opri dinaintea ei şi o văzu ridicîndu-şi privirea. Aceeaşi surpriză, pe care o citi pe chipul ei, se remarca probabil şi pe chipul lui. Frumuseţea cu ochii verzi de ieri era recepţioneră. Hawk îşi reveni primul.

– Ai rămas cu gura căscată, domnişoară – se uită la ecusonul ei – Massoud. Şi ţi-a căzut creionul. I-l dădu înapoi, apoi adăugă: Sînt Hawk Dyhart, de la vila *Coral.*

Fata închise ochii, ca şi cînd ar fi apucat-o brusc durerea de cap, apoi încercă să zîmbească forţat.

– Domnule Dyhart, zise ea, cu un glas gîtuit, cu ce vă pot ajuta?

– Cu multe lucruri, sînt convins, murmură el, observînd cum i se întinde roşeaţa pe faţă.

Ochii ei verzi sclipiră ca nişte smaralde. Erau plin de furie, în ciuda zîmbetului ei. Fata ştia că se află în dezavantaj. Nu putea să repeadă un turist. Nu era cinstit s-o tachineze... dar nu rezistă tentaţiei.

– Deocamdată, continuă el, aş vrea să închiriez un echipament de scufundări şi să fac o rezervare pentru cină. Aveţi portar?

– Mă ocup eu, domnule.

– Poate n-ar fi rău să-mi arăţi cele mai bune locuri pentru scufundat, zise el.

Fata se încordă, sesizînd că făcea aluzie la prima lor întîlnire, iar el îşi înăbuşi surîsul. Acum, cînd putea s-o studieze fără stratul de nisip şi scoici care-i acoperise corpul, îşi întări prima impresie. Era superbă. Pielea ei minunată semăna cu o mătase crem, iar cînd se îmbujora, faţa căpăta o apetisantă nuanţă roz.

– Avem un expert în scufundări, zise ea, pe un ton glacial; Dandy Jordan va fi încîntat să vă ajute.

– Bine, zise Hawk.

Fata fierbea de furie. Dar era atît de frumoasă, colorată şi exotică, la fel ca Barbados-ul. Vorbea ca o americancă, arăta ca o americancă, dar observase anumite diferenţe subtile, care-l făceau să se întrebe dacă nu provenea din Orientul Mijlociu sau Africa de Nord. Însă era mai înaltă şi mai suplă decît femeile din zonele acelea. Avea şoldurile rotunjite, fără să fie late, şi sîni ridicaţi. Pielea ei era crem-rozalie, nu măslinie, şi se întindea fragedă peste obraji şi bărbia ascuţită. Şi de unde

avea ochii aceia neobişnuiţi? Ar fi vrut să discute cu ea, s-o atragă dincolo de recepţie. Era iute la mînie, cu o limbă ascuţită... şi avea o feminitate care se revărsa în valuri, ca şi cînd ar fi deţinut toate secretele Evei şi ale lui Venus. Se uită din nou la ecusonul ei.

– Bahira este un nume foarte frumos. Cumva iranian?

– Nu, domnule, marocan. Vreţi să-l chem pe Dandy şi să văd dacă este liber?

Încuviinţă din cap, remarcînd că schimbase subiectul.

– Te rog.

Vocea lui răguşită părea să dezmierde pielea Bahirei, s-o facă să se înfioare. Nu te uita la el, îşi spuse ea. După felul în care îl apostrofase după-amiaza trecută, ar fi putut să ceară să fie concediată. Cînd ridică receptorul telefonului, îşi încordă muşchii, ca să nu-i tremure mîna.

– Aş putea să-l trimit la vila dumneavoastră, domnule, zise ea, riscînd să-i arunce o privire.

Tricoul lui crem scotea în evidenţă un bronz care părea să-i aparţină de la naştere. Braţele lui puternice atîrnau din umerii solizi. Semăna mai mult cu un jucător de fotbal, decît cu un om de afaceri. Şi, dacă nu pleca mai repede, o să-şi sfărîme toţi dinţii din gură. Se uită, o clipă, la

ochiul lui stîng. Era uşor umflat şi albăstrui. Ah, Doamne.

– Foarte bine, zise el. O să aştept aici.

Se sprijini de biroul recepţiei, privind-o intens.

– Cum doriţi.

Muşcîndu-şi buza de jos, formă numărul lui Dandy. Cînd îi răspunse, îi explică pe scurt ce voia Hawk Dyhart. Iar Dandy spuse că va veni imediat.

Trecură cîteva minute. Liniştea se întindea ca o bucată uscată de cauciuc, gata să cedeze. Pendula veche de pe perete, aflată în spatele Bahirei, bătu răsunător. Iar vîntul care înfoia palmierii regali era asurzitor.

Hawk o privi şi îşi aminti cum arătase după-amiaza trecută, ca o răzbunătoare zeiţă a mării.

Bahira încerca să uite trupul lui gol, irezistibil.

– Bună, Bahira, îi strigă Dandy, în timp ce străbătea holul.

Răsuflă uşurată. Simţi că i se topeşte încordarea şi fu cît pe ce să se prăbuşească pe podea.

– Dandy! exclamă ea. În sfîrşit!

Lui Dandy îi pieri zîmbetul cînd Hawk rîse amuzat.

– Dar n-au trecut decît cîteva minute.

– Mie mi s-au părut ore, murmură Bahira, ignorîndu-l pe Hawk Dyhart, care continua să

chicotească. Oaspetele nostru, domnul Dyhart, vrea să-i arăţi nişte locuri bune pentru scufundat. Acum.

Dandy se întoarse spre el, zîmbind. Şi Bahira îşi dădu seama, bucuroasă, că nu-l recunoscuse în persoana bărbatului gol de pe plajă.

– Sînteţi gata, domnule? îl întrebă Dandy.

– Da, murmură Hawk, fără să-şi dezlipească privirea de la Bahira.

– Cred că domnişoara Massoud vrea să ne vadă plecaţi.

Bahira numără pînă la zece, apoi pînă la douăzeci. Putea să fie concediată, dacă îl repezea pe Dyhart. Şi avea atîta nevoie de serviciul acesta. Trebuia să se poarte amabil. Doar o să plece în curînd.

– Distracţie plăcută, domnule.

– Mulţumesc.

Hawk o fixă încă o clipă. Era o femeie superbă, cu temperamentul lui Napoleon. Îi stătea pe limbă s-o întrebe cînd era liberă, dar ştia că l-ar pune la punct. Aşa că zise:

– Pe curînd, domnişoară Massoud.

Fetei îi pieri zîmbetul, dar reuşi să se abţină.

– O să vă placă marea noastră, domnule, zise Dandy, în timp ce se îndepărtau. Rechinii şi ţiparii sînt foarte prietenoşi cu turiştii.

Hawk se uită la însoţitorul său zîmbitor.

– Şi nu te deranjează deloc, Dandy?

– Nu, domnule. Avem o înţelegere. Cînd mă scufund, le cer mai întîi permisiunea.

Dandy dădu din mînă conducîndu-şi oaspetele, de-a lungul potecii, spre plajă.

– Dacă ştiţi să folosiţi echipamentul de scafandru, vi-l aduc imediat, domnule.

– Da, ştiu! Îţi mulţumesc, Dandy.

Se opriră la un mic şopron şi Hawk privi apa, admirînd puzderia de bărci cu pînze şi alte ambarcaţiuni.

– Te ocupi de toate bărcile, Dandy?

– Da, împreună cu alţii. Mulţi dintre noi avem mai multe atribuţii în cadrul acestui complex hotelier, domnule.

– Chiar şi recepţionera? Mă refer la domnişoara Massoud.

Dandy îl studie pentru o clipă, apoi încuviinţă din cap.

– Oh, da. Uneori Bahira organizează excursii şi merge ca ghid sau însoţitor. Dandy zîmbi. În felul acesta, putem cîştiga în plus, în timpul nostru liber.

– Bună idee. Cum aş putea să aranjez o excursie? Aş fi interesat de ceva privat, nu să fac parte dintr-un grup.

– Puteţi întreba la recepţie, zise Dandy, în timp ce scotea echipamentul din şopron, sau puteţi lau legătura direct cu ghizii. Sînt însemnaţi în cartea de telefon din camera dumeavoastră.

– Grozav. Poate o să sun, zise Hawk.

Observă privirea aspră pe care i-o aruncase Dandy.

– Bahira Massoud este prietena mea, zise Dandy, blînd. Şi prietena soţiei mele. Considerăm că face parte din familia noastră.

Hawk îl privi atent şi încuviinţă din cap.

– Aş vrea să mă scufund singur.

Observînd gura încordată a lui Dandy, îşi dădu seama că fusese prea dur. Dar nu ştia ce să-i răspundă. Şi nici nu înţelegea de ce îl întrebase de excursie. Ştia doar că voia s-o vadă din nou pe Bahira Massoud. Intensitatea acestui sentiment îl neliniştea. Cum să-i explice lui Dandy Jordan ceva ce nu pricepea nici el?

Scufundatul se dovedi un adevărat deliciu. În larg, dincolo de prima epavă, exista o lume submarină care îl fascină pe Hawk. Văzu un ţipar şi o baracuda, dar nu se apropiară de el.

Cînd se întoarse pe ţărm, Hawk dădu mîna cu Dandy.

– Crezi că am putea ieşi mîine? îl întrebă el.

Dandy zîmbi şi încuviinţă din cap, apoi puse la

loc echipamentul în şopron.

Hawk alergă pe plajă, simţindu-se relaxat şi plin de energie. Înotul subacvatic îl remontase. Cînd ajunse la vila lui, îşi scoase slipul, intenţionînd să facă un duş. Dar ezită şi se uită la cartea de telefon. O deschise, o răsfoi şi găsi lista pe care o căuta. Alese un nume, apoi formă numărul.

Bahira avu o zi de coşmar. Reuşi să înregistreze turiştii, fără prea multe probleme, dar o obseda o figură, care o distrăgea de la tot ce făcea. Îl privise pe Hawk Dyhart pînă cînd ieşise din hol cu Dandy, şi imaginea aceea i se întipărise în minte. În registru era trecut sub numele de Hawksworth Dyhart, dar se prezentase Hawk (Şoimul). Şi chiar că îşi merita numele. Privirea lui putea topi coralul.

Pe măsură ce treceau orele, începu să se întrebe ce făcea. Lua prînzul cu o femeie frumoasă? Se gîndea la recepţionera care îl repezise?

– Bună, Bahira.

Vocea femeii din următoarea tură o făcu să tresară. Bahira îşi privi colega de culoare.

– Scuză-mă că am întîrziat puţin, zise Loula, nervoasă. Eşti supărată pe mine?

Bahira clipi, încercînd să se concentreze asupra celeilalte femei.

– Ah, nu, nu sînt supărată. Mă gîndeam doar la ceva. Nu te îngrijora, Loula. Nu mă grăbeam.

De fapt, nici nu-şi dăduse seama că Loula întîrziase douăzeci de minute.

– Îţi mulţumesc, Bahira. Eşti o dulce.

Loula răsuflă uşurată. La fel ca şi Bahira, avea nevoie de acest serviciu.

Bahira zîmbi trist.

– Nici o problemă.

Se gîndise tot timpul la bărbatul care ar fi putut s-o lase fără slujbă, dacă s-ar fi plîns. Avea mai multe motive să-şi facă griji decît Loula.

– Eşti sigură că te simţi bine? o întrebă Loula. Îmi pari cam palidă.

Bahira îi evită privirea, în timp ce se pregătea să plece.

– Sînt bine. Zău aşa.

– O.K. spuse Loula, mirată. Pe curînd.

Bahira înainta orbeşte, ca şi cînd ar fi plutit pe mare şi motorul bărcii s-ar fi oprit. Era legănată de valuri sub parîmele prăbuşite, înecîndu-se în propria-i prostie. Bărbatul o obseda pentru că o şocase, continua să-şi repete, nu din alt motiv. Se

purta ca o adolescentă îndrăgostită. Dezgustată, străbătu repede curtea, în drum spre camera ei. Poate că se simţea singură, atîta tot. Ar trebui să-l sune pe vărul ei Karim şi pe unchiul Mohammar. Îi va fi de ajuns să-i audă, ca să-i revină buna dispoziţie.

Sui repede scările, spre apartamentul ei micuţ. Tocmai băgase cheia în uşă, cînd auzi telefonul sunînd. Se grăbi să intre şi ridică receptorul.

– Da? zise ea, cu răsuflarea tăiată.

– Bahira? Sînt Loula. Am primit un telefon de la agenţia de turism. Cineva te-a solicitat special ca ghidă pentru mîine noapte. Ce părere ai? Eşti de acord?

– Sigur. Nu-mi strică nişte bani. Mulţumesc, Loula.

Puse receptorul în furcă şi se uită pe fereastră. Balconul ei nu dădea spre mare, ci spre cazanele cu gunoaie.

Intră în baie, se dezbrăcă şi îşi puse hainele în coşul cu rufe murdare. În curînd, va trebui să se ducă la curăţătorie, se gîndi ea. Cînd intră sub duş, îşi alungă totul din minte, în special pe turistul din vila *Coral*. Dar nu era uşor.

După duş, se uită cu dor spre patul ei. Avea nevoie de somn, ca să-şi şteargă din minte întîmplările de ieri şi de azi. Nu era uşor să fie

manevrată de un bărbat gol şi apoi să afle că era turist chiar în complexul unde lucra ea. Dumnezeule!

Da, avea nevoie de somn, dar, mai întîi, o să ia legătura cu unchiul şi vărul ei. Diferenţa de fus orar însemna că o să-i găsească la ora prînzului, în Los Angeles. Formă numărul companiei *Massoud Inc.* şi telefonista îi răspunse la primul apel. Îi făcu imediat legătura cu vărul ei, deoarece domnul Mohammar Massoud lua prînzul în oraş, cu nişte parteneri de afaceri.

Karim era încîntat s-o audă. Discutară puţin şi îi spuse că el şi tatăl lui erau sănătoşi, iar afacerile mergeau bine. Nu vorbiră prea mult, pentru că era prea scump. Bahira termină conversaţia, rugîndu-l pe Karim să-i transmită complimente unchiului ei Mohammar. Cînd închise, îşi şterse cîteva lacrimi. Era atît de departe de Los Angeles! Familia Massoud nu mai beneficia de privilegiile vieţii. Trudeau acum la fel ca mulţi alţii. Nu mai aparţineau ramurii bogate a aristocraţiei marocane.

Deşi, în prezent, se afla în pătura de jos a societăţii, luptînd să se ridice, Bahira nu era nemulţumită de viaţa ei. Şi schimbarea nu fusese atît de oribilă cum se temuse. Se simţea capabilă, competitivă. Îi plăcea să se întreţină şi activitatea

în domeniul turismului i se părea amuzantă. Nu semăna cu cercetarea biologică pe care şi-o imaginase pentru viitorul ei, dar viaţa era plăcută şi simţea că face parte din tineretul american. Păcat că se afla atît de departe de familia ei.

Oftînd, se strecură în aşternutul de bumbac. O să la cina, după ce o să se odihnească. Iar de dimineaţă o să fie în formă pentru noul ei program. Şi o să se trezească la ora cinci, să înoate.

Adormi imediat cum puse capul pe pernă.

Capitolul doi

Ţipătul unui pescăruş înainte de ivirea zorilor o trezi pe Bahira. Gemu, clătină din cap şi deschise un ochi. O lumină cenuşie, fantomatică, se strecură pe fereastra ei. Ah, Doamne! se gîndi ea. Sărise peste cină şi dormise toată noaptea. Căscă şi apoi îşi frecă mijlocul. Îi era foame, dar toate la vremea lor. Ar face mai bine să se mişte, altfel va fi somnoroasă toată ziua.

Era un moment propice pentru înot. N-o să întîlnească prea mulţi turişti, apa va fi rece, aerul dulce şi călduţ, nu fierbinte. În următoarele două zile, va fi foarte ocupată. Diseară, va pleca în excursia pentru care fusese solicitată. Mîine, se va duce la petrecerea organizată de Dandy şi de Althea. Fuseseră primii ei prieteni adevăraţi de pe

această insulă.

Îşi puse costumul dintr-o bucată, şortul din nailon şi un tricou decolorat. Apoi, aruncîndu-şi geanta de plajă şi prosopul pe un umăr, ieşi din apartamentul micuţ, trase încet uşa în urma ei şi o închise.

După ce coborî în fugă treptele, străbătu, tot în fugă, curtea interioară, spre plajă. Se ducea întotdeauna în zona privată, unde se aventurau puţin turişti.

Zărindu-l pe Dandy în celălalt capăt al plajei, îl făcu cu mîna şi zîmbi. Lumina cenuşie pălea repede şi Bahira bănuia că ziua va fi frumoasă şi însorită. Iar Marea Caraibilor se va rostogoli în valuri albastre. Vîntul adia uşor, făcînd plămînii să răsune ca ploaia pe un acoperiş de tablă. Dar era un sunet plăcut.

Se aruncă în mare şi înotă repede, din toate puterile, timp de un sfert de oră. În timp ce se ştergea cu prosopul, Dandy se apropie cu o pereche de înotătoare de scafandru şi o mască. Tricoul său fără mîneci îl proclama drept un *Om al Renaşterii.*

– Bună, zise el. Eşti în tura de zi?

– Da. Iar diseară am o excursie. Ne vedem mîine noapte.

Bărbatul încuviinţă din cap.

– Sigur. Şi acum trebuie să plec.

Se uită la ea, ferindu-şi ochii de soarele dimineţii.

– Te preocupă ceva?

Talentul lui Dandy de a-i citi gîndurile era supărător uneori, dar, în clipa aceea, Bahira simţea nevoia să discute cu cineva. Se aplecă, luă nişte nisip şi-l lăsă să i se scurgă printre degete.

– Îţi aminteşti de tipul care a făcut pe supermanul şi s-a năpustit să mă salveze cu scuterul?

– Sigur că-mi amintesc, zise Dandy. I-ai tras un pumn pe cinste.

Bahira zîmbi ştrengăreşte.

– Aşa este. Şi am greşit cînd ţi-am spus că nu este turist. Locuieşte în vila *Coral.*

Dandy îşi dădu pălăria de paie pe spate.

– Uau!

– Nu ştiu de ce am avut impresia că nu este turist. Pur şi simplu, nu m-am gîndit. Şi apoi mi-am dat drumul la gură. Ar putea să mă reclame, Dandy.

– Poate că n-o s-o facă, zise Dandy, plin de speranţă, o să se amuze amintindu-şi atîta tot.

– Şi dacă nu va fi aşa? Inspiră adînc. El era turistul cu care ai fost ieri după-amiază, Hawk Dyhart.

– Dumnezeule!

Fata clătină din cap.

– Nu-mi vine să cred că l-am repezit.

Se uită la ceas.

– Trebuie să plec.

Dandy o bătu pe braţ.

– Nu te îngrijora.

– Bine.

Bahira alergă la ea în apartament, urmărită de imaginea lui Hawk Dyhart. Parcă îi vedea trupul puternic, musculos, cu picioarele lungi, suple, şi zîmbetul care-i făcea gropiţe în obraji, şi părul castaniu, cu reflexe roşietice. Tipul era periculos în multe privinţe. Da, putea să rămînă fără serviciu din cauza lui, dar se puteau întîmpla şi alte lucruri, mai rele. De exemplu, putea să i se înfigă în inimă şi să nu mai iasă niciodată.

Hawk o privea pe Bahira, care alerga pe plajă. Se hotărîse să înoate dis-de-dimineaţă şi nu se aşteptase s-o vadă pe femeia care îl obsedase cu o zi înainte şi îi bîntuise visele în timpul nopţii. Unduirea naturală, apetisantă, a şoldurilor ei îi atrăsese privirea. Avea un corp superb, cu pielea mătăsoasă, ochii ciudaţi... şi o limbă deosebit de

ascuţită. Ar fi vrut să ştie mai multe despre ea. Şi o să afle, în noaptea ce va veni.

Hawk zîmbi cînd se îndreptă spre mare. De-abia aştepta seara cînd va pleca în excursie cu Bahira. Fata va fi furioasă, mai mult ca sigur.

Tîrziu, în după-amiaza acelei zile, Bahira se pregăti cu grijă pentru excursie. După duş, îşi făcu cu ojă unghiile de la mîini şi de la picioare, într-o nuanţă roz-pal. La fel cu cea a florilor imprimate pe rochia cu care se va îmbrăca. Fondul rochiei, verde ca marea, şi florile acelea îi dădeau un aspect tipic insulelor Barbados.

Oare Hawk Dyhart îşi făcuse duş în acelaşi timp? se întrebă ea, cînd începu să se îmbrace. Îşi şamponase părul castaniu, des. Încercă să nu şi-l imagineze gol, frecîndu-şi corpul cu prosopul, dar îl vedea la fel de clar ca şi cînd l-ar fi avut dinaintea ochilor. Stătea gol în faţa ei. Orbeşte, se uita în oglindă, imaginîndu-şi că înainta spre ea.

Trupul ei tresări, tînjind să fie atins. Se înfierbîntase, se simţea excitată... Ce prostie! se gîndi ea. Cum putea să-şi bage în cap aşa ceva? Încrucişîndu-şi braţele peste sînii goi, inspiră adînc de cîteva ori, să se calmeze.

– Încetează, Bahira, murmură ea şi, cînd îşi auzi vocea, îşi veni în fire.

Uitîndu-se la ceas, tresări. Timpul zburase pe

negîndite. Hîc! Ah, nu, se gîndi ea. Iar o apucase sughiţul. Nu acum. I se întîmpla mereu cînd era agitată. Hawk Dyhart o s-o îmbolnăvească de ulcer.

Trăgîndu-şi rochia de bumbac peste cap, şi-o prinse sub sîni, lăsîndu-şi umerii şi braţele goale. Materialul moale i se mulă pe corp, întinzîndu-se pînă aproape de călcîie. Se încălţase cu nişte sandale turcoaz cu roşu, pe care le cumpărase de la talcioc, în Bridgetown.

Hîc!

Îşi ţinu respiraţia pînă se înroşi la faţă.

Hîc!

Îşi dădu cu ruj roşu pe buze şi îşi luă geanta croşetată, din bumbac. Apoi, cu cheia în mînă, trînti uşa camerei.

Hîc!

Sărind treptele cîte două deodată, trecu pe lîngă o femeie de serviciu.

– Bună, Manta. Spor la treabă. Hîc!

– Nu te mai grăbi, Bahira, îi spuse femeia de culoare, zîmbind şi clătinînd din cap. Îţi face rău la stomac. Şi fii mai atentă la trepte, să nu-ţi frîngi gîtul.

– Nici o grijă, Manta. Pa.

Bahira îi făcu cu mîna, dar nu încetini mersul. Alergînd prin curte, îşi pierdu o sanda şi mai fugi

cîţiva metri pînă să-şi dea seama. Apoi mai trecură cîteva clipe preţioase pînă să şi-o pună la loc. Ah, Doamne, se gîndi ea, la ce oră trebuia să aştepte turiştii? Hîc! Ar fi trebuit să ajungă mai devreme.

Trecu de nişte frangipani şi intră în hol. Cîţiva turişti şi LeRoy, recepţionerul de noapte, o priveau cu gura căscată. Bahira ridică din umeri, schiţă un zîmbet şi apoi traversă grăbită holul, spre aleea care ducea în faţa hotelului. Cei care plecau în excursie aşteptau întotdeauna acolo. Hîc!

– Sughiţi, îi şopti un glas la ureche. Ia-o mai încet!

Dyhart! se gîndi Bahira. Ce căuta acolo?

– Bună seara, domnule Dyhart, îi spuse ea, peste umăr. Scuză-mă. Trebuie să mă întîlnesc cu nişte turişti.

Se duse la recepţia din capătul opus şi înşfăcă registrul cu rezervări pentru excursii. Răsfoind paginile, îşi văzu numele în capul unei coloane. Dar, în loc de listă, nu era decît o singură persoană: Hawk Dyhart. Cînd îşi ridică privirea, se uită direct în ochii lui leonini.

– Te-ai îmbujorat, domnişoară Massoud, îi zise el. S-a întîmplat ceva?

– Ah, nu, sînt bine.

Hîc!

– În afară de sughiţuri.

– Ah, aş fi foarte fericită să discutăm despre... dar...

Ce este? se întrebă ea. Ce scuză ar putea să inventeze ca să scape de el?

– Eu sînt cel pe care îl vei duce în excursie, îi explică el. Te-am solicitat în mod special.

Sughiţă din nou şi îşi duse mîna la mijloc.

– Te doare burtica?

– O să mă doară, zise ea posomorîtă, apoi se strîmbă.

De ce îl repezea tot timpul? Cu ceilalţi turişti era mai mult decît politicoasă. Hawk Dyhart era de două ori mai rău ca diavolul, fătat din genunchiul Satanei, cum ar fi spus unchiul ei, Mohammar. În mod sigur, nu era vina ei că-i trezea cele mai rele porniri, îi stîrnea mînia, o făcea să spună ce nu trebuia.

– Cred că ar trebui să luăm legătura cu recepţia, zise ea, fără prea mari speranţe, şi să întrebăm dacă nu sînt interesaţi şi alţi turişti.

– Nu, o opri el, degajat. Nu este nici o problemă, pentru că am plătit toate locurile.

– Cîtă extravaganţă!

Hîc!

– Se spune că un pumn în spate face minuni

în asemenea cazuri, zise el, îndatoritor. Vrei să încerc?

– Nu... mulţumesc.

Îl privi prudentă. Ochii lui erau ca nişte lasere. Avea senzaţia că-i ardeau rochia, imprimîndu-i iniţialele numelui lui. Hîc!

– Cred că autocarul este în direcţia aceasta.

O luă de braţ şi o scoase în curte, conducînd-o pe aleea şerpuitoare.

O ţinea cu delicateţe, dar Bahira era cumplit de răvăşită. Îi tremura abdomenul. Vedea numai flăcări în faţa ochilor. O ardea pielea ca şi cînd ar fi avut degerături. O stînjenea şi o întrista să constate ce reacţii îi trezea, şi îl apostrofă imediat:

– Nu este nevoie să fiu trasă ca un rechin prins în cîrlig, în spatele bărcii.

Hîc!

Doamne, îi vorbea prea aspru. Doar era un turist.

– Inspiră adînc! o sfătui Hawk, vădit amuzat.

Îl distra să vadă ce furioasă era. Făcea mari eforturi să-şi păstreze zîmbetul profesional şi lui i-ar fi plăcut tare mult să i-l şteargă, sărutînd-o tandru. Bahira Massoud era un amestec de lămîie şi de scorţişoară. Înainte s-o întîlnească, nu ştiuse cîtă nevoie avea de această aromă. De-abia aştepta să-şi petreacă seara împreună cu ea şi

chicoti de plăcere.

– Rîzi în cele mai ciudate momente, zise ea, privindu-l.

Bărbatul o privi, observînd cum se îmbujorează. Oare la ce se gîndea? se întrebă el. Văzu cum se încorda.

– Te înroşeşti mereu la faţă, zise el, blînd.

– Slăbiciune congenitală, mormăi ea. Moştenită de la mama.

– Înţeleg. Îşi lăsă palma să alunece pe braţul ei, ca s-o ia de mînă, şi-i simţi tremurul. Ţi-a trecut sughiţul! adăugă el.

Fata ezită şi apoi îi zîmbi, fără să vrea.

– Aşa este.

Bărbatul îşi ţinu răsuflarea cînd îi văzu surîsul senzual. Probabil că nu ştia ce fermecătoare era, îşi spuse el, rîzînd.

– Iar ai început? zise ea, nedumerită. Rîzi fără nici un motiv.

– Slăbiciune congenitală, zise el, încet, imitînd-o. Am moştenit-o de la mama.

Roşie ca focul, îi întoarse spatele, încercînd să-l ignore. Iar Hawk începu s-o studieze avid. Clocotea de furie, gata să izbucnească. Nu-şi dădea seama de frumuseţea ei şi, acum, în timp ce stătea lîngă ea, simţea că-l înnebuneşte. De fapt, reuşise să-i sucească minţile de prima dată cînd îl

întîlnise. Raţiunea lui se revolta împotriva acestei situaţii. Se stăpînea de ani de zile şi crezuse că lui nu i se putea întîmpla niciodată aşa ceva. O femeie, indiferent cît de superbă ar fi, nu putea schimba această realitate. Dar, cu toate acestea, în timp ce o studia din nou, căutînd o imperfecţiune cît de infimă, care să-l îndepărteze, trupul şi spiritul lui reacţionau şi mai puternic. Încercă din răsputeri să se abţină.

Bahira îl privi şi ea, supărată pe sine că se lăsa influenţată de el. Îşi imagina că îşi exercita atracţia sexuală de multă vreme. Oare cu cîte femei o încercase? Faptul că-i stîrnise curiozitatea o irita şi renunţă să-şi mai pună întrebări. Oricum, nu-i folosea la nimic. O atrăgea cu o forţă deosebită şi trebuia să i se opună. I se strîngea inima ori de cîte ori o privea şi i se înmuiau genunchii cînd o atingea. Ochii ei se desfătau studiindu-l şi nu reuşea să-şi desprindă privirea de la el. Era ca şi cînd trupul ei s-ar fi revoltat împotriva raţiunii.

Nu! Nu! se gîndi ea, disperată. Niciodată, nici măcar un minut nu va ceda farmecului său. O să se adune şi o să-l alunge în cel mai ascuns sertar al minţii ei. Era în stare să reuşească. Nu avea nevoie decît de aceeaşi stăpînire, hotărîre şi voinţă care o călăuziseră în ultimii ani. Toate aceste calităţi o s-o ajute să-l alunge pe Hawk Dyhart din

gîndurile ei. Nu avea decît să-şi testeze talentele de seducător pe altcineva.

Hotărîtă, împinse bărbia înainte şi îl privi drept în ochi. Şi, uitînd de turiştii care mişunau prin grădină, în faţa hotelului, izbucni nestăpînită:

– Ascultă-mă bine, domnule Dyhart, nu accept nici un compliment şi nici o insultă mascată. Şi nici nu-ţi permit să mă tratezi ca pe un gunoi. Răspund de această excursie. Îmi cîştig existenţa şi nu depind de nimeni. M-am născut în America şi pot fi dură ca nişte cizme vechi, dacă este nevoie. Să ştii că nu mă impresionează nici bogăţia, nici poziţia ta socială, aşa că ai grijă.

Era atît de hotărîtă să-l facă să priceapă, încît îl lovi cu degetul în piept, să-l lămurească mai bine.

Amuzat, bărbatul îi făcu semn spre micul grup de curioşi, strîns în jurul lor.

– Am înţeles la fel de bine ca şi ei.

Bahira se întoarse, rămase cu gura căscată şi se uită din nou la el, resemnată.

– Iar am făcut-o, murmură ea.

Apoi tresări cînd îl auzi rîzînd.

Ah, Doamne, nu se poate! Ce-i venise să-l lovească în piept? Nu era stilul ei. Nu aşa fusese învăţată să se comporte, la Academia pentru Tinere Domnişoare din Elveţia, condusă de doamna Ridaut. Cum a fost în stare să facă un gest atît

de nepoliticos? Închizînd ochii pentru o clipă, îşi dori să fie în Los Angeles.... sau Maroc... sau chiar în Mongolia. Oriunde, în afară de acest loc. Simţea că îşi pierde minţile. Oare putea să-i explice acest lucru lui Hawk Dyhart? Tipul era un cuceritor înnăscut, mai mult ca sigur. Îi trezea cele mai cumplite sentimente. O făcuse să se comporte urît... Ce alte trucuri îi mai pregătea?

Se încumetă să arunce o privire celor adunaţi în jurul lor.

– Aşteaptă să vadă ce mai urmează.

– Nu fi ridicol, şuieră ea, încercînd să zîmbească. Scuzaţi-ne, le spuse ea turiştilor. A fost o neînţelegere.

Roşie ca focul, se întoarse cu spatele. Mai rău de atît nu se putea. Îşi primejduise îngrozitor postul de recepţioneră la *Grand Bajian.*

– Dentistul tău ţi-a spus vreodată, zise Hawk amuzat, în timp ce turiştii începeau să se dispersеze, că nu este bine pentru dantură să scrîşneşti din dinţi?

– Nu.

Nu te mai uita la el, îşi spuse Bahira. Altfel, senzualitatea lui o să te învăluie şi Dumnezeu ştie ce se mai poate întîmpla. Totuşi, atîta timp cît tăcea, rezista să-l privească.

Se uita fix la ea. Înfierbîntat. Flămînd. Ca şi

cînd ar fi vrut s-o tîrască în vila lui.

– Autocarul, reuşi ea să spună.

Disperarea din glasul Bahirei îi mărturisea mai bine decît cuvintele că simţise senzualitatea care se ţesea între ei. Se concentră asupra femeii din faţa lui. Fiecare nuanţă din privirea şi tonul ei îi telegrafiau mesaje despre încîntătoarea Bahira Massoud. Era caldă, nerăbdătoare, apetisantă. Şi avea mai mult caracter şi temperament decît zece oameni la un loc. Era cea mai interesantă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

– De ce te zgîieşti la mine, domnule Dyhart? îl întrebă ea, mai liniştită.

– Spune-mi Hawk! Făceam eu aşa ceva?

– Da.

– Poate din cauză că eşti superbă.

Era fascinat de emoţiile care se citeau pe faţa ei. Avea spiritul trufaş al unei troiene, într-un trup frumos de femeie modernă.

– Sînt ghida ta, zise ea cu un glas răguşit.

– Evident.

Deşi avea un suflet de tigroaică, ar fi fost mai potrivită într-un serai.

– Continui să mă fixezi.

– Poate că îmi pierd minţile.

– Nu în excursia mea, pufni ea.

Îl cuprinse încîntarea. Dîndu-şi capul pe spate,

rîse din toată inima, mai fericit şi mai vesel ca oricînd. Oare cînd se distrase ultima oară atît de bine, în compania cuiva? În toţii anii săi de om adult, căutase anonimatul, evitînd pe cît posibil prim-planurile. Dar, după numai două minute petrecute alături de Bahira, reuşise să ajungă în centrul atenţiei tuturor. Se zgudui de rîs, incapabil să se abţină.

Bahira clipi din ochi şi se dădu un pas înapoi, privindu-l suspicioasă.

– Acum, ce ţi se pare atît de amuzant? îl întrebă ea.

Observînd că oamenii din jur continuau să-i privească, coborî glasul.

– Te sfătuiesc să nu rîzi de mine.

– Atunci, de cine să rîd? zise el, chicotind. Tu eşti cea mai comică de pe aici.

Îl privea uimită atît de rîsul lui, cît şi de sentimentele ciudate care o dominau. Întreaga situaţie era o nebunie şi, cu toate acestea, puţin îi păsa de reputaţia şi îndatoririle ei de recepţioneră. Ani întregi de prudenţă şi de calcule erau în pericol să fie spulberaţi deodată. Logica era gata să-şi ia zborul. Şi asta numai din cauza lui. A lui Hawk Dyhart!

O luă de mînă. Bahira se încordă, dar nu-l respinse. Nu-şi regăsea furia pe care o resimţise

cu cîteva minute în urmă. Pentru o clipă, se simţi învăluită de toată căldura tinereţii ei, de rîsul, de zilele fericite şi de speranţele ei măreţe. Numai că, alături de Hawk, trăia mai mult decît o simplă căldură sufletească. Parcă ar fi fost pîrjolită de soare.

Rămaseră tăcuţi, în timp ce o conducea pe potecă. La stînga, şoseaua principală, îngustă, ducea la Bridgetown, la dreapta, şerpuia spre regiunea înaltă a insulei.

– Nu văd autocarul, remarcă ea.

– Poate că este acesta, zise el, arătîndu-i spre stînga.

În jos, era o mică staţie şi Bahira zări un autobuz înaintînd spre ei. Soarele amiezei bătea în parbriz şi nu distingea şoferul.

În registrul de rezervări nu trecuseră nici un nume, aşa cum se întîmpla cînd programul era aglomerat şi făceau tot timpul schimbări. Îşi feri ochii de razele soarelui şi apoi oftă cînd autobuzul vechi se opri în faţa lor şi şoferul deschise uşa, vesel. Unul mai rău ca el nu se putea.

– Mergem cu Harry Banetree, îi spuse ea lui Hawk, încercînd să zîmbească.

N-avea rost să încerce să-i explice lui Hawk despre cine era vorba. I se părea greu de descris în cuvinte.

Hawk încuviinţă din cap.

– Nu contează cine este, atîta timp cît cunoaşte itinerarul. O să facem o mică excursie şi pe urmă o să cinăm la *La Bagatelle.* Am auzit că acolo se mănîncă bine.

– Cu Harry, o să-ţi treacă cheful de orice, bombăni ea.

Se gîndi să-i sugereze să se ducă singură la restaurant şi să-l lase cu Harry, dar ştia că nu se putea. Doar plătise serviciile ei de ghidă. Îşi dădu ochii peste cap cînd Hawk cel cu nasul roşu îi făcu o plecăciune adîncă şi o invită în vehiculul lui rablagit.

Dar, înainte să schiţeze vreun gest, Hawk o luă de talie şi o ridică pe treapta înaltă a autobuzului.

Îi clocotea sîngele în vene cînd o atingea. O săltase ca pe o pană, se gîndi ea. Degetele lui lungi, puternice, o ţinuseră atît de intim! Încetează, Bahira! îşi porunci ea. Nu trebuia să se gîndească la Hawk decît ca la un client. O să uite de mîinile lui, de şoldurile lui înguste, de umerii lui laţi... Fir-ar să fie. Renunţă să se mai frămînte şi îi făcu semn să se aşeze, iar ea rămase pe culoarul dintre scaune, cu faţa la el, zîmbind.

– La cîţiva metri de locul acesta se află...

Cînd ridică mîna să-i arate, Harry porni din loc şi o dezechilibră. Trosnind din toate încheieturile,

acompaniat de claxoane, autobuzul ieşi de pe drumul secundar. Ţinîndu-se de spătarul unui scaun, Bahira se uită la Hawk, care nu se aşezase încă. Se înfipsese în loc, cu picioarele desfăcute, să-şi poată menţine echilibrul, şi îi zîmbea nonşalant. Ignorîndu-l, se întoarse şi se încruntă la şofer.

– Harry! Pentru numele lui Dumnezeu!

– Ce mai faci, Bahira, fata mea? o întrebă Harry, peste umăr.

Părul lui roşu era pieptănat ca nişte ţepi. Hotărîrea lui de a fi punkist era puţin deplasată, ţinînd cont de faptul că avea peste patruzeci de ani.

– Bine, Harry, dar mergi mai încet.

Netezindu-şi rochia, se aşeză, apoi se mută pe scaunul alăturat, cînd Hawk se instală lîngă ea. Discursul pe care şi-l pregătise îi zburase din minte, cînd apropierea lui o făcu să tremure ca o gelatină.

– Ar fi trebuit să invităm şi alţi turişti, zise ea, privind drept înainte. Este păcat să se irosească atîtea locuri.

– Care este primul obiectiv? o întrebă Hawk.

O văzu cum înghite în sec şi de-abia se stăpîni să n-o sărute pe gît. Vocea ei îl făcea să se înfioare. Încerca să ignore sentimentele sălbatice

pe care i le trezea Bahira Massoud, dar era imposibil.

Femeile erau importante pentru el. De fapt, fuseseră încă din adolescenţă. Pe unele le dorise din tot sufletul, dar reuşise să nu-şi piardă capul. Însă cu Bahira începea să-i scadă încrederea în sine. De ce se aprinsese aşa?

– În Barbados au trăit cîţiva oameni celebri, zise ea, făcîndu-l să se concentreze asupra excursiei pentru care plătise atît de scump.

– O să vedem vreuna din casele lor? o întrebă el, deşi puţin îi păsa.

Cel mai important lucru era să fie cu Bahira. Îl cuprinsese o dorinţă ciudată să afle totul despre ea.

Se uită la şofer şi observă că acesta îi privea în oglinda retrovizoare. Păcat că nu putea să fie complet singur cu ea. Iar cînd o privi din nou, fu surprins să vadă că se îmbujorase.

– Te stînjenesc cumva? o întrebă el.

– Poate. Adică nu, se bîlbîi ea. Doar că nu-mi amintesc de nici o celebritate. Deşi am oferit de atîtea ori explicaţii turiştilor.

Zîmbi cînd bărbatul îşi dădu capul pe spate şi începu să rîdă.

– Nu mi se pare atît de nostim.

– Dar este!

Hawk întinse braţul peste scaun, oprindu-se la cîţiva milimetri de umărul ei. Nici măcar nu observase că o fixa.

– De fapt, eu prefer să admir natura, decît să vizitez casele oamenilor.

Se uită la el şi îi zîmbi.

– Îţi mulţumesc. Este drăguţ din partea ta.

I se acceleră pulsul cînd îi văzu gropiţa din obraz. Se pare că nu-şi dădea seama ce fermecătoare era cînd făcea aşa. I se vîrîse sub piele, tulburîndu-i minţile. Cum de reuşise atît de repede?

– Te-ai încruntat, zise ea, resemnată. Ştiu că sînt o ghidă deplorabilă în seara aceasta.

– Nu-i adevărat, murmură el.

Mînat de un impuls de moment, se aplecă şi o sărută pe obraz.

Surprinsă, se întoarse spre el.

– Este numai o excursie, zise ea, cu un glas sugrumat. Nimic altceva.

Îi venea să rîdă, dar se abţinu.

– Aşa m-am gîndit şi eu.

– Nu vreau să-ţi intre vreo idee în cap.

Prea tîrziu, Bahira Massoud, se gîndi el, dar se mulţumi doar să-i spună:

– Bineînţeles.

Cuprinsă de o dezamăgire inexplicabilă, Ba-

hira se întoarse spre fereastră.

– În Barbados sînt multe dealuri, zise ea, străduindu-se să se comporte ca un adevărat ghid, deşi se îndoia că va reuşi.

Chiar în momentul de faţă, creierul ei avea nevoie de un sprijin. Cum putea să fie atît de proastă să-şi dorească un om ca Hawk Dyhart?

Harry coti brusc la dreapta, pe un drum şi mai îngust. Hawk fu aruncat peste Bahira, care se lovi cu umărul de geam, gemînd.

– Fir-ar să fie, Harry! exclamă Hawk. Mai încet. Te simţi bine, Bahira?

Fata îi făcu semn că da. Hawk începu să-i maseze umărul, ameţind-o şi mai rău decît era.

– Sînt bine, reuşi ea să spună.

– Tocmai am trecut de casa lui Claudette Colbert, Bahira, zise Harry, cu subînţeles, privind-o din nou în oglinda retrovizoare.

– Uite-o! exclamă Bahira, cu ochii la Hawk.

– Uimitor! zise el, sorbind-o din priviri.

– Într-adevăr, murmură Harry, accelerînd.

Hawk o strînse mai tare de umăr, trăgînd-o spre el.

– Aşa. Poate vom evita să te alegi cu alte vînătăi.

Bahira se mulţumi doar să încuviinţeze din cap. Simţea că se topeşte şi respira sacadat. Nu

reuşea deloc să se concentreze.

– Bahira! o strigă Harry. Nu uita de Casa din scoici. Uite-o. Eu sînt şofer, nu ghid, adăugă el, plin de importanţă.

Apoi coti din nou brusc şi acceleră pe un drum plin de hopuri.

Drept rezultat, zguduiturile slăbiră strînsoarea lui Hawk şi Bahira se trezi în poala lui.

– Acesta este turul localităţii în stil Harry Banetree, zise ea, întrebîndu-se dacă Hawk o să solicite demisia ei şi a şoferului, după acest fiasco.

Încercă să se ridice, dar bărbatul gemu şi îşi strînse braţele în jurul ei, din reflex. Îl simţi încordîndu-se. Ea, cel puţin, se înmuiase de tot. Iar brusca umezeală dintre picioare o îngrijora şi mai mult. Oare îşi pierduse complet stăpînirea de sine? Trupul lui se mişca sub ea dur ca oţelul. Închise ochii, încercînd să nu reacţioneze. Era prea tîrziu. Ignorîndu-i voinţa, corpul ei se lipi de al lui.

Nu trebuia să se întîmple aşa! îşi spuse ea, revoltată. Îşi organizase viaţa şi viitorul. Stabilise unde voia să ajungă şi cum o să reuşească, era ca şi cînd ar fi escaladat un munte de gheaţă. Urca trei metri şi aluneca doi. În cele din urmă, o să se fixeze şi n-o să mai alunece. Iar Hawk Dyhart ar fi o cădere dezastruoasă pentru ea.

Era frumos şi bogat şi ei nu-i trebuia aşa ceva. Nu părea prea stăpîn pe reflexele şi judecata lui. Nu era decît un bărbat obişnuit, nu omul visurilor ei. Putea să-l manevreze! De fapt, nu putea. Cum de-i trecuse prin cap aşa ceva?

Exact cînd imaginaţia ei amenînţa s-o ia razna, Harry puse o frînă. Iar oprirea bruscă fu cît pe ce să-i arunce pe jos pe cei doi pasageri.

– Îmi pare rău, oameni buni, zise Harry, oprind motorul. Slavă Domnului că am frîne bune!

Apoi făcu semn spre termosul de lîngă el.

– Este momentul să ne răcorim. Între timp, puteţi vizita ferma de maimuţe.

Zicînd acestea, întinse mîna să ia termosul şi turnă un lichid negricios într-un pahar de plastic.

– Ceai, zise el, zîmbind. Vreţi să vă servesc? Unii îi spun *punch Bajian.* Dar eu îi zic ceai.

Hawk o sprijini pe Bahira de spătarul scaunului şi se ridică.

– Eu aş vrea puţin.

– Bravo, amice.

Harry umplu încă un pahar şi i-l dădu.

Hawk luă o înghiţitură şi apoi se strîmbă. Se înroşi ca focul şi începu să tuşească.

– Ce dracu' mai este şi asta?

Se uită la pahar cu ochii lăcrămoşi.

– Ceai, zise Bahira, gata să izbucnească în rîs.

Aşa îţi trebuie. Se spune că punch-ul de pe insulă este stors din carburatoare.

– Nu-i adevărat, protestă Harry, indignat. Este pur. Îi dau şi mamei mele.

Bahira îi aruncă o privire piezişă şoferului.

– Dar tu nu ai mamă, Harry.

– Trebuie să am, din moment ce m-am născut, nu-i aşa?

– Mă duc să văd maimuţele, zise Bahira. Poţi rămîne să-ţi revii, domnule Dyhart.

– Vin cu tine, spuse Hawk, cu un glas răguşit, punînd paharul jos.

– Ar fi mai bine să-l bei tot, băiete. Uneori se prelinge prin pahar. Se spune că-l topeşte.

– Adică roade plasticul, spuse Bahira, pe un ton sec.

– Mai mult ca sigur, bombăni Hawk.

Se uită la pahar, apoi la Harry şi dădu peste cap restul „ceaiului".

– Hai să mergem, zise el, cutremurîndu-se. Poţi să-mi arăţi maimuţele?

Tuşi să-şi alunge răguşeala. Era aproape sigur că „ceaiul" lui Harry îi corodase corzile vocale.

– O să te îmbeţi criţă, dacă încerci să ţii pasul cu Harry, îi spuse Bahira, în timp ce se dădeau jos din autobuz. De fapt, cred că te-ai îmbătat deja. Parcă ţi s-au încrucişat ochii.

– Serios? Oricum, nu-mi fac griji. Rezist la băutură.

Dar omise să-i precizeze că-i luase gura foc.

– Sper să fie aşa.

Întorcîndu-se cu spatele la el, se îndreptă spre primele ţarcuri. Apoi se opri, mirosind şi încreţindu-şi nasul.

– N-aş putea spune că mi-a plăcut vreodată cum miroase acest loc.

Combinaţia dintre „ceaiul lui Harry" şi duhoarea puternică îi întoarse stomacul pe dos. Hawk se dădu înapoi şi clătină din cap.

– Eu unul renunţ.

– Nu vrei să vezi maimuţele? îl întrebă Bahira, întorcîndu-se spre el.

Îşi masă abdomenul, spre amuzamentul ei. Bunul Harry. „Ceaiul" lui dădea gata pe oricine.

– Nu, mulţumesc, zise el, prefer un chin mai blînd.

Îşi îngustă ochii, văzînd că ea nu putea să-şi reţină surîsul.

– Te distrezi? Ei bine, află că ai un foarte ciudat simţ al umorului, Bahira Massoud.

– Mi s-a mai spus.

E, totuşi, un tip cumsecade, se gîndi ea. Ar fi putut să-i facă reproşuri în privinţa „ceaiului" şi a fermei de maimuţe. Dar o luase uşor... din nefericire. Nu voia să-l placă prea mult.

Hawk zîmbi strengăreşte.

– Cred că „ceaiul" lui Harry mi-a topit sentimentele.

Cînd o vedea rîzînd, chiar că se topea. Îl neutralizase şi se temea că observase şi ea. Iar gîndul acesta îl descumpănea, se simţea atras de ea, îi căuta compania, dar nu-i plăcea să devină vulnerabil. Cel mai inteligent lucru ar fi s-o bage pe Bahira în autobuzul lui Harry şi s-o ducă înapoi, la hotel.

– Ar fi mai bine să plecăm, zise el, am rezervat o masă pentru cină.

Bahira încuviinţă din cap, deşi, în momentul acela, se concentra mai mult asupra lui, ca persoană, nu asupra vorbelor sale. Îi admira, fără să vrea, acest *savoire-faire*. Abordase autobuzul hodorogit, „ceaiul" lui Harry şi ferma de maimuţe cu un aplomb care părea înnăscut. Deşi, pe de altă parte, ştia că nu era pentru ea. Drumurile lor în viaţă erau complet diferite.

– Bahira, zise el, trezind-o din reverie, aş prefera să plecăm imediat. Mirosul este cumplit şi nu prea îmi plac animalele întemniţate.

Îi zîmbi.

– Sînt de aceeaşi părere şi încerc să nu vin prea des aici.

Se uită spre cuşti. O maimuţă îşi ţinea puiul în braţe, într-o cuşcă mică, cenuşie.

– Ia-o înainte. Vin imediat.

– Nu-ţi face bine să le priveşti, îi spuse el. O să te simţi şi mai rău.

Cînd nu-i răspunse şi se îndreptă spre cuşti, îi strigă:

– Nu întîrzia prea mult.

– Bine. Şi ai grijă ce faci cu băutura lui Harry. O să te trezeşti zburînd prin copaci, precum maimuţele.

Se opri în faţa cuştii cu mama şi puiul ei. După ce se uită peste umăr la Hawk, care se îndepărta, scoase din geantă o pilă de unghii.

– Ştii că este o nebunie, nu-i aşa? îi spuse ea maimuţei, în timp ce băga bila în încuietoare. Aş putea să-mi pierd slujba şi tu nu m-ai putea scoate pe cauţiune dacă aş fi arestată. Ah, fir-ar să fie, n-o să se deschidă...

Clinchetul încuietorii i se păru că a răsunat ca o lovitură de tun. Uitîndu-se în amîndouă părţile, scoase lacătul şi deschise uşa cuştii.

– Haide, acum. Fugi. Ia-ţi puiul şi şterge-o.

Animalul se uită la Bahira pentru o clipă, apoi luă un fruct uscat, imposibil de recunoscut, şi începu să-l mestece.

– Grozav, acum te-ai apucat să mănînci. Mişcă-te, n-auzi? îi porunci Bahira maimuţei.

Ca şi cînd mesajul s-ar fi transmis în toată ferma, celelalte maimuţe începură să ţipe şi să se agite. Bahira se simţea ca şi cînd ar fi fost în faţa plutonului de execuţie.

– Şterge-o, n-auzi?

Băgă mîna în cuşcă. Maimuţa scoase un strigăt strident şi o plesni. Apoi, într-o fracţiune de secundă, ţîşni afară, cu puiul prins de mijloc. Atingînd pămîntul doar pentru o secundă, sări peste clădirea care adăpostea cuşile şi se căţără într-un copac.

– Să stai liniştită, îi zise Bahira, blînd.

Apoi închise cuşca, punînd lacătul la loc, fără să-l închidă. Zîmbind, se îndreptă grăbită spre autobuz.

Hawk se sprijinea de uşă, ca şi cînd s-ar fi pregătit să coboare după ea.

– Ce-ai făcut? o întrebă el, cînd o văzu. Voiam să mă întorc după tine. Credeam că ai leşinat din cauza mirosului. Hai să plecăm mai repede de aici, Harry.

– Da, repede, murmură Bahira, uitîndu-se pe fereastră.

Harry porni motorul cu un uruit şi demară, împrăştiind pietrele în jur.

– Harry, spuse Hawk, arătînd spre fereastră,

un bărbat îţi face cu mîna. Poate vrea să-ţi spună ceva.

Bahira se lăsă în jos, pe scaun.

– Ah, da. Este bătrînul Cyril. Un tip cumsecade.

Fără să respecte regulile de protecţie, Harry deschise uşa, dar nu se opri.

– Da, Cyril. Nu pot să mă opresc. Trebuie să respect programul! strigă Harry, ca să astupe uruitul motorului.

Cyril continua să dea din mîini, înnebunit, dar Harry închise uşa şi porni în viteză.

– Un om cumsecade, dar cam zgîrcit, aşa se spune. Îşi imagina probabil că i-am luat vreo maimuţă.

Hawk se întoarse spre Bahira, care zîmbea discret.

– Mi s-a părut că se plîngea că a dat cineva drumul maimuţelor. Ştii ceva despre asta?

– Doar n-aş face nimic care să-mi primejduiască slujba, nu-i aşa? zise ea, foarte încrezătoare.

Bărbatul rîse.

– Drăcuşor ce eşti.

– Nu ştiu la ce te referi. Poate ar trebui să-i spui lui Harry să se grăbească. Doar nu vrei să pierdem masa rezervată la *La Bagatelle.*

Zîmbind, Hawk se uită la ceas.

– Mai sînt patruzeci şi cinci de minute.

– Ştiu, dar nu o să avem timp suficient să ne oprim la castelul lui Sam Lord, dacă vrei să vezi Peşterile Vîntului, zise ea, apoi adăugă răutăcios: Va fi mai bine decît la ferma cu maimuţe.

Şi, cînd îi văzu figura îndurerată, izbucni în rîs.

Harry le zîmbi în oglinda retrovizoare şi luă încă o duşcă de „ceai".

– V-aţi distrat, nu-i aşa? O să te lauzi în faţa prietenilor tăi ce experienţă minunată ai avut, sînt convins.

– Cred că ar fi mai bine să nu mai bei, Harry, zise Hawk, hotărît.

Se uită la „ceaiul" cumplit şi îşi masă tîmplele.

– Te-a doborît?

Bahira îşi muşcă buzele să nu izbucnească în rîs.

– Puţin, recunoscu el.

Harry clătină din cap.

– Nu-mi vine să cred că te deranjează „ceaiul" meu. Este minunat. Chiar eficace, aş putea să spun. Nimeni din familia mea n-a mai avut probleme cu burta, îi declară el, solemn.

Bahira izbucni în rîs.

– Ai avut necazuri în ultima vreme cu intestinele, domnule Dyhart?

Hawk se încruntă în glumă, apoi îi cuprinse din nou umerii goi şi o trase spre el. Zîmbetul ei era vrăjit şi se va lăsa în voia lui doar în această noapte.

Bahira se relaxă lîngă el, dîndu-şi seama, puţin uimită, că nu se mai simţise de multă vreme atît de fericită. Hawk era cald şi ademenitor. Deşi auzea vocea interioară care-i şoptea să fugă de lîngă el, era atrasă în mod irezistibil. De data aceasta n-o să asculte de glasul raţiunii. Avea destul timp după ce el o să plece din Barbados. Ce rău făcea dacă se bucura de această clipă?

Oftă. Se săturase de grija şi de prudenţa cu care îşi drămuia resursele şi fondurile băneşti. Rezultatul final a fost singurătatea. Sigur, nu se rupsese de prieteni din propria ei voinţă, dar aşa se întîmplase, pînă la urmă. Fusese nevoită să muncească din greu, să ţină capul plecat şi să trudească de una singură. Cînd se gîndea la plecarea lui Hawk, se simţea şi mai singură. Bărbatul acesta reuşise să-i străpungă barierele protectoare.

Dacă răul era deja făcut, atunci de ce n-ar profita de această seară, ca să se distreze?

Hawk observă ce gînditoare era. Nu-i plăcea să se simtă departe de ea şi cu atît mai puţin să citească tristeţea întipărită în privirea ei.

– Nu este politicos, zise el, calm, să rîzi de cineva care suferă.

O privea atent şi văzu cum îi înfloreşte un zîmbet în colţul buzelor.

– Doar te-am prevenit în privinţa „ceaiului" lui Harry, zise ea.

– Aşa este.

Indiferent de motivul care o întristase, acum îşi revenise şi se simţea din nou în largul ei. Se bucura că reuşise să-i alunge gîndurile negre. Mînat de un impuls de moment, se aplecă şi o sărută în colţul gurii.

– De ce ai făcut asta? îl întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

– Nu ştiu. Poate fiindcă ai o gură deosebit de tentantă, Bahira Massoud.

Devenise agitat, sălbatic şi se îndoia că „ceaiul" lui Harry era de vină.

– În regulă, zise ea, studiindu-l. Ţi s-a urcat la cap „ceaiul" lui Harry.

– Poate.

Se aplecă mai mult spre ea, gata s-o atingă cu buzele.

Bahira se simţea împinsă spre el, deşi nu se mişca din loc. Clocotea de dorinţă şi era convinsă că îşi pierdea minţile. Era prinsă într-un vîrtej de emoţii.

Gurile lor se atinseră din nou şi apoi se contopiră, deşi mîinile şi trupurile lor stăteau deoparte. Era de ajuns. Se lăsară purtaţi de vîltoare, electrizaţi de scînteia sărutului lor, dincolo de iubirea senzuală, în ciudata şi inexplicabila fantezie a pasiunii. Bahira era gata să se prăbuşească într-o mare de trăiri nemaiîntîlnite, cînd glasul animat al lui Harry îi trezi la realitate.

– Hei, uitaţi-vă la ocean! Seamănă cu o bere cu guler, nu-i aşa?

Se încruntă la ei în oglinda retrovizoare.

– Bahira vă descrie toate minunăţiile noastre, domnule?

– Bineînţeles.

Hawk se întoarse să se uite la şoferul radios, care îşi desfăcuse larg braţele, să cuprindă întregul Ocean Atlantic. Dar pe el nu-l prea interesa priveliştea. Era zguduit emoţional şi numai din cauza unei femei frumoase.

– Nu s-a schimbat nimic în viaţa mea, o auzi, murmurînd, ca şi cînd ar fi negat că o afectase cu ceva ceea ce tocmai trăiseră împreună.

Îi strînse umerii şi o privi.

– Şi eu am crezut la fel, îi spuse el, blînd, răspunzînd timidei sale încercări de a-şi recăpăta siguranţa. Ai tremurat. Ţi-e frig? Dă-mi voie să ridic geamul.

– Nu, nu, mă simt bine aşa. Avem nevoie de aer, zise ea, zîmbindu-i blînd.

Autobuzul escaladă culmea unui deal şi coti, descoperind altă priveliştе sălbatică, superbă, a oceanului înspumat. Dar Hawk nu vedea nimic. Îşi concentrase toată atenţia asupra Bahirei. Observase că se albise la faţă după ce o sărutase. Oare nu-i plăcuse? Nu. Doar simţise cum a reacţionat; îi răspunsese cu aceeaşi pasiune. Atunci, de ce părea atît de speriată? O privi şi surîsul ei tremurător îl făcu să-şi ţină respiraţia.

Autobuzul atacă încă o curbă periculoasă, împrăştiind pietricele şi noroi. Cauciucurile tocite dezechilibrară autobuzul cînd Harry frînă.

– Gata, am ajuns, îi anunţă el, triumfător, fără să observe, se pare, că partea din faţă a autobuzului se afla chiar pe buza prăpastiei.

– Peştera Vînturilor. O să vă placă. Este minunată. Aveţi grijă, totuşi. Am pierdut cîţiva turişti aici. Au alunecat pe pietrele lucioase şi au ajuns direct în ocean.

Arătă cu mîna Atlanticul şi rîse vesel.

– Este una din glumele mele. Gata, coborîţi cu toţii.

– Cu toţii, adică două persoane, bombăni Bahira.

Hawk chicoti în timp ce o urma.

– O să-ţi placă, îi spuse ea. Este foarte primejdios pentru înotat, dar priveliştea este grozavă.

De îndată ce coborîră, se depărtă cîţiva metri de el şi începu să-i povestească despre Peştera Vînturilor.

Hawk îşi băgă mîinile în buzunare, lăsînd-o să-l ţină la distanţă. Nervozitatea ei era impresionantă şi el o privea pe Bahira mai mult decît peisajul, în timp ce se apropiau de treptele late, care duceau spre peşteră. Rochia îi punea în evidenţă rotunjimile trupului şi tînjea s-o îmbrăţişeze. Iar gîndul acesta îi accelera pulsul.

Bahira îl privi cu coada ochiului şi-l văzu zîmbind. Oare la ce se gîndea? se întrebă ea. Încă nu-şi revenise după sărut deşi fusese doar o simplă atingere.

Vorbea grăbit, sărind peste explicaţii, în timp ce-i povestea despre camerele subterane. Vuietul oceanului care se lovea de promontoriul stîncos, îngemănat cu şuieratul vîntului care sufla prin deschizăturile uriaşe, către mare şi cer, făceau imposibilă conversaţia. Gesturile şi mimica erau mai eficiente. Se descălţară şi îşi luară pantofii în mînă.

Sus, deasupra oceanului, înaintau spre una din deschizăturile enorme, izolaţi în acest spaţiu

asurzitor. În timp ce vîntul urla tînguitor, Hawk şi Bahira se priveau muţi.

Nu-şi dădu seama cînd o luase de mînă sau dacă nu cumva îl luase ea, dar cînd o trase la pieptul lui nu putu să-i reziste. Trupul său o proteja. Braţele lui îi ofereau căldură şi adăpost.

Hawk simţea cum îi bate inima şi o strînse mai tare. Tînjea s-o atingă, s-o posede. Îşi frecă faţa în părul ei şi-l sărută, dezmierdînd-o cu răsuflarea lui.

Cînd sosiră alţi turişti, se rupse vraja. Bahira se desprinse de lîngă el, simţindu-se dezamăgită şi dezorientată. Cînd vru să se năpustească înapoi pe scări, o opri, luînd-o din nou de mînă. Zîmbetul lui uşor îi făcu sîngele să clocotească. Dacă nu i-ar fi simţit inima bătîndu-i nebuneşte în spatele ei, ar fi crezut că era netulburat. I se părea atît de rece şi stăpînit. Degaja prea multă forţă de atracţie, fir-ar să fie!

– Ar trebui să plecăm, zise ea, cu un glas răguşit. Avem rezervare pentru cină.

– Aşa este.

Un val se sparse deodată aproape de ei. Se strînse la pieptul lui, să nu se ude, şi-i simţi buzele dezmierdîndu-i o ureche. Apoi îi dădu drumul brusc cînd se apropiară alţi turişti, care se înghesuiau să vadă oceanul din peşteră.

Clipa de extaz trecuse.

– Hai să mergem, zise Hawk, luînd-o de un braţ.

Nu intenţionase să fie dur, însă felul în care reacţiona faţă de ea, îl descumpănea. Trăise nişte senzaţii pe care nu le mai avusese niciodată, cînd o ţinuse în braţe, şi nu-şi revenise încă. O conduse repede spre ieşirea din peşteră.

– *Bajian Tours* speră că v-a plăcut peştera, zise ea.

– Mi-a plăcut, spuse Hawk.

Îşi ridică privirile spre el.

– Şi mie mi-a plăcut, îi spuse ea.

Se opri să-i zîmbească şi fu încîntat cînd îi răspunse la fel.

– Poţi să le transmiţi patronilor tăi că sînt foarte mulţumit de excursie. De fapt, o să le spun personal.

Era atît de fermecătoare, se gîndi el. Ochii ei verzi, pielea albă şi părul negru, mătăsos alcătuiau o combinaţie exotică explozivă, care-i aţîţa simţurile.

– Bineînţeles, adăugă el, pe un ton sec, cu condiţia să supravieţuiesc după „ceaiul" lui Harry.

Bahira clătină din cap, rîzînd.

Amuzamentul ei îl molipsi, făcîndu-i sîngele să-i clocotească în vene. Bahira Massoud era o

vrăjitoare. O trase lîngă el şi îi atinse părul.

– Semeni cu o fetiţă, aşa cu părul răvăşit.

Îi prinse mîna, cînd încercă să-şi dea la o parte nişte şuviţe răzleţe.

– Nu. Arăţi superb... O privi, zîmbind. Cu sandalele în mînă, lipăind prin băltoacele astea, ţi-ai pierdut înfăţişarea de ghid. Semeni cu o adolescentă, Bahira.

– Am...

Îi atinse buzele cu un deget, amuţind-o.

– Nu-mi pasă ce vîrstă ai. Arăţi adorabil.

Ştiind prea bine că era un gest nebunesc, o sărută pasional. Şi trupul lui răspunse brusc şi exploziv. Era zguduit de dorinţă. Ar fi fost în stare să facă dragoste cu ea chiar aici, pe treptele lunecoase, din piatră. Şocul, pasiunea şi încîntarea se topiră într-o dorinţă atît de puternică, încît îl zgudui din cap pînă-n picioare. El, care era atît de experimentat în relaţiile sentimentale, se simţea copleşit de senzaţii erotice.

Îşi atingeau limbile. Mîinile se ridicau şi îi pipăiau umerii, talia. Degetele se împleteau, dezmierdătoare. Trupurile se contopeau pînă cînd dispăru totul în jurul lor. Erau uniţi, inseparabili. Timpul se oprise în loc.

Bahira auzea glasul raţiunii urlînd disperat. Trupul şi spiritul ei nu voiau să asculte. Îi răs-

punse la fiecare îmbrăţişare şi sărut. Pasiunea înecase prudenţa. Mai tîrziu, va avea destul timp pentru regrete. Acum, însă, trebuia să trăiască această clipă de fericire. Pînă s-o sărute Hawk, nu ştiuse că exista o asemenea lacună în viaţa ei. Nu-şi dăduse seama că tînjea după el, că acest bărbat putea umple un gol imens în existenţa ei. Oare putea să se mulţumească doar cu o clipă de fericire?

Capitolul trei

Cina se desfăşura într-o atmosferă încordată. Deşi, de obicei, nu era inclusă în programul excursiilor, masa la restaurantul *La Bagatelle* putea face parte din acestea, la un preţ exorbitant. Şi, în cazul acesta, ghidul trebuia să scoată în evidenţă ofertele deosebite ale localului. Bahira tocmai se pregătea s-o facă, dar Hawk o privea pătrunzător, sălbatic, şi îi golea mintea.

– Da? o întrebă Hawk, la un moment dat. Voiai să-mi spui ceva, Bahira?

– Am menţionat că restaurantul este dotat cu televizune cu circuit închis? zise ea, automat, intrigată să constate că sprîncenele lui aveau aceeaşi nuanţă ca părul.

– De două ori, zise el, blînd.

– Mai sînt şi alte lucruri, ştiu că mai sînt. Poate o să-mi amintesc, pînă la urmă.

– Îţi pierzi adesea memoria? o întrebă Hawk.

O considera o fiinţă deosebită. Trecea foarte repede de la veselie la tristeţe, inclusiv stările intermediare. Observă că avea o gură frumos conturată.

– Nu ştiu, zise ea, cu un glas slab. Nu-mi amintesc.

– Interesant.

În timp ce savura homarul de Granada, încercă să-şi aducă aminte cînd se mai distrase atît de bine. Bahira era un amestec încîntător de rafinament şi naivitate şi îl atrăgea ca un magnet.

Fata se încruntă şi apoi tăcu. Se concentră asupra homarului din farfurie, încercînd să-şi pună creierul în funcţiune. Era numai vina lui, îşi spuse în gînd. Ea era o femeie serioasă, de treizeci de ani, stăpînă pe viaţa ei. Doar un tip de genul lui Rasputin ar fi putut să-i sucească minţile. N-ar fi trebuit s-o sărute şi ea nu trebuia să-i răspundă. Se înfruptă din coada homarului, tăind încă o bucată suculentă, deşi pentru ea nu conta acum ce gust avea.

După ce termină de mîncat, Hawk se rezemă de spătarul scaunului, studiind-o în timp ce îşi ştergea gura cu şerveţelul.

– Vrei ceva dulce?

Fata clătină din cap, negînd.

– Atunci, hai să dansăm.

Îi făcu iaraşi semn că nu. N-avea de gînd să se facă din nou de rîs, cînd o s-o ţină în braţe. Hawk era un bărbat periculos. Era convinsă că pescuia femeile la fel de bine cum îşi atrăgea prada acest homar de Granada. Iar ea nu intenţiona să se lase cucerită. Şi, în afară de asta, îi luase prea mult timp să se acomodeze cu singurătatea ei, cu nesiguranţa, cu sentimentul izolării, care apăruseră imediat după criza financiară a familiei ei. Se săturase de relaţii sentimentale eşuate. Ar fi un adevărat masochism să încurajeze încă una de acest gen.

Hawk înălţă din sprîncene spre chelner, dădu comanda şi, peste cîteva clipe, apăru o sticlă de coniac rar şi două pahare. Bahira clătină din cap şi chelnerul îi turnă doar lui. Hawk răsuci paharul între degete, privind-o atent. Bănuia că se gîndea la ceva neplăcut. Ceva din trecut, probabil, care o făcea să se depărteze de el. Şi nu-i plăcea deloc. O voia înapoi.

– Harry mi-a spus, zise el, că se înrudeşte cu Sam Lord, vestitul pirat din Barbados.

Bahira îl privi fără să înţeleagă, pentru o clipă, apoi clătină din cap.

– Este o minciună şi Harry o ştie prea bine, dar continuă să se laude. Poveştile sale sînt la fel de tari ca „ceaiul" lui.

– Formidabil! exclamă Hawk, observînd ce efort făcea să-i răspundă.

Îi admira voinţa şi îl irita că putea să se desprindă atît de uşor de ea. Şi, deoarece nu-şi imaginase că putea fi atît de vanitos, era furios şi pe el.

– Da, zise ea, privindu-l drept în ochi, pînă la urmă. Te întrebi adesea ce o să mai născocească Harry.

Lui Hawk îi plăcuseră întotdeauna privirile discrete, atracţia tăcută dintre bărbaţi şi femei. Ochii Bahirei îl excitau, deşi citea tristeţea în adîncul lor. Oare îşi făcea griji pentru clipele petrecute în peşteră?

– Un sărut nu este sfîrşitul lumii, Bahira, îi spuse el, blînd, deşi ştia că minte.

Întreaga lui viaţă ordonată se zăpăcise în numai cîteva ore. Avea senzaţia că trecuseră ani de zile de cînd se urcase cu ea, în autobuzul lui Harry.

Uimită, Bahira tresări şi-l privi, un moment, fără să înţeleagă ce vrea să spună. Apoi îşi dădu seama că se referea la îmbrăţişarea lor înfocată din peşteră. Şi stînjeneala cedă locul furiei.

– Într-adevăr? Mă întreb dacă te-ai simţi jignit să-ţi spun că mă gîndeam la altceva?

– Aş fi dezolat, zise el, blînd.

Hawk nu-şi arăta mînia prin vorbă sau gesturi, dar, în clipa aceea, Bahira ştiu că fierbea de furie. Îl studie. Oare cîte feţe avea acest om?

Indolenţa pe care o afişa n-o păcălea. Îl deranja să ştie că nu se gîndea la sărutul lor. Dar ce conta pentru el? Ştia că o consideră o nouă cucerire, poate chiar una foarte uşoară. Zîmbetul lui strengăresc o descumpănea. Cînd îşi înclină capul într-o parte şi o privi întrebător, avu senzaţia ciudată că îi rămăsese salată între dinţi.

– S-a întîmplat ceva? îl întrebă ea, ducîndu-şi mîna la gură.

– Aş vrea să dansăm, Bahira, zise el.

Deci, nu avea nimic între dinţi. Uşurată, sări în picioare.

– Bună idee.

– Te schimbi ca un cameleon, murmură Hawk.

Privirea ei surprinsă îi spuse că uitase de invitaţia lui de acum cîteva minute. Fir-ar să fie! Trebuia să afle ce fiinţă sau lucru o obseda. Nu-i plăcea să fie pe planul doi în gîndurile ei.

– Ia-o înainte, îi spuse el, ridicîndu-se.

Îi urmări şoldurile unduitoare, în timp ce se îndrepta spre ringul de dans, observînd din nou

că nu era conştientă de senzualitatea ei. Remarcă privirile insistente pe care i le aruncau ceilalţi bărbaţi şi îşi încleştă mîinile în pumni. Cel puţin, dovedeau că aveau gust. Corpul ei suplu, scos în evidenţă de rochie, era deosebit de sexy.

Cînd ajunse pe ringul de dans şi o luă în braţe, Bahira ştiu imediat că era o mare greşeală să danseze cu el. Simţi că se sufocă. Valuri de căldură îi cuprinseră umerii, braţele şi gîtul. Îi tremurau picioarele.

Hawk îi simţise probabil nehotărîrea, pentru că se încruntă.

– Nu-ţi place ritmul?

– Ba da, îl ador.

Cînd îşi îngustă ochii, încercînd să-i citească gîndurile, reuşi să zîmbească. Trăsăturile lui dure se îndulciră. Înţelesese ce o preocupa! Speriată, îşi plecă fruntea sub bărbia lui. Altă greşeală. *Aftershave*-ul lui discret şi virilitatea pe care o degaja o ameţiră.

– Şi mie îmi place la fel de mult, zise el, strîngînd-o în braţe.

Sentimentele o inundau val după val, ca şi cînd bătaia tobelor i s-ar fi imprimat în suflet. Se îneca în emoţii fierbinţi şi nu putea să înoate înapoi, la mal.

Trupul lui Hawk era zguduit de senzualitate.

Toate trucurile care făcuseră parte din repertoriul său cu femeile îl părăsiseră. O ţinea pe Bahira în braţe, cu ochii închişi, lăsîndu-se în voia muzicii şi a sentimentelor.

Cînd melodia se termină, se desprinseră stînjeniţi, privindu-i pe ceilalţi dansatori, fără să se uite unul la celălalt.

Hawk se simţea ca un prost. Pentru prima oară în viaţa lui, îi pierise glasul. Cuvintele se transformaseră parcă în nişte blocuri de beton.

Bahira se gîndi la cîteva banalităţi, dar nici una nu i se părea potrivită.

– S-a făcut tîrziu, zise ea, în cele din urmă. Mîine dimineaţă sînt de serviciu.

– Da, sigur.

Cînd se întoarseră la masă, Hawk făcu semn chelnerului. Achită nota de plată cu o carte de credit argintie şi o conduse la uşă.

– Eşti foarte tăcută, zise el.

Oare se gîndea la clipele petrecute în peşteră? La dansul lor? Sau nu se gîndea deloc la el?

Bahira încercă să zîmbească.

– Mîine am o zi grea.

Şi el va fi doar un turist. Cînd o să-l vadă, o să-i surîdă politicos. Iar el o să-i răspundă poate la fel.

O luă de mînă.

– Bahira, ştii că n-ai mai sughiţat de cînd am fost în peşteră?

Îi reaminteşte cum se aruncase patetic în braţele lui, se gîndi ea, cu amărăciune.

– Sughiţurile nu durează atît de mult, zise ea, încercînd să-şi elibereze mîna.

Dacă o mai ţinea aşa, o să sughită din nou, mai mult ca sigur.

– Presupun că ai dreptate, spuse el, dîndu-i drumul.

Se despărţiseră de Harry la sfîrşitul excursiei, aşa că luară un taxi pînă la *Grand Bajian*. Nu era mult de mers, dar Bahirei i se păru o veşnicie. Dar se linişti văzînd că şoferul era Eldo, vărul lui Dandy, care îi ţinu de vorbă pînă ajunseră la hotel.

Bahira îşi luă rămas bun de la Eldo şi apoi, cînd se întoarse spre hotel, îşi prinse un toc între pietre.

Hawk o apucă de umeri, s-o susţină. Şi îi simţi pielea fierbinte. În clipa aceea, supărarea care-l cuprinsese, alimentată de indiferenţa ei, se topi imediat. O mîngîie şi se lipi de ea, cu gura lîngă urechea ei.

– Te simţi bine? murmură el.

– Da, mulţumesc, îi răspunse Bahira, înroşindu-se.

Îşi încolăci degetele de ale ei şi o conduse

de-a lungul cărării şerpuitoare, dincolo de holul în aer liber, pe lîngă grupuri de turişti.

– O să am grijă să nu mai pleci în excursie, zise el, strîngînd-o şi mai tare de mînă.

Hawk era derutat. Nu dorise niciodată atît de mult o femeie, nici măcar în adolescenţă. Poate că insulele paradisiace erau de vină, sau mîncarea, sau „ceaiul" lui Harry. Dar, indiferent ce ar fi, nu voia să-i spună „Noapte bună" Bahirei Massoud.

Cînd ajunse la scările care duceau la camerele personalului, se întoarse spre el, întinzînd mîna dreaptă.

– Nu era nevoie să mă conduci pînă aici. Dar îţi mulţumesc. Noapte bună, domnule Dyhart.

– Hawk, zise el, blînd.

Evitase să-i spună pe nume, toată seara. Cînd îi văzu gropiţa în obraz, în timp ce-i zîmbea, i se acceleră pulsul.

– Hawk, repetă ea.

Se uită drept în ochii lui şi apoi îşi feri privirea.

– Locuieşti la primul etaj? o întrebă el.

Fata clătină din cap.

– Nu, la al treilea.

O porniră împreună pe scări.

– Nu este nevoie, zău aşa...

Dar, cînd îi văzu figura, renunţă să mai pro-

testeze. Îi ţinea o mînă pe talie, în timp ce urcau scara îngustă, şi avea senzaţia că îi ardea pielea. La uşă, se întoarse din nou spre el.

– Îţi mulţumesc pentru.... Îl privi uimită. Gura lui era la cîţiva centimetri de a ei. Îţi mulţumesc pentru această seară minunată, zise ea, încet, vrăjită de ochii lui, deşi continua să se mustre. Doar nu fuseseră la întîlnire ca doi îndrăgostiţi. Şi, totuşi, ochii lui spuneau altceva! Sclipeau senzual şi simţea că se pierde în adîncurile lor. Toate visele ei copilăreşti, în care îi apărea dinainte, ca prin farmec, bărbatul potrivit, nu mai erau doar nişte simple închipuiri. Deveniseră tangibile, reale.

– A fost mai mult decît minunată, murmură el, aplecîndu-se mai aproape de ea.

Deodată, se deschise o uşă lîngă ei, aruncînd o rază de lumină.

– Tu eşti, Bahira? zise o femeie. Am nevoie de o bluză pentru mîine. Poţi să-mi împrumuţi una?

– La dracu', bombăni Hawk, scrîşnind din dinţi.

– Sigur, Melda, îi răspunse Bahira. Ţi-o aduc imediat.

– Mulţumesc.

Uşa se închise şi lumina dispăru. Hawk se încruntă – semăna cu un băieţel căruia i se luase jucăria preferată. O amuza. Se abţinea cu greu să

nu izbucnească, dar, pînă la urmă, rîsul ei răsună cristalin pe culoar.

Hawk continuă să se încrunte, timp de un minut, dar, treptat, trăsăturile lui fioroase se îmblînziră.

– De ce dracu' rîzi? o întrebă el, zîmbind.

– De tine. Erai gata s-o sperii pe Melda.

Încercă din nou să se încrunte, dar nu reuşi. În schimb, oftă.

– Pentru o insulă atît de mică, sînt cam mulţi oameni, din cîte am observat. Apar cînd ţi-i lumea mai dragă.

Bahira încuviinţă din cap şi se desprinse de el.

– Trebuie să intru. Sper că ţi-a plăcut excursia.

– Ştii foarte bine că mi-a plăcut.

Îi ridică mîna, o întoarse şi o sărută uşor în palmă.

Bahira simţea că pluteşte. Îi venea greu să respire, dar trebuia să încerce. Altfel, avea senzaţia că o să-i explodeze pieptul. Tremura din tot corpul, şi cînd te gîndeşti că nu făcuse altceva decît să-i sărute mîna!

– Ne vedem mîine, murmură el.

– Trebuie să mă ocup de serviciul meu, zise ea.

– Ştiu.

Hawk se simţea entuziasmat, plin de energie, îl

cuprinsese, de asemenea, o satisfacţie intensă, ca şi cînd ar fi descoperit un lucru pierdut de mult, de care avea mare nevoie.

– Ţi-am spus că arăţi superb în rochia aceasta?

Ia-o uşor, se linişti Bahira. Este un maestru în arta seducţiei. A avut, mai mult ca sigur, sute de femei. Îl privi ameţită.

– Mulţumesc.

În timp ce se lupta să-l ţină la distanţă, o voce în sufletul ei îi şoptea: „O singură noapte. Ia-l pentru o singură noapte".

– Ochii tăi sînt visători, zise el. La ce te gîndeşti?

– Ah... la nimic deosebit.

– Pe mîine.

Fata clătină din cap.

– Dar lucrez.

– Nu toată ziua.

Îi zîmbi, dar nu-i spuse nimic. Îşi scoase cheia şi descuie uşa.

– Noapte bună, îi zise ea, peste umăr.

Bahira închise uşa şi se sprijini de ea, încercînd să-şi domolească bătăile inimii. În cele din urmă, se îndreptă spre dormitor ca un robot. Cînd se uită la ceasul deşteptător, fu surprinsă să vadă că nu trecuseră decît cîteva minute de la

plecarea lui Hawk.

Se duse la dulap, scoase o bluză curată de uniformă şi apoi bătu în perete. Pe urmă, se îndreptă spre uşă, o deschise şi o văzu pe Melda în hol.

– Ai băut, Bahira? o întrebă Melda, cînd luă bluza. Pari cam ameţită. Să ştii că prietenul tău este grozav. Nu pare a fi de pe insulă, fiindcă nu-l cunosc.

– Este un turist pe care l-am dus în excursie astă-seară.

Bahira încercă să-i zîmbească entuziasmatei Melda, dar se pare că Hawk pusese stăpînire pe mintea şi sufletul ei.

– Am mers cu Harry, adăugă ea, sperînd să-i distragă atenţia prietenei sale.

Melda îşi dădu ochii peste cap.

– Aşează-te în genunchi şi mulţumeşte-i lui Dumnezeu că mai eşti în viaţă. Dar cum de te-a condus pînă acasă? Turiştii rămîn în holul hotelului cînd se întorc din excursii.

– A insistat, zise Bahira. Trebuie să mă duc la culcare, Melda. Sînt obosită şi mîine lucrez de dimineaţă.

Melda o privi ca şi cînd n-ar fi avut de gînd să termine cu întrebările, dar se mulţumi doar să încuviinţeze din cap.

– Sigur. Mulţumesc pentru bluză.

Deşi era foarte obosită, Bahira nu reuşi să adoarmă. Hawk Dyhart îi defila pe dinaintea ochilor, zîmbind. Încruntîndu-se. Rîzînd. Strîmbîndu-se. Surprins, după ce sorbise din „ceaiul" lui Harry. Trupul lui lipit de al ei, în timpul dansului. Cum ţinuse furculiţa, paharul cu vin. Blîndeţea, rafinamentul, inteligenţa, duritatea leneşă, toate păreau să alcătuiască personalitatea omului numit Hawk. Bahira era convinsă că atitudinea lui prietenoasă putea deveni oricînd rece şi dură.

Cu puţin înainte ca zorile argintii să tremure la orizont, închise ochii şi adormi.

Din instinct, aşa cum făcea mereu de cînd se descurca de una singură, se trezi la ora şase şi privi razele soarelui care se strecurau printre jaluzelele de lemn. Gemînd, ştiu că dormise adînc, dar nu suficient. Şi, pentru că nu voia să se opună ceasului ei interior, se ridică, îşi căută costumul de baie, în lumina aurie, şi se duse în baie. În cîteva minute, se spălă pe dinţi, îşi dădu cu apă pe faţă şi îşi puse costumul. După ce îşi trase un tricou, se încălţă cu papucii de plajă, îşi trînti prosopul pe umăr, ieşi din cameră şi se strecură în liniştе pe scări, ca să nu-şi deranjeze vecinii.

Bărcile plecaseră deja. Bahira ştia că Dandy trebuia să fie într-una din ele, dar nu-l căută.

După seara petrecută cu Hawk şi după visele erotice pe care le avusese, nu se simţea în stare să reziste privirii lui Dandy. Va fi, oricum, destul de rău dacă el şi soţia lui vor afla că fusese singurul ei pasager în excursie. Concluziile pe care le vor trage vor fi dureros de exacte. Se îndreptă spre plaja ei preferată, departe de locurile frecventate de turişti. Deşi acum nu conta. Plaja era pustie. Razele soarelui străpungeau apa ca nişte cuţite de aur, descriind cercuri strălucitoare, în formă de coroniţe cu diamante, pentru lumea subacvatică. După ce îşi scoase tricoul şi papucii, îşi puse casca şi ochelarii şi se aruncă în valurile Caraibilor. Tresări la început, cînd simţi apa rece, apoi se relaxă. Plonjînd în adîncuri, se scufundă, mîngîiată de apa mătăsoasă. În timp ce înota, privea peştii minunaţi şi sălbatici, care alunecau pe lîngă ea. Cînd nu-i mai ajunse aerul, ieşi la suprafaţă.

– Bună dimineaţa. Înoţi bine.

Salutul blînd o ameţi şi îi intră apă în gură. Hawk era în faţa ei, plutind pe valuri. Scuipînd apa, încercă să-şi domolească tusea şi să se elibereze din strînsoarea braţului său musculos, care o cuprinsese.

– Sînt... bine... reuşi ea să spună, în cele din urmă.

Hawk se trase înapoi cînd Bahira îşi scoase ochelarii, observînd cum soarele, reflectat în apă, dădea o nuanţă turcoaz ochilor ei verzi şi o sclipire catifelată pielii sale delicate.

– Ai dormit bine? o întrebă el.

El unul nu dormise. Trupul lui excitat îl ţinuse treaz toată noaptea, alimentat de imaginea Bahirei, care nu-i ieşea din minte. Ar fi putut să găsească o femeie să-şi satisfacă poftele, dar el o dorea numai pe ea.

– Da, mulţumesc, îi răspunse, politicos, apoi îşi puse ochelarii la loc şi se desprinse de el.

Începu să înoate paralel cu plaja şi Hawk ţinea ritmul cu ea. Era mulţumit s-o aibă alături, uitînd de glasul raţiunii, care-l prevenea că Bahira Massoud nu era pentru el. N-ar fi de acord niciodată cu înţelegerile tacite pe care le stabilea întotdeauna cu partenerele lui de ocazie: nici o obligaţie, fiecare putea face ce voia. Iar despărţirile erau la fel de uşoare ca întreaga lor relaţie. Instinctiv, ştia că Bahira lua în serios orice lucru în care se implica. Şi nu-şi dădea seama de ce, dar, pentru prima oară în viaţa lui, i se părea atrăgător acest fapt. Ar trebui să o evite. Şi n-ar fi prea greu, nici măcar pe o insulă. Lucra la recepţia hotelului *Grand Bajian*. Nu avea altceva de făcut decît să nu treacă prin hol cînd era ea de serviciu.

Dar, în ciuda argumentelor sale logice, Hawk continuă să stea alături de Bahira. Cînd plonjă în adîncuri, îi urmări mişcările şi direcţia. Iar cînd se căţără pe o plută, la un sfert de milă de ţărm, o urmă.

Bahira îl privi, zîmbind stînjenită. Hawk era un bărbat frumos, se gîndi ea, cu trăsături ascuţite, talie îngustă, şolduri suple, picioare lungi. Îi plăcea să-l admire.

– Trebuie să plec, zise ea. Începe serviciul...

Oare de ce îi dădea explicaţii? Îi spusese de atîtea ori, seara trecută, că lucra de dimineaţă.

– Înţeleg, îi răspunse Hawk, deşi nu fusese atent.

Era prea preocupat s-o privească. Era o bună înotătoare şi îi plăcea să constate că degaja forţă, în ciuda aspectului ei delicat. Costumul i se lipise de piele, scoţîndu-i în evidenţă trupul suplu, cu unduiri ademenitoare. Ochii îi sclipeau ca nişte smaralde în lumina zorilor şi picăturile de apă străluceau ca perlele pe pielea ei. Şi picioarele... Ar fi fost în stare să le privească ore în şir. Ştia că nu mai văzuse o fiinţă atît de frumoasă şi de senzuală.

– Ai degete lungi la picioare, zise el, absent, continuînd s-o admire.

– Deşi eşti clientul hotelului nostru, domnule

Dyhart, n-am de gînd să mă las inventariată, zise Bahira, furioasă că i se întăriseră sfîrcurile sînilor şi îi bătea inima să-i sară din piept cînd o privea.

Alergînd la marginea plutei, plonjă în valuri. Apoi ieşi la suprafaţă şi se avîntă înainte, spre ţărm. Dar, peste cîteva secunde, îşi dădu seama că Hawk era lîngă ea. Şi se vedea că-i ţinea ritmul fără prea mare efort. Enervată că reacţionase atît de violent faţă de el, îşi spori efortul, înotînd orbeşte către ţărm. Ameţită de vîltoarea sentimentelor ei, nu-şi controlă direcţia. Şi, pînă să-şi dea seama, trecu peste recifuł lat de corali. Nedumerită, îşi lăsă picioarele înainte să zărească tăbliţa fixată pentru înotători: *CORALI PERICULOŞI.* Simţi prima înţepătură şi ştiu că se tăiase.

– Stai.

Hawk o apucă de mijloc, trăgînd-o înapoi, spre ape mai adînci, deşi se tăiase şi el într-o talpă. Înotă cu ea în braţe, ţinînd-o pe sub sîni.

– Nu am nimic, zise ea, zbătîndu-se să-i dea drumul.

– Nici nu o să ai.

Iar cînd se linişti, îşi dădu seama că înţelesese, în sfîrşit, că nu o să-i dea drumul. Înaintînd paralel cu plaja, un timp, se întoarse, în cele din urmă, spre ţărm, în dreptul vilei lui. În această porţiune, fundul mării era nisipos, fără corali otrăvitori.

Bahira se lăsă în voia lui, neputincioasă, cînd o luă în braţe şi o duse spre vila lui. Simţea privirile interesate ale turiştilor care începuseră să iasă pe plajă. Dar braţele lui, bătaia puternică a inimii sale, degetele lui puternice, pe spatele şi picioarele ei, o înfiorau.

Dandy veni alergînd, gata să-i zboare pălăria de pai de pe cap.

– Ce s-a întîmplat? Ţipar? Baracuda?

Vorbea în şoaptă, să nu-l audă turiştii. Avea obligaţia să nu alarmeze oaspeţii. Dandy întinse braţele s-o ia pe Bahira, dar Hawk se uită urît la el.

– Corali, îi răspunse laconic. Adu-mi nişte săpun dezinfectant şi o cremă.

I se părea atît de normal să o ţină pe Bahira, era uşoară ca un fulg, şi s-o îngrijească.

– Pune-mă...

– Sst! Nu s-a întîmplat nimic, Bahira, îi spuse el, blînd. O să mă ocup eu de tine.

Apoi se întoarse spre Dandy.

– Adu-le la vila mea. Mai repede.

– Nu-i nevoie, serios, zise ea. Ce-ar fi să...

– Mă întorc imediat, o întrerupse Dandy, apoi îi zîmbi Bahirei, care se încruntă. O să fie bine, murmură el, înainte s-o ia la fugă, pe plajă.

– Faci prea mult caz pentru nimic, zise Bahira.

Simţea cum i se umflă înţepătura, dar putea să se descurce de una singură. Era mai zguduită de prezenţa lui Hawk, de minunata intimitate a braţelor lui puternice, care o ţineau. Nu mai trăise niciodată asemenea senzaţii...

Fir-ar să fie! îşi zise ea. Avea treizeci de ani, nu era o adolescentă. Trebuia să se gîndească la altceva. În timp ce se apropiau de vila *Coral,* încercă să se concentreze. Era cea mai mare şi cea mai luxoasă dintre toate vilele acestui complex turistic. Nu fusese niciodată înăuntru, dar le auzise pe femeile de serviciu cînd o descriau. După ce intrară, Hawk o strînse în braţe, să n-o răstoarne, făcînd-o să se înfioare. Uită-te la lămpi, la tavan, la mobilă, se îndemnă ea. Admiră plantele, ferestrele, covoarele. Nu te gîndi la Hawk şi la îmbrăţişarea lui. Uită-l.

– Văd că ţi-ai ales ce-i mai bun, murmură ea, apoi îşi muşcă buzele.

Vorbise cu răutate. Oare unde era femeia rece, stăpînită, care fusese? Hawk sfărîmase această imagine în cîteva secunde. Bărbatul izbucni în rîs.

– În general, prefer ce este mai bun, dar mă mulţumesc şi cu ce este mai puţin.

Se opri în *living-room.* Nu-i venea s-o aşeze pe şezlongul în dungi. Fără să-şi dea seama, de-

getele lui îi mîngîiară coapsa mătăsoasă. Cînd se încordă, îi zîmbi.

– Te-am strîns prea tare?

– Da, murmură ea, fără să-l privească. Acum, poţi să-mi dai drumul.

Văzînd că nu schiţează nici un gest, îl împinse.

– Relaxează-te, Bahira. Nu plecăm nicăieri, pînă nu primesc săpunul cu antibiotic.

O puse pe şezlong şi apoi îngenunche lîngă ea.

– N-o să dureze mult.

– Dar eu nu am timp.

Se uită la pendula aurită de pe perete, bucuroasă să scape de privirea lui Hawk Dyhart.

– Tura mea începe peste un sfert de oră.

– Mă ocup eu de tot.

Luă telefonul cu o mînă, iar cu cealaltă îi mîngîie umărul gol. După ce ridică receptorul, formă un număr de două cifre.

– De ce nu-ţi scoţi costumul ăsta? îi sugeră el. În spatele tău este o pătură.

Îi zîmbi şi apoi se întoarse cu spatele la ea, să vorbească la telefon, în şoaptă.

Să-mi scot costumul? se gîndi Bahira, uimită. În faţa lui? I se înmuiase mintea, tot trupul. Dacă ar fi putut să se ridice, ar fi luat-o la fugă, dar picioarele nu o mai ascultau. Închizînd ochii, in-

spiră adînc. Ridică-te, se îndemnă ea. Pleacă!

– Gata, zise el, punînd receptorul în furcă. S-a aranjat. Azi eşti liberă.

Fata deschise ochii.

– Ce? Nu se poate. O să pierd prea mulţi bani.

Răsucindu-se, încercă să ia telefonul.

– Încă o oră îmi este de ajuns.

Hawk o luă de mîini.

– Nu. Trebuie să-ţi îngrijeşti piciorul şi pe urmă să te odihneşti. Sănătatea este mai importantă decît banii.

– Ţie îţi vine uşor să vorbeşti.

Îşi muşcă buzele.

– Nu înseamnă că nu îţi sînt recunoscătoare pentru că mă îngrijeşti. Dar... am nevoie de acest serviciu.

Hawk observă privirea ei disperată.

– Ce este, Bahira? Spune-mi, ca să te pot ajuta.

Cuvintele îi ieşiră din gură fără să-şi dea seama, dar nu regreta. Era acră ca o lămîie, dar, în acelaşi timp, deosebit de fermecătoare. Excursia şi cina din noaptea trecută fuseseră cele mai frumoase clipe din viaţa lui. Şi erau de ajuns să-i trezească curiozitatea în privinţa exoticei Bahira Massoud. Se uită la ea un timp, apoi spuse:

– Mă întorc imediat.

Intră în bucătăria mică, de lîngă *living-room*. Înmuie un prosop în apă fierbinte şi săpun, agăţîndu-şi altul de braţ. Apoi apăru peste cîteva secunde şi îngenunche în faţa ei. Îi luă piciorul şi începu să-i maseze cu blîndeţe tăietura. Se uită la ea şi fu amuzat să constate că îi evita din nou privirea.

– Te zgîieşti la peretele acela de cînd am sosit. Ori ţi se pare foarte interesant, ori nu vrei să te uiţi la mine. Spune-mi despre ce este vorba.

Îl privi, zîmbind timid.

– Este o stucătură foarte interesantă şi îmi place nuanţa de roz-pal, zise ea, ezitînd, apoi adăugă, rîzînd: Bineînţeles, nici tu nu eşti cumplit de plictisitor.

Rîse împreună cu ea, dar văzu umbrele care îi întunecau ochii. De ce era tristă? Şi lui, de ce îi păsa?

– Îmi gîdili vanitatea, Bahira Massoud?

– Are nevoie să fie gîdilată?

– Va avea nevoie de cîteva bandaje, după ce va scăpa din mîinile tale.

Rîsul ei îi înfioră pielea ca apa caldă.

– Ah, cred că o să supravieţuieşti, zise ea.

Dar oare ea o să supravieţuiască? se întrebă Bahira. Hawk îi străpunsese deja barierele de apărare. Şi, în curînd, o să plece. Se uitară unul la

altul, timp de cîteva secunde. Nu se auzea decît vuietul mării şi strigătul pescăruşilor în zbor. Bahira înghiţi în sec şi îşi feri prima, privirea.

– Este întîia oară cînd intru în vila *Coral*. Povesteşte-mi despre ea.

– *Living-room*-ul, bucătăria, sufrageria şi veranda sînt la parter, zise el, indiferent, fără să-şi dezlipească privirea de la ea. Dar apartamentul principal se află la etaj.

Bahira îşi drese glasul.

– Foarte frumos.

– Este, într-adevăr, o aprobă el, aşezîndu-i piciorul pe şezlong.

Cînd o înveli cu o pătură subţire, briza mării pătrunse pe fereastra deschisă şi îi răvăşi părul. Împins de o forţă irezistibilă, îşi trecu degetele prin el.

Bahira tresări la atingerea lui, cuprinsă de dorinţă, şi închise ochii.

– Domnule Dyhart...

– Hawk.

– Hawk.

Înghiţi din nou în sec şi îşi apăsă tăietura. Era roşie şi umflată. O înţepa, dar nu o durea. N-ar fi trebuit să-l aştepte pe Dandy, se gîndi ea. Putea să-şi cumpere şi singură o alifie cu antibiotice. Trebuia să plece de aici. Mai mult decît orice pe

lume, îşi dorea să aibă pe cineva cu care să poată vorbi despre Hawk. Ce-ar spune Karim şi unchiul ei despre el?

Hakw observă că i se întunecase din nou privirea şi se retrăsese în carapacea ei.

– Ce este, Bahira?

Îşi ridică privirea.

– Mă gîndeam la familia mea. Nu i-am mai văzut de mult.

– De ce? întrebă el, simţind nevoia să afle cît mai multe despre ea.

Ridică din umeri.

– Din mai multe motive. Ei sînt la Los Angeles, iar eu aici. Muncesc să-mi cîştig existenţa....

Îi tremură vocea.

– Înţeleg.

E nefericită, se gîndi el. Oare se înstrăinase de familia ei? Cînd vru să se ridice, o sprijini.

– Mă simt bine, zise ea. Nu este prima oară cînd mă rănesc într-un coral. O să mă descurc.

– Bine, dar Dandy o să-ţi aducă ce-ţi trebuie, aşa că ar fi bine să stai aici.

Ezită, studiind-o atent.

– Ai un ten neobişnuit, murmură el.

Bahira îl privi mirată.

– Semăn cu tatăl meu, în privinţa părului, zise ea, încet. Dar trăsăturile, înălţimea, culoarea ochi-

lor sînt ale mamei. S-a născut în SUA, din părinţi irlandezi.

Clătină din cap.

– Trebuie să plec. Serviciul meu...

– Dandy trebuie să sosească din clipă în clipă. N-au trecut decît cîteva minute.

Tuşi nervoasă.

– Şi ce faci cu rana? Trebuie s-o dezinfectezi.

Se priviră drept în ochi şi o apucă ameţeala. Cînd îl văzu zîmbind, simţi că se topeşte. Probabil că-i lipsea vitamina A, se gîndi ea, neajutorată. O să mănînce mai mult ananas, portocale, nuci şi o să ţină un regim strict. Îşi împreună mîinile, să nu se vadă cum tremură.

– Atunci, vrei să te ocupi de tăietura mea? o întrebă el, privind-o fix.

Ce avea această femeie de îl atrăgea aşa de mult? se întrebă el. Nu-l privea mai mult de o secundă, din cînd în cînd, şi avea o limbă ascuţită ca o seceră, dar... Dar ce? Cunoscuse femei mai frumoase, deşi nu la fel de exotice. Părul ei negru de satin şi ochii ei verzi, ca nişte smaralde, nu puteau fi atît de aparte. Trăsăturile ei, luate separat, nu erau unice, în nici un caz. Atunci, de ce i se părea atît de ieşită din comun?

Clătină din cap, enervat. Ar face mai bine să se întoarcă în Statele Unite, la munca lui şi la

Netta Beaman. Dar, deodată, nu mai reuşi să-şi amintească deloc cum arăta bogata fată din înalta societate. Oare Bahira Massoud avea un prieten? Nu sesizase prezenţa nimănui cînd o condusese acasă, noaptea trecută, dar asta nu însemna că nu avea pe cineva. Furios pe gîndurile lui revoltătoare, îşi frecă piciorul cu prosopul.

– Ah! exclamă ea. Cred că o să te doară. Lasă-mă pe mine.

Hawk acceptă, spre mirarea lui, iar Bahira fu uimită cînd se întinse şi îşi ridică piciorul pe şezlongul ei.

Tamponă încet tăietura, cu capul plecat. Avea o talpă lungă, bine conturată. Îl şterse cu prosopul, repetîndu-şi în gînd că piciorul lui nu avea nimic erotic. Atunci, de ce se simţea atît de excitată?

Ameţită şi derutată, îl frecă ceva mai tare şi-l simţi cum tresare.

– Îmi pare rău. Te-a durut? îl întrebă ea, ridicîndu-şi privirea.

– Da... adică nu, murmură el.

Bahira se încruntă, nedumerită.

– Înţepăturile de coral sînt foarte neplăcute, dar aproape am terminat. Cît stai în Barbados?

Gemu în sinea ei. De ce îl întreba aşa ceva? Era un turist. Nu trebuia s-o intereseze ce făcea.

N-ar fi vrut să-şi imagineze că-i păsa dacă rămîne încă un minut sau încă o lună.

– Sînt sigură că trebuie să te întorci să-ţi vezi de afaceri şi... de alte lucruri.

Alte femei? Lăsă prosopul să-i cadă şi se desprinse de Hawk, simţind că se înroşeşte din nou la faţă.

– O să stau cît o să vreau, îi răspunse Hawk, enigmatic.

Apoi se uită la piciorul ei umflat şi îl ridică. O simţi cum tresare şi o privi zîmbind. Pe urmă, se uită din nou la piciorul ei. Era suplu, frumos format, cu degete lungi. Examină din nou tăietura şi o făcu să tresară. După care îi ridică piciorul şi îi sărută rana. Îl masă în sus şi în jos, pipăindu-i fiecare deget în parte.

– Gata, zise ea, cu un glas răguşit.

O privi, încercînd să-i spună că nu terminase nici pe departe cu ea, apoi se uită din nou la piciorul ei. Cum putea să fie atît de erotic? se întrebă el. Îi bătea inima să-i sară din piept. Aplecîndu-se, îşi apropie din nou gura de piciorul ei. De-abia îi atinse cu buzele pielea catifelată şi se excită peste măsură.

– Nu poţi să pleci, murmură el. Trebuie să apară Dandy.

Bahira simţea că se sufocă. De nu ştiu cîte ori,

îşi ridicase mîinile să-i mîngîie părul, dar îşi strînsese degetele în pumni, fără să-l atingă. Hawk! Oare îi şoptise numele? Sau îi răsunase în suflet? Trupul ei era cuprins de dorinţă. Simţea o agitaţie, o tulburare ciudată, greu de definit, pe care nu îndrăznea s-o identifice. Toate senzaţiile minunate ale serii petrecute împreună o învăluiau din nou.

Nici unul din ei nu auzi uşa trîntindu-se.

– Domnule Dyhart! strigă Dandy, din verandă. Am adus antibioticele.

Bahira şi Hawk îl priviră ca şi cînd l-ar fi văzut pentru prima oară.

– Antibioticele?

Dandy ţinea tubul cu medicamente, privindu-i pătrunzător pe amîndoi.

– Am şi bandaje antiseptice.

– Ah, da, sigur, îl aprobă Hawk, zîmbind stînjenit cînd se ridică în picioare. Mulţumesc.

– Vrei să te duc în camera ta, Bahira? o întrebă Dandy, gata s-o ajute.

Dar, înainte să răspundă, interveni Hawk:

– Am eu grijă de ea, îţi mulţumesc, Dandy. Te sun dacă am nevoie de altceva.

Se făcu linişte.

Bahira îşi privea prietenul fără să scoată un cuvînt.

Dandy se uită la ea insistent, apoi îi înflori un

zîmbet în colţul gurii.

– Cum doriţi, domnule. Ne vedem mai tîrziu, Bahira. Nu uita că Althea te aşteaptă diseară. O să trec să te iau, dacă vrei. Îi zîmbi. Dar ţi-a spus să vii cu cineva, nu-i aşa?

– Da, zise Bahira, ignorînd privirea lui Hawk.

O voce interioară o îndemna să-l cheme înapoi pe Dandy, dar n-o făcu. Auzi uşa închizîndu-se în urma lui.

– Ar trebui să plec.

– Stai. Trebuie să te bandajez, spuse Hawk. De ce se grăbea aşa? Doar eşti liberă, toată ziua.

– Trebuie să muncesc, îi spuse ea, hotărîtă.

Întinse crema şi apoi aplică bandajul.

– Ştiu, mi-ai mai spus, zise el, supărat că era atît de nerbdătoare să plece de lîngă el.

O aşteptă să se ridice, ţinînd-o de talie.

– Ar trebui să te iau în braţe. Papucii îţi pot slăbi bandajul.

– Să mă duci în braţe prin curte?

Bahira clătină din cap, uluită. Îşi imagina ce mutră ar fi făcut ceilalţi turişti şi prietenii ei.

– Pot să merg, nici o problemă.

Dacă nu ieşea mai repede din casa aceasta, era în stare să-l roage să-i sărute şi celălalt picior.

– Eşti sigură? o întrebă el, cînd o văzu îndreptîndu-se spre uşă.

– Bineînţeles. Mă simt perfect. Nu uita de piciorul tău.

– Te sun mai tîrziu, să aflu cum te mai simţi.

Vru să se întoarcă, să-i spună că nu trebuia să-şi facă griji, dar mişcarea îi irită tăietura şi se clătină.

Ajunse lîngă ea din doi paşi şi o apucă de braţ.

– Te însoţesc pînă la tine în cameră.

– Nu-i nevoie. Serios. Pot să ajung şi singură.

Dacă nu ieşea odată, o să i se arunce în braţe.

– Te duc doar pînă la uşă.

Degetele lui încordate îi transmiseră iritarea. Bahira ştia că era nepoliticoasă, dar se simţea neajutorată în faţa avansurilor lui. Oare nu-şi dădea seama de forţa pe care o degaja? Era ca o bombă atomică.

Îi mîngîie braţul şi o luă de mînă. Palma lui era dură şi îi declanşa valuri de căldură. Îşi trase mîna şi zîmbi timid.

– Trebuie să plec. Te-ai purtat foarte drăguţ cu mine.

Ah, Doamne, se gîndi ea. Vorbea ca o educatoare.

– Serios? îi răspunse el, sardonic, şi o luă de braţ s-o conducă pe aleea şerpuitoare, pînă în curtea principală.

– Merg destul de încet pentru tine?

Tonul lui grijuliu n-o păcălea. Era supărat pe ea şi avea dreptate. Dar trebuia să scape mai repede de el. Dacă nu, simţea că explodează.

– Cel puţin, nu mai sughiţi, zise el, încet.

– Exact.

Răsuflă uşurată cînd dădură colţul, îndreptîndu-se spre blocul personalului.

Melda cobora scările şi înălţă din sprîncene cînd îi văzu.

– Bună, Bahira, zise ea, pe un ton admirativ.

– Mi-am rănit piciorul, mormăi Bahira.

– Bună idee, zise Melda, aprobînd-o.

Hawk se abţinu să nu izbucnească în rîs. Apoi o luă de talie şi fu cît pe ce s-o ridice pe sus cînd escaladară ultimele trepte.

– Ia o aspirină şi încearcă să dormi, îi spuse el, cînd ajunseră la uşă.

– Aşa o să fac, îi promise ea.

Întorcîndu-se la vila *Coral,* Hawk se fîţîi de colo-colo şi apoi îşi chemă secretara din Chicago, prinzînd-o înainte să plece la serviciu. Îi dictă o listă de întrebări şi instrucţiuni, apoi îi spuse:

– Dă-mi un răspuns cît mai repede posibil.

Îşi băgase nasul în dosare, cînd secretara sa îl sună peste două ore, să-l informeze că localizase un anume Mohammar şi un Karim Massoud în

Los Angeles. Hawk ascultă atent, încruntîndu-se.

– Bine, zise el, în cele din urmă, află tot ce poţi pentru o eventuală preluare a companiei şi verifică legătura cu Bahira Massoud.

Apoi puse receptorul în furcă şi bătu cu degetele în birou.

– Aceşti doi oameni sînt familia ta, Bahira Massoud? zise el, cu voce tare.

După o clipă de ezitare, chemă recepţia şi solicită nişte informaţii, explicînd de ce îi erau necesare. Apoi sună la un număr din Barbados şi se prezentă femeii care răspunse.

Capitolul patru

Bahira rămase uimită că reuşi să adoarmă. Cînd se trezi, se simţi împrospătată. Îl sună pe directorul hotelului, îl asigură că se simte bine şi îl întrebă dacă mai avea nevoie de ea pentru cîteva ore. Cînd îi spuse că da, răsuflă uşurată că va pierde doar trei ore, în loc de opt. Îşi făcu repede duş, se îmbrăcă în grabă, ieşi pe uşă şi coborî scările într-un timp record, strîmbîndu-se din cauza piciorului. Dar, de fiecare dată cînd simţea înţepătura, se gîndea la Hawk Dyhart.

Munci toată după-amiaza, fără să-şi ia o pauză, dar nu reuşi să şi-l alunge pe Hawk din minte. I se părea că toţi pe care-i vedea aveau rîsul, zîmbetul şi strîmbătura lui nostimă. Nu putea

să-l uite, oricît de mult ar fi avut de lucru, dar reuşi să nu facă prea multe greşeli.

Pe măsură ce trecea timpul, piciorul o durea din ce în ce mai rău şi îl proptea pe o cutie, sau birou, ori de cîte ori putea. La sfîrşitul turei, constată cu uşurare că Loula sosi la timp, contra obiceiului. Era mai slăbită decît crezuse şi îi pulsa piciorul îngrozitor, amintindu-i de Hawk.

Şchiopătînd, străbătu curtea spre camera ei. O durea cînd urca scările şi se încruntă de cîteva ori. Oftă cînd ajunse la al treilea etaj şi, cum intră în cameră, se dezbrăcă şi se duse în baie. Dădu drumul la robinete şi turnă săruri de baie în apa fierbinte.

Era grozav să se desfete în apa înspumată. Îi făcea bine la picior. Din cînd în cînd, se uita la ceasul aşezat pe marginea chiuvetei. Nu voia să întîrzie la Dandy şi Althea, dar se simţea atît de bine în apă...

Bahira se trezi plescăind cînd alunecă sub apă şi se zbătu să se ridice.

– Ah, ce minunat este! murmură ea, în timp ce se uita la ceas. Vai de mine!

Ieşi din apă în grabă, cît pe ce să alunece. Timpul zburase din nou, fără să-şi dea seama. Ce se întîmpla cu ea?

Ţopăind, luă un prosop, şterse oglinda de

abur şi începu să se îmbrace. Îşi refăcu machiajul de două ori, pentru că vedea faţa lui Hawk în oglindă, nu pe a ei.

– Omul acela îmi provoacă indigestie, murmură ea. Şi îmi schimonoseşte gura, pentru că nu reuşesc să mă rujez. Uite că am început să vorbesc de una singură.

Hîc!

Ah, nu se poate!

Hîc!

Înjurînd, îşi ţinu respiraţia, încercînd să se îmbrace într-o rochie portocalie. Dar nu reuşea. Era tot ce-i mai lipsea. Agitată, roşie la faţă după a treia încercare, văzu că îi tremurau mîinile. Cînd auzi o bătaie în uşă, fu cît pe ce să scoată un strigăt, atît era de încordată.

Era Melda, mai mult ca sigur, se gîndi ea. Venise să-i dea bluza înapoi. Îmbrăcată pe jumătate, ţinîndu-şi rochia cu o mînă, deschise uşa.

– Melda, ce bine că...

Se opri brusc cînd dădu cu ochii de statura înaltă a lui Hawk Dyhart. Clipi din ochi de două ori, crezînd că visează, pentru că tocmai îl văzuse în oglindă.

– Trebuie să plec, zise ea, în şoaptă.

– Nu pari gata de plecare, îi răspunse el, sprijinindu-se de uşă.

– Dar nu sînt. Mă grăbesc şi...

Ridică din umeri.

– Dă-mi voie să te ajut.

Făcu un pas şi o împinse în cameră. Bahirei îi pieri zîmbetul de pe faţă, alarmată. Îşi încordă mîinile pe rochie şi o cuprinse furia, văzînd ce amuzat era.

– Nu văd cum m-ai putea ajuta, zise ea, încercînd să-şi păstreze demnitatea. Trebuie să ajung undeva, în zece minute.

Se întoarse la oglindă, trăgînd de rochie.

– Nu-mi place să întîrzii, continuă ea, sesizînd că începuse să se bîlbîie. Nu este politicos.

Ce căuta aici? Îi ocupase deja camera ei liliputană. Va trebui să se îmbrace în baie.

Fu cît pe ce să scoată un strigăt cînd puse mîna pe rochia ei, o întoarse şi i-o prinse imediat pe umeri. Îl privea uluită. Cum de reuşise atît de repede? se întrebă ea. Probabil că era obişnuit să îmbrace femeile. Fir-ar el să fie! Se întoarse spre oglindă, admirînd, fără să vrea, materialul moale, din bumbac.

– Cîte femei îmbraci pe zi?

Abia cînd îi văzu în oglindă figura amuzată, îşi dădu seama că vorbise cu voce tare. Îi venea să intre în pămînt de ruşine. Şi se făcu scatojie.

– Scuză-mă, murmură ea.

Îi cuprinse talia, trăgînd-o spre el.

– De fapt, nu obişnuiesc să îmbrac femei, dar aş vrea să mă ofer voluntar dacă ai nevoie de o cameristă.

Se uită la gura ei, observînd cum îşi muşcă buzele.

– Şi mi-ar plăcea să-ţi fac şi asta.

– Ce anume? zise ea, cu un glas gîtuit.

– Să-ţi muşc buzele.

O sărută pe ureche.

– Să le devorez, continuă el, în şoaptă.

– Ah, gemu Bahira. Canibalule!

Vocea ei stinsă îl făcu să chicotească.

– Mă faci să rîd, Bahira Massoud.

O strînse mai tare în braţe.

Bahira clătină din cap.

– Nu-mi dau seama de ce am spus aşa ceva. Nu... Se uită la ceas. Dacă nu plec, o să pierd autobuzul.

– Nu te îngrijora. Te duc eu pînă acolo.

– Serios? De ce? Sînt invitată la nişte prieteni.

Nu reuşea să-şi adune gîndurile. Hawk Dyhart o înnebunea. Dar arăta superb. Purta o cămaşă maro-închis, cu flori mari, aurii. Culorile se asortau grozav cu ochii lui şi îi scoteau în evidenţă bronzul. Pantalonii maro din bumbac erau cu o nuanţă mai deschişi decît espadrilele lui din piele. Părea

un om bogat şi capabil. Ea ar trebui să mănînce doar o dată pe zi, timp de cîteva săptămîni, ca să-şi permită asemenea haine.

– Arăţi bine, zise ea, apoi gemu.

Doamne! Nu reuşea odată să se stăpînească? În timp ce căuta o explicaţie pentru impertinenţa ei, fu uimită să-l vadă îmbujorîndu-se. Îl studie, mută de uimire. Deci, sofisticatul Hawk Dyhart putea, totuşi, să-şi piardă cumpătul. Într-un fel, se simţea răzbunată pentru tot ce se întîmplase între ei, acum ştiind că era la fel de sensibil ca ea.

– Îţi mulţumesc, spuse Hawk, cu un glas răguşit.

Îl complimentaseră şi alte femei, ba chiar îl jigniseră provocator. Dar nu îl impresionaseră absolut deloc. În schimb, Bahira Massoud îl lovise direct în inimă cu cuvintele ei şi reuşise să-l ameţească.

– Mergem? o întrebă el, sugrumat.

– Dacă nu te deranjează. Ai o maşină la dispoziţie? îl întrebă Bahira, în timp ce ieşeau din cameră.

Apoi îi dădu cheia să încuie.

– Nu, zise el. O să ne conducă Harry. Pe urmă, o să-şi lase maşina....

– Harry? Nu te-ai învăţat minte?

Rîse cînd îl văzu strîmbîndu-se, apoi se amuză

şi mai mult cînd o luă de braţ şi coborîră scările. Chiar şi acest gest simplu, politicos, îi acceleră pulsul.

– Nu intenţionez să mai beau din „ceaiul" lui, zise Hawk, strîngînd-o de mînă, în timp ce traversau curtea.

Bahira chicoti. Se pregătea să-l întrebe de ce venise la uşa ei, cînd apăru Harry, scrîşnind din frîne şi împroşcîndu-i cu pietricele.

– Fii atent, Harry! exclamă ea.

– Bahira, fata mea, zise şoferul, ar trebui să fii mai relaxată. Ia exemplu de la mine. Hai, urcaţi-vă să pornim din loc. Sînteţi singurii mei pasageri în această excursie, spuse el, vesel.

– La fel ca ultima oară, Harry, adăugă ea.

Dar şoferul n-o băgă în seamă. Închise uşa după ei şi porni pe şoseaua îngustă, cu o viteză ameţitoare.

– Cînd vreţi să vă întoarceţi acasă, domnule Dyhart, o să aveţi la dispoziţie cea mai bună maşină a mea, zise Harry, zîmbindu-le în oglinda retrovizoare.

Bahira se întoarse spre Hawk, ezitînd. Dar era curioasă să afle despre ce era vorba.

– Unde te duci?

Roşie la faţă, îl atinse cu mîna.

– Nu vreau să mă amestec în viaţa ta, dar

m-am gîndit că nu este necesar să... Adică, Harry nu era nevoie... Sigur, mă bucur că...

Se întrerupse, considerînd că era mai bine să renunţe, decît să înrăutăţească situaţia.

Hawk se aplecă spre ea, gata să-i atingă urechea cu gura.

– Am sunat-o pe soţia lui Dandy şi i-am spus că aş vrea să te însoţesc astă-seară.

Se opri cînd îşi dădu capul pe spate.

– Te-ai supărat pe mine?

– Sînt surprinsă, atîta tot.

Şi încîntată. Uimită. Îmi vine să sar în sus de bucurie, se gîndi ea.

– Ştiu că ţi se pare o îndrăzneală din partea mea.

Încercase să găsească o explicaţie logică pentru gestul lui. Era imposibil să se justifice faţă de ea, cînd nu-şi limpezise propriile sale gînduri. Dacă vreunul din oamenii săi s-ar fi purtat atît de ciudat, l-ar fi trimis într-o vacanţă cît mai lungă.

Bahira era nedumerită... şi bucuroasă să-l vadă atît de stînjenit.

– Nu mă deranjează, zise ea. Dar recunosc că sînt curioasă.

– Am vrut să fiu cu tine, zise el, simplu.

Această afirmaţie nu explica tot ce făcuse pînă atunci, dar era cel puţin adevărul adevărat. La

dracu', îşi spuse el, nu mai contează nimic, şi o sărută pe ureche.

Bahira întoarse capul şi buzele lor se întîlniră. Apoi se desprinse, pentru o fracţiune de secundă, să-l privească, dar rămase tăcută.

– La ce te gîndeşti? o întrebă el, nerăbdător.

Nu-i plăcea deloc cum reacţiona. Îl încînta, iar apoi îl scotea din sărite, pentru că nu-şi dădea seama ce gîndea sau ce simţea. Îl făcea să joace pe sîrmă, fir-ar să fie! Şi nu putea să sufere această senzaţie.

– Mă gîndesc că îmi place să fiu cu tine, îi mărturisi ea.

Adăugă în sinea ei că o s-o distrugă dacă era atît de inconştientă, încît să se îndrăgostească de el. Inspiră adînc. Nu, n-o să se întîmple aşa ceva. Oare nu-i ajunsese cît suferise în viaţă? Putea să-şi controleze sentimentele faţă de Hawk.

– Am început să fiu din ce în ce mai prudentă în astfel de cazuri, îi declară ea.

– Ce fel de cazuri?

– Nu mă mai aprind ca altădată. De exemplu acum, cînd sîntem împreună. Este o seară ca oricare alta. N-are rost să mă implic prea mult. Nu-i aşa?

– Ba da, îi răspunse Hawk, încet.

Dezamăgirea, furia, amărăciunea îl invadau în

valuri.

– Cred că o s-o placi pe Althea, spuse ea, indiferentă.

„O seară ca oricare alta", se gîndi Hawk. La dracu'! Îl neutralizase, îi tăiase respiraţia şi apoi începuse să-i vorbească despre prietena ei. Oare nu-l considera decît un simplu turist? Îl durea inima de supărare.

– Sînt convins că o s-o plac, zise el, încordat.

Îl privi mirată, dar refuză să se uite în ochii lui. Rămaseră tăcuţi, în timp ce autobuzul escalada un deal şi apoi se opri imediat, sub o culme, în faţa unei case.

– Gata, am ajuns, le spuse Harry tăcuţilor săi pasageri. Maşina o să vă aştepte la plecare.

Se încruntă, văzîndu-i că coboară în linişte, dar se înveseli cînd Hawk îi strecură douăzeci de dolari.

– Sînt sigur că o să vă distraţi, zise el, apoi se îndepărtă într-un nor de praf.

Casa lui Dandy şi a soţiei lui era mică, dar veranda forma un U în jurul ei şi dădea spre vegetaţia luxuriantă de pe lotul lor îngust de pămînt. Dintr-un punct de pe verandă, se vedea marea. Era o casă foarte frumoasă.

Dandy le ieşi în întîmpinare. O sărută pe Bahira pe obraz şi dădu mîna cu Hawk.

– Bună, Bahira. Mă bucur că ai venit, domnule Dyhart. Avem muzică şi dans.

– Verii tăi? îl întrebă Bahira.

Sesiza prezenţa lui Hawk în spatele ei. Îi atingea uşor talia.

– Da, îi răspunse Dandy. Şi sînt foarte înfierbîntaţi în noaptea aceasta. Hai, intraţi să beţi ceva şi să vi-i prezint pe ceilalţi.

Dădură mîna cu familia şi prietenii lui Dandy şi ai soţiei lui. Bahira îi cunoştea doar pe unii dintre ei. Şi fu încîntată să constate că Hawk se simţea în largul lui, conversînd cu uşurinţă.

– Uite, Bahira, zise Dandy, dîndu-i o băutură gălbuie, acidulată. *Piña colada* franţuzească, preparată de mine. Fără rom.

Sorbi din pahar, mulţumită că putea să-şi desprindă privirea de la Hawk Dyhart. Cîteva femei îl fixau vădit interesate. Cînd una din ele îi făcu cu ochiul, Bahira se înecă şi începu imediat să sughiţe.

– Te-a deranjat ceva? o întrebă Hawk, întorcîndu-se spre ea, cu un pahar de bere în mînă. Nu lupta împotriva sughiţului, draga mea. Relaxează-te, ţine-ţi respiraţia şi relaxează-te din nou.

Îi luă paharul şi îl aşeză pe o masă, alături de al lui.

– Hai să dansăm. O să te simţi mai bine.

O îmbrăţişă, sprijinindu-şi bărbia în părul ei. În timp ce se legănau, în acordurile line ale muzicii insulare, simţi cum îl cuprinde din nou senzaţia aceea ciudată.

I-a spus „draga mea"! se gîndi Bahira. Doar l-a auzit foarte bine. Ah, fir-ar să fie. Cuibărindu-se la pieptul lui, încercă să nu-i sughită în cămaşă. Dar exact asta se întîmplă. Chicotitul lui o făcu să zîmbească, deşi nu-şi ridică privirea spre el. Trupul lui era atît de solid, de protector. Cînd o îmbrăţişase, avusese senzaţia că plutise în altă lume. Încercă să nu se obişnuiască prea mult cu acest mic deliciu. Nu i se cuvenea. Ea trăia în lumea reală. Noaptea aceasta era un vis minunat, într-adevăr, dar nu va dura la nesfîrşit.

Timpul trecea în zbor. Bahira dansă şi cu alţi bărbaţi. Iar Hawk dansă cu Althea şi cîteva alte femei. Dar, cel mai mult, dansară unul cu celălalt. Iar cînd nu dansau, discutau cu ceilalţi şi stăteau împreună.

Bahira îl simţea cînd rîdea.

Iar Hawk o simţea cum respiră şi ştia cînd o să surîdă, chiar înainte s-o facă.

Cina la care se înfruptară, o cină cu delfin şi salată verde, fu un adevărat deliciu. Vinul, berea şi cocktail-urile curgeau din belşug, dar Bahira

observase că Hawk rămăsese cu băutura lui. Ori de cîte ori se uita la el, se simţea liniştită şi se amuza să constate ce mult îl dorea. Îi părea bine că putea să-şi dea frîu liber emoţiilor, să recunoască sincer că o atrăgea mai mult ca oricine, că o umplea de o dorinţă nestăvilită.

Poate n-ar fi rău să se bucure şi mai mult unul de celălalt. Speranţa îi ţîşni deodată în suflet, ca un izvor. Apoi se linişti şi ascultă de glasul raţiunii. Hawk nu voia să-şi creeze obligaţii. Era un om bogat şi îi plăcea să trăiască în lux, înconjurat de femei frumoase. Ea nu era decît o distracţie de moment.

Dar se linişti, amintindu-şi că îi plăcea viaţa ei. Trebuia să lupte, ca să se ridice din nou. Şi o să se ridice. N-o entuziasma deloc să se întoarcă la luxul din trecut. Ştia că unchiul şi vărul ei ar fi surprinşi s-o audă. Însă, cu toate că era plăcut să fii răsfăţată şi să-ţi satisfaci toate gusturile, i se părea sufocant să continue aşa o viaţă întreagă. Oare de cîte ori se plictisise în copilărie sau adolescenţă? Dar acum nu avea timp de aşa ceva.

Nu, se hotărî ea, acest interludiu cu Hawk va fi minunat, dar scurt. Stilul lor de viaţă era complet diferit. Orice, în afară de o scurtă legătură, n-ar avea nici o şansă. La urma urmei, relaţia lor se

baza pe sex şi asemenea legături nu aveau niciodată viaţă lungă. Şi, chiar dacă ar avea, va fi vreodată importantă pentru el? Nu, nici măcar dacă s-ar căsători cu ea. Mai bine s-o ia uşor, decît să-i spună „adio". Ştia că o să-i fie dor de el, dar era de preferat, decît să devină o soţie enervantă. Îl iubea prea mult, ca să rişte aşa ceva.

Iubire! Gîndul o ameţi şi Hawk se întoarse spre ea, preocupat.

– Uşurel! exclamă el. Ce s-a întîmplat?

Îi luă paharul din mînă, îl puse pe marginea verandei, apoi o studie atent.

– Te doare ceva? Te-ai albit la faţă. Se aplecă spre ea. Piciorul?

Bahira îi zîmbi timid şi clătină din cap.

– Poate am mîncat prea mult.

Ce revelaţie agonizantă! Hîc!

– Te-a apucat din nou sughiţul? Se încruntă, apoi adăugă: Ai avut mereu astfel de probleme? Poate ar trebui să discuţi cu medicul tău.

– Hîc! Aşa o să fac.

Ce încurcătură, se gîndi ea. Bahira Massoud, eşti o proastă. Era exact ce-i mai lipsea. Încă o problemă, într-o viaţă plină deja de hopuri. Îl privi, admirîndu-i fiecare trăsătură în parte. Putea să profite de această noapte, o singură noapte... şi n-o să rateze ocazia, chiar dacă va trebui să-l

seducă. Hotărîrea aceasta îi alungă orice grijă. Va fi femeia lui, iar el va fi bărbatul ei, o dată, o singură dată. N-o să-şi schimbe viaţa; el nu şi-o schimbase niciodată pe a lui. Şi nici nu putea fi amanta lui. Ar fi prea distrugător pentru eul ei interior, iar pe termen lung ar însemna o sinucidere lentă. Nu putea să se rănească atît de rău, nici pe ea, nici pe el. Relaţia lor s-ar răci, pînă ar ajunge să se urască unul pe celălalt. Nu! Nu voia aşa ceva. Îşi ridică privirea spre el.

– La ce te gîndeşti?

Hawk sorbi sclipirea din ochii ei. Numai dacă ar fi fost orb şi n-ar fi cunoscut deloc femeile, n-ar fi observat dorinţa care i se citea în privire, la fel de intensă ca a lui. Îi bătea inima să-i sară din piept.

– Spune-mi, murmură el.

– Mă gîndeam la tine... să mergem la tine acasă.

Îi atinse faţa cu o mînă tremurîndă.

– Mergem la mine, Bahira?

Simţea că o să explodeze. Voia să vină acasă, cu el! Îl cuprinse fericirea. Îi venea să strige de bucurie, să afle lumea întreagă.

Bahira îi evită privirea.

– Da, zise ea, ezitînd. Dacă nu ai nimic împotrivă.

Glasul ei răguşit îi mîngîiase simţurile cu cea mai erotică dezmierdare.

– Nu am.

Se apropie de ea, ascunzînd-o de ceilalţi, apoi îi ridică mîna la gură, întorcînd-o, ca să-şi apese buzele de palma ei.

Bahira nu s-ar fi mişcat din loc nici dacă ar fi fost ameninţată cu o armă.

– Nici... eu.

– Atunci vrei să ne anunţăm gazdele că plecăm?

Entuziasmul clocotea în el ca lava în vulcan, pînă cînd avu senzaţia că o să izbuncnească în milioane de fragmente. Şi nu făcuse altceva decît să-i sărute mîna. Mai tîrziu, la el acasă, o s-o sărute peste tot, pe şolduri, pe glezne, pe degetele de la picioare, pe sprîncene. Şi, dacă nu plecau mai repede, o s-o facă aici, de faţă cu toţi prietenii ei.

Ca şi cînd mîinile ei n-ar mai fi ascultat de comenzile creierului, Bahira îi atinse faţa şi îi mîngîie obrazul. Hawk închise ochii de plăcere şi ea simţi cum începe să tremure.

– Dandy este acolo? zise ea, absorbită.

– La ce te gîndeşti?

– Mă întrebam cînd o să mă săruţi pe gură.

Hawk avea senzaţia că paralizase. Nu putea

să-şi desprindă privirea de la ea şi, oricum, nici nu voia.

– Hai să-i găsim pe Dandy şi pe soţia lui, zise el, cu un glas răguşit.

Bahira încuviinţă din cap. Era plină de energie, nerăbdătoare şi totuşi senină. I se părea minunat. Nu mai simţise de mult atîta pace şi siguranţă. Ochii lui Hawk erau fierbinţi şi-i uscau gura. Cînd o luă de mînă, i-o strînse.

Hawk era într-al nouălea cer. Senzaţii mai vechi decît piramidele îi invadau tot corpul. O dorea, la fel cum îl dorea şi ea. Era de ajuns. Nu voia să asculte de glasul raţiunii, care-i şoptea că n-o să se mulţumească doar cu atît. O să se lămurească mîine. Ştia deja că nu voia să renunţe la ea. Picioarele lui lungi îl duseră în capătul celălalt al verandei, pînă îşi dădu seama că o tîra după el.

– Cred că sînt cam grăbit.

Vocea lui răguşită era ca o dezmierdare, iar zîmbetul timid o îmbrăţişa.

– Îmi pare rău. Crezdeam că mi s-a urcat vinul la cap.

– Dar n-ai băut nimic alcoolic, îi spuse el, blînd, atingîndu-i urechea cu gura. Doar *piña colada,* fără rom.

Mîna lui îi mîngîia şoldul.

Cînd o atingea, simţea că se topeşte. Se întoarse spre Dandy, care se îndrepta spre ei, privind-o întrebător.

– Ne-am distrat excelent, Dandy, dar trebuie să plecăm.

Zîmbi timid, cînd îl auzi chicotind. Althea li se alătură şi începu să-l studieze pe Hawk.

– Dandy ţi-a spus cît de mult ţinem la Bahira?

Hawk încuviinţă din cap.

– Da, se vede, zise el, apăsîndu-şi mîna de şoldul Bahirei.

– Atunci, draga mea, începu Dandy, atingînd braţul soţiei sale, atent la mîna de pe talia fetei, ne vedem mîine, spuse el, apoi îl privi drept în ochi pe Hawk.

Dyhart încuviinţă din cap, ca şi cînd el şi Dandy s-ar fi înţeles din priviri. Apoi o luă pe Bahira şi o conduse la uşă. Mergeau încet, pentru că trebuia să-şi ia la revedere de la ceilalţi invitaţi.

În cele din urmă, ieşiră în curte. Bahira se uită la vehiculul parcat în faţa casei şi apoi îşi duse mîna la gură, să-şi stăpînească rîsul.

Hawk nu-l observase încă, dar acum se uita în aceeaşi direcţie ca şi ea.

– Doamne Sfinte, ce-i asta?

Cînd o auzi izbucnind în rîs, clătină din cap.

– Nu poate fi mijlocul nostru de transport. Eu

am comandat o maşină.

– O furgonetă mortuară este un fel de maşină, zise Bahira, chicotind.

– Într-adevăr.

Îi trecu supărarea cînd o auzi rîzînd. Se simţea fericit, protector, alt om. O luă uşor de talie.

– Doamnă, trăsura vă aşteaptă.

Bahira îşi păstră zîmbetul. Se simţea vrăjită de atingerea lui. O măcinau senzaţii contradictorii. Fericire, tristeţe, bucurie, agitaţie. Era împăcată cu sine şi, totuşi, nu reuşea să se controleze. Şi, dincolo de aceste sentimente, se temea de puterea pe care o avea acest om asupra ei.

– Mă întreb, zise ea, încercînd să-şi revină, ce surprize îţi mai pregăteşte Harry cît timp vei sta pe această insulă.

Dar nu voia să vorbească despre Harry. Îşi dorea să plece cu Hawk, să se ducă la el acasă şi....

Îi atinse bărbia, ridicînd-o, s-o privească drept în ochi. Şi, cînd îi văzu sclipirea oglindită într-ai lui, inima i-o luă razna, într-un ritm nebunesc.

– Te doresc, Bahira Massoud.

– Foarte bine.

Se lăsă în voia sentimentelor toride care-i frămîntau.

– Dar poţi să conduci o maşină mortuară?

Rîse din nou, amuzată. Îi venea să strige la lună că îşi găsise perechea. Nici un alt bărbat nu va însemna atît de mult pentru ea. Era dulce-amar să ştie că, într-o zi, va iubi poate pe altcineva, dar nu atît de mult ca acum.

Rîsul ei îl încălzea.

– Cred că o să mă descurc.

– Bine.

Se îndreptă spre portiera care stătea să cadă. Hawk întinse mîna s-o deschidă, atingîndu-i talia cu braţul. Îl privi.

– Este o lume nebună, nu-i aşa?

– Da. Însă aş prefera altceva, în locul acestui dric.

Deschise portiera, încruntîndu-se. Nu avea nici măcar centuri de siguranţă. Cînd se urcă la volan, îşi dădu scaunul în spate, ca să-i încapă picioarele lungi. Metalul scîrţîi şi se văită.

Drumul de-a lungul potecii şerpuitoare nu dură mult, dar Bahira era sigură că n-o să uite niciodată intimitatea dintre ei, unicitatea momentului pe care îl simţea, deşi nu se atingeau. Chiar şi cînd va fi bătrînă, trăind din amintiri, aceasta va fi cea mai limpede şi clară din toate. Vechiul dric ruginit, cu scaune rupte, din piele, şi Hawk lîngă ea. Ce frumos!

Trase în faţa hotelului, într-o zonă retrasă.

– O s-o luăm pe o cărare mai dosnică spre vila mea, zise el. Nu vreau să ne întîlnim cu cineva. Ce spui?

– Ai dreptate, zise ea, blînd.

Cînd se aplecă şi o sărută pe obraz, îl cuprinse din nou pasiunea. Fata se întoarse spre el şi îşi atinseră buzele.

– Bahira.

Îi şopti numele şi apoi se desprinse de ea.

– Avem nevoie de intimitate.

Încercă să rîdă, dar nu reuşi. Căldura emana din el în valuri, înconjurînd-o şi strecurînd-se în toată fiinţa ei. Cînd îi puse un braţ pe umăr şi o conduse pe potecă, simţi că pluteşte. Şi apoi se desprinse cu adevărat de pămînt, cînd o luă în braţe.

– Te grăbeşti? îl întrebă ea, atîrnîndu-se de gîtul lui.

– Da, însă vreau să fie încet, uşor şi să nu se mai termine niciodată, zise el, gîtuit de emoţie.

Hawk ameţise. Nu era prima oară cînd dorea o femeie, dar Bahira Massoud nu se compara cu nici una. Voia să fie cu ea mereu şi nu putea să-şi explice de ce.

– Şi eu la fel.

Îl îmbrăţişă. În noaptea aceasta, va renunţa la jocuri, îşi spuse ea. Nu intenţiona să-şi ascundă

sentimentele. Dorea să i se dăruiască în întregime, măcar acum.

Ajunseră la vila *Coral* şi Hawk o lăsă jos, în timp ce îşi căuta cheia. S-o simtă aşa, lipită de el, era mai erotic decît visase vreodată. O privi drept în ochi şi zîmbi strengăreşte, ştiind că şi ea simţea cît era de excitat.

– Eşti o femeie prea puternică.

– Aşa şi vreau să fiu.

Îşi dorea mai mult decît orice să posede şi să fie posedată.

Intrară imediat şi închiseră uşa în urma lor.

– Bei ceva? o întrebă el, răguşit.

Bahira clătină din cap.

– N-am nevoie de nimic. Dar tu?

– Am nevoie doar de tine.

Surîse poznaş.

– Mă laşi să fac ceva la care m-am gîndit toată seara?

– Ce anume?

Inima îi bătea nebuneşte. I se topea corpul, ca şi cînd i s-ar remodela acum, în aceste clipe preţioase cu Hawk. Se întreba cum ar arăta noua Bahira şi continua să-l privească.

– Aş vrea să-ţi scot rochia, draga mea. Eşti ca un cadou de Crăciun, singurul pe care mi l-am dorit să-l deschid şi să-l păstrez, îi murmură el la

ureche. Îmi dai voie?

– Te rog.

Se simţea învăluită de pasiune, ameninţînd s-o copleşească. Avusese un singur iubit, pentru o scurtă perioadă, înainte ca firma unchiului ei să dea faliment. Nu-i plăcuse dragostea carnală. I se păruse stînjenitoare, atît fizic, cît şi psihic. Sentimentele ei faţă de bărbatul respectiv se răciseră repede după ce se despărţiseră. Dar, în ciuda acestor amintiri neplăcute, bănuia că va fi altfel cu Hawk. Îi deşteptase prea multe pasiuni. De data aceasta, va rămîne cu amintiri plăcute.

Îl atinse uşor cînd intrară în prima cameră slab luminată. Dar nici unul din ei nu voia să aprindă lumina. Luna, care plutea deasupra mării, îi poleia în razele ei argintii, şi le era de ajuns. Cînd o luă de mînă, Bahira i-o strînse, sufocată de pasiune. Îi sărută palma şi apoi îi dădu drumul. Degetele lui lungi, minunate, îi mîngîiau sînul care se contura la marginea rochiei. Simţea cum materialul aluneca din ce în ce mai jos. Hawk o întoarse şi se simţi din nou învăluită de căldura lui. Închise ochii, simţind că se cufundă într-un abis fericit.

– O să ameţesc, zise ea, cu răsuflarea tăiată.

O răsuflare de aer cald îi atinse pielea.

– Nu te îngrijora, draga mea. O să te prind în braţele mele.

– Bine.

Îşi înălţă faţa spre el, fără să deschidă ochii, şi îl lăsă să o sărute pe obraji şi pe sprîncene. Apoi o întoarse din nou şi îl auzi inspirînd adînc.

– Ce este?

– Ai cel mai frumos fund pe care l-am văzut vreodată, Bahira Massoud.

Mîinile lui o frămîntau, transmiţîndu-i dorinţa.

Se depărtă, iar ea rămase pe loc. Dar, cînd îi simţi gura pe fese, tresări şi scoase o exclamaţie de uimire. Nu mai avusese niciodată o senzaţie atît de delicioasă. O sărută şi o muşcă uşor prin bikinii de mătase, pînă cînd o făcu să tremure. Apoi îi scoase rochia şi o răsuci.

– Hawk!

Strigătul izbucni cînd se lipi de triunghiul ei pubian, făcînd să-i ţîşnească pasiunea ca Venus din apele mării.

– Bahira!

O luă în braţe, şoptindu-i vorbe dulci, toate lucrurile minunate pe care le dorea de la ea. Apoi străbătu repede camera şi o luă în sus pe scări.

Bahira nu-şi desprinse privirile de la faţa lui cînd intrară în dormitorul imens. N-o interesa decît Hawk. Cînd o aşeză pe patul mare, circular, îl trase spre ea.

– Ce bine este!

– Pari surprinsă, draga mea, de ce?

– Nu mă aşteptam, pur şi simplu, zise ea, în timp ce o săruta.

Nu-şi imaginase că atingerea obrazului ţepos al unui bărbat putea fi atît de erotică.

– Cred că nu mă aşteptam să apari în viaţa mea, adăugă ea, trecîndu-şi mîinile prin părul lui.

Rîse şi apoi o sărută pasional.

– Îmi place cînd îmi ciufuleşti părul. Pot să fac şi eu acelaşi lucru?

Dădu din cap languros, apoi se încordă, cînd îşi dădu seama ce voia să facă. Se lăsă să alunece de-a lungul corpului ei, suflă în triunghiul intim, sărutîndu-l şi mîngîindu-l. Bahira se simţea electrizată. Cînd limba lui o pătrunse, îşi arcui trupul şi scoase un geamăt.

– Hawk!

Bărbatul îşi înălţă capul, cu ochii sclipind. Era udă şi doritoare, iar el de-abia aştepta s-o posede.

– Te iubesc, draga mea.

– Ah, este atît de minunat, Hawk!

Fu cît pe ce să strige cînd îşi mişcă limba, împingînd-o în adîncul ei. Îi trezea nişte senzaţii nebănuite. Încet, picioarele ei se relaxară şi îşi săltă şoldurile spre el.

– Te vreau, zise Bahira, îmbrăţişîndu-l.

Hawk se mişcă repede şi-i astupă gura, tremurînd de dorinţă. Nu se aşteptase să-şi piardă atît de repede controlul. Îşi vîrî limba în gura ei, prea înfometat să fie blînd.

Şi simţi că şi ea îi răspunde la fel. Îşi atinse coapsele de picioarele lui şi sesiză că tremura. Sexul lui tare o mîngîia pe burtă şi o făcu să strige de plăcere. Îl aţîţase, la fel cum o stîrnise şi el pe ea şi îi deşteptase o pasiune nebănuită.

Hawk intenţionase s-o aducă la orgasm înaintea lui, dar îi fu de ajuns s-o atingă, ca să-şi dezlănţuie pornirile. Sunetele ei guturale, minunate, îl transformau în lavă fierbinte şi de-abia se abţinea să nu izbucnească. Bahira îşi lipise sînii de el, iar Hawk îşi băgase mîna pe sub ei şi începuse să-i dezmierde. Apoi îi atinse coapsele umede şi o făcu să se cutremure.

– Hawk!

Strigătul ei îl excită şi mai mult şi o linse pe obraz, pînă la ureche, gîdilînd-o cu limba. Apoi o rostogoli pe burtă şi o sărută pînă în vîrful degetelor şi din nou, în sus, dezmierdîndu-i fesele şi părţile ei calde, umede.

– Nu pot... nu pot, zise ea, gemînd. Hawk!

– Sînt aici, draga mea. Îmi place atît de mult corpul tău.

O întoarse, dîndu-i la o parte şuviţele de păr

lipite de faţă.

– Mulţumesc. Şi mie îmi place al tău.

Reuşi să-i zîmbească timid.

– Mă simt ca o macaroană udă.

– Pari din nou surprinsă.

Bahira îi cuprinse obrajii în mîini.

– De fapt, îţi mărturisesc că nu mă aşteptam.

Se întrerupse.

– Presupun că este o prostie.

– Ba nu, este minunat.

Hawk înţelesese că experienţa ei nu era nici prea vastă, nici prea grozavă. Şi se bucura că-i trezise bucuriile împlinirii sexuale... la fel cum îl stîrnise şi ea pe el. Atingerea ei îi deştepta noi energii şi o pasiune de care nu se ştiuse capabil. Îşi trecu degetele prin părul ei, dorind s-o mîngîie, să se contopească amîndoi.

O acoperi cu trupul lui, înnebunind-o de plăcere. Fără să-şi dea seama, Bahira începu să freamăte sub el, aţîţată de corpul lui puternic, alunecos, uniţi în focul iubirii.

Acum era rîndul lui Hawk să geamă. Pielea ei dulce, mătăsoasă, îl excita peste măsură. Încet, cu delicateţe, începu s-o posede. Trupul lui tremura de dorinţă. Îi pipăi sînii, luîndu-i unul în gură şi sugîndu-l pasionat. Strigătele ei guturale îl scoteau din minţi. Apoi se mută la celălalt, aplicîndu-i

acelaşi tratament.

Bahira strînse ochii, scăldată în valuri de fierbinţeală. Îl voia. Nu se aşteptase să-l dorească atît de mult. Fir-ar să fie, nici măcar nu bănuise că putea trăi asemenea senzaţii.

– Uită-te la mine, draga mea, zise el, cu un glas sugrumat.

Cînd deschise ochii, îi zîmbi.

– Eşti atît de frumoasă.

– Şi tu eşti la fel, murmură ea, apoi gemu, cînd degetele lui îi atinseră triunghiul umed.

Se purta aşa de blînd. Îşi înfipse unghiile în spatele lui, încercînd să-l tragă în jos.

Iar el îşi vîrî degetele în adîncul ei, gemînd de plăcere.

– Scumpa mea, eşti atît de fierbinte, încît mă înnebuneşti.

– Este minunat, nu-i aşa?

O strînse din nou şi o făcu să strige, pierzîndu-se într-un caleidoscop de culori. Senzaţii noi, nebănuite, îi alimentau foamea.

– Hawk!

– Sînt aici, draga mea.

O sărută uşor, în timp ce degetele lui îi dezmierdau coapsele, simţind cum se zbate sub el.

– Te-ai udat pentru mine, îngerul meu.

Se miră să constate că avea un vagin atît de

îngust. O privi, remarcînd ce nesigură era.

– Nu mă deranjează că eşti lipsită de experienţă.

– Dar nici virgină nu sînt, zise ea, vrînd să-i vorbească deschis, deşi de-abia mai respira.

Chicotitul lui o făcu să zîmbească fără să vrea.

– Însă nu mi-am mai dorit alt bărbat.

Continuă s-o mîngîie şi s-o sărute, în timp ce o studia atent.

– Dar pe mine mă doreşti?

Ezită, îngrozită deodată de intimitatea lor. Însă adevărul izbucni apoi nestăvilit:

– Da, te doresc. Chiar acum.

– Şi eu te doresc, zise el, cu un glas răguşit, mişcîndu-şi mîna. Eşti atît de îngustă, atît de dulce.

– N-am ce să fac.

Îi apucă sexul, simţindu-l cum tremură la atingerea ei.

– Este minunat.

Îl mîngîie şi îl auzi gemînd.

Hawk o apucă de mînă, întrerupînd chinul dulce, sălbatic, care ameninţa să-l sfîşie.

– Încetează, Bahira, dacă nu vrei să se termine înainte să înceapă.

– Dar noi nu vrem să se termine, nu-i aşa, Hawk?

Îşi simţea ochii grei, nu mai revărsase niciodată asemenea energie debordantă.

– Nu, niciodată, murmură el.

Nu intenţionase să rostească acest cuvînt, dar nu-i părea rău că o făcuse. O îmbrăţişă pasional.

– O să am grijă să nu se termine, zise el, sărutînd-o pe tot corpul.

– Hawk?

– Ssst, iubirea mea, vreau să-ţi fie cît mai uşor.

Şi să fie cît mai plăcut, adăugă în gînd. Cînd îi acoperi cu gura centrul feminităţii, îl cuprinse din nou dorinţa s-o guste şi inima începu să-i bată nebuneşte. Avea nevoie de ea! Era un şoc pentru el, dar unul plăcut. În momentul în care o pătrunse cu limba, eul său interior se schimbă şi fu gata să se dăruiască pe viaţă, cum nu-şi imaginase vreodată. Bahira! Iubita mea. Avea senzaţia că se înalţă în al nouălea cer, în timp ce o pătrundea tot mai adînc.

– Hawk!

Bahira se simţea cuprinsă de sentimente sălbatice. Se transformase într-o cascadă, într-un fluviu de emoţii nebănuite. Se agăţă de umerii lui. Îl dorea... avea nevoie de el... Gîndul acesta o zgudui, făcînd-o să tremure.

Bărbatul îşi ridică privirea.

– Doar nu ţi-e frig, draga mea. Eu unul simt că

iau foc.

Gura lui îi acoperi din nou triunghiul intim şi începu s-o dezmierde senzual.

– Şi eu la fel, murmură ea, arcuindu-se, cînd o muşcă tandru. N-am ştiut niciodată că poate fi aşa.

– Bine, zise el.

Poate că era o prostie să-şi dorească să fie primul care s-o iniţieze în tainele iubirii, dar pentru el conta foarte mult.

Bahira fu cuprinsă de un vîrtej ameţitor, care o ridica tot mai sus. Trupul ei se zbătea, trăgîndu-l aproape de ea. Avea nevoie de extazul care o învăluia.

Hawk o simţea tremurînd sub el, pe măsură ce se apropia de orgasm. Propriul lui trup tresări la gîndul că, în curînd, se va contopi cu ea. O pătrunse, în cele din urmă, simţind strînsoarea vaginului ei îngust. Deşi nu era prima oară, ştia că s-ar putea s-o doară. Se împinse în adîncul ei, sesizînd cum se retrage instinctiv. Şi, în momentul acela, se desprinse de ea.

– Hawk! exclamă Bahira, uimită de reacţia lui.

O duruse o clipă, dar nu voia să renunţe. Îl dorea şi ezită doar o fracţiune de secundă, înainte să încerce să-l apropie.

– Încet, draga mea, zise el, gîfiind, trupul tre-

murîndu-i de dorinţă. Nu vreau să te grăbesc. Îţi promit că n-o să suferi.

Scrîşni din dinţi, pentru că, deşi simţea nevoia s-o liniştească, înăuntrul lui clocotea o dorinţă şi mai mare, care îl îndemna s-o străpungă cît mai adînc.

– Va fi minunat, reuşi el să spună.

De fapt, era convins că aşa va fi. Bahira îi sfărîmase toate ideile preconcepute despre legături sentimentale, devotament... iubire. Oare aceasta era iubirea? Nu obişnuia să folosească acest cuvînt în afara familiei sale. Totuşi, cum ar fi putut să explice această dorinţă de a păstra mereu, alături de el, o femeie pe care o cunoştea doar de cîteva zile? Cum ar putea explica această convingere care îl asigura că vor fi legaţi pe vecie, după ce vor face dragoste?

– Eşti sigur pe tine, nu-i aşa? zise Bahira.

Dar, chiar în timp ce-l tachina, ştia că va fi minunat. După experienţele sale neîmplinite cu primul iubit, se întrebase dacă era capabilă de satisfacţie sexuală. Nici un alt bărbat, pe care-l întîlnise de atunci, n-o atrăsese suficient ca să împartă totul cu el. Nici unul, cu excepţia lui Hawk.

– Sînt convins că n-am mai simţit aşa ceva, îi şopti el, la ureche.

Îl strînse în braţe, fericită că îi spusese exact la ce se gîndise şi ea.

– Extraordinar, nu-i aşa?

– Da.

Rîse, în timp ce trupul ei fremăta de dorinţă.

– Nu sînt frigidă.

Nu-şi dădu seama că vorbise cu voce tare, pînă îl auzi pe Hawk protestînd:

– Bineînţeles că nu. Eşti frumoasă şi fierbinte, iubirea mea.

– Ah! exclamă ea şi simţi cum i se deschide.

Hawk reprezenta sensul vieţii ei, pe care îl căuta de mult timp. Ani de zile, munca fusese cel mai important lucru pentru ea. N-o preocupase decît să supravieţuiască şi se mişcase prea repede. Sexul şi iubirea fuseseră înfundate în cel mai adînc sertar al minţii ei. Dar acum gata, se terminase! Îl aşteptase pe Hawk, tînjise după atingerea lui. Nu pierduse nimic dacă evitase sexul pînă în acest moment, pentru că apăruse el, Hawk! Ştia, de asemenea, că chiar dacă s-ar căsători cu altul, pentru că nu se putea mărita cu Hawk – făceau parte din lumi diferite – n-o să uite niciodată clipa minunată cînd i se dăruise. Faptul că îl simţise înăuntrul ei o excitase peste măsură.

Chiar în timp ce se gîndea la acest lucru, Hawk începu să se mişte încet, sinuos. I se opri

respiraţia cînd o pătrunse.

– Aaaah!... exclamă ea.

– Ce este, draga mea?

Dorinţa îi clocotea în vene ca o tobă insistentă de pe insulă. Era prins într-un păienjeniş senzual care-l învăluia fără putinţă de scăpare. Bahira!

– Este minunat... murmură ea... şi fierbinte... Nu te opri.

Se desprinsese de pe pămînt. Zbura. Hawk era singura ei ancoră, iar el se transformase într-o stea.

– N-o să mă opresc, îi promise. N-am vrut niciodată să mă opresc. Îmi dăruieşti totul, îngerul meu, şi vreau să-ţi dăruiesc şi eu la fel. Este atît de grozav.

Trupul lui se cutremură cînd o învălui. Îi simţi zbaterea fierbinte, care îi tăia respiraţia.

Bahira se mişca încet. O poseda şi i se dăruia în acelaşi timp. N-ar fi trebuit să fie aşa, se gîndi ea, ameţită. Această minune sălbatică, toridă, era de neconceput. Ah, Doamne, parcă luase foc.

– Nu, iubirea mea, gemu el, cînd mişcările ei îl aduseră pînă aproape de orgasm.

Era gata să-şi reverse sămînţa înăuntru ei.

– Vreau să te simţi bine.

– Dar mă simt. N-a fost niciodată mai bine ca acum.

Era înnebunită de bucurie. Se ţinea de el, în timp ce naviga departe de lumea reală, pe tărîmul fericirii.

Cînd începu să se mişte din nou, în eternul ritm al pasiunii carnale, o simţi ezitînd pentru o clipă şi apoi i se alătură. Îşi ridică buzele să-l soarbă, excitată de gemetele lui senzuale. Flăcări incandescente ardeau înăuntrul ei, în timp ce o străpungea. Trupul lui alunecos de sudoare îi înfierbînta pielea. Îl strînse, contractîndu-şi muşchii, înlănţuindu-l. Forţa ei îl uimea. Era temnicerul Bahirei, deşi îl prinse în îmbrăţişarea ei. Voia să ia totul de la el şi, în acelaşi timp, să i se dăruiască în întregime.

Hawk încercă să încetinească ritmul, să n-o forţeze. Oricît de înnebunit era, dorea mai mult decît orice s-o aducă la orgasm.

Bahira clocotea de pasiune. Nu voia să-l lase să încetinească. Ştia că era în siguranţă, alături de el. Îl dorea. Mai repede, din ce în ce mai repede, nu trebuia să se oprească.

Hawk îi simţea pasiunea, ca şi cînd ar fi fost vie. Îl primise înăuntrul ei. Gîndul acesta îl zguduia. Se contopiseră. Îl atingea peste tot. Dorea să nu-i mai dea drumul.

În avîntul dulce, către paradis, o ţinu strîns şi se lăsă purtat dincolo de limitele universului. Se

agăţară unul de celălalt, strigîndu-şi vorbele de iubire pe care numai îndrăgostiţii le cunosc.

– Bahira! Scumpa mea!

– Hawk!

Dragostea îi rostogolea, catapultîndu-i dincolo de lume, de univers, neajutoraţi, în ionosfera îndrăgostiţilor.

Capitolul cinci

Zilele treceau euforic. Incredibil. Nici Hawk, nici Bahira nu înţelegeau extazul care-i cuprinsese. Doreau să primească şi să dăruiască din ce în ce mai mult. Vila *Coral* deveni raiul lor, castelul visurilor, în care nu putea pătrunde nimeni, în afară de ei.

– Dandy şi Althea cred că am dispărut, zise Bahira, într-o zi, în timp ce ea şi Hawk stăteau pe terasa de la al doilea etaj.

În depărtare, se vedea marea. Priveliştea era minunată, iar intimitatea lor, netulburată.

– Alţi angajaţi m-au întrebat dacă m-am hotărît să devin pustnică.

– Şi tu ce-ai spus?

Hawk nu se mai sătura să-i asculte glasul frumos timbrat.

– Mă bîlbîi şi le explic că sînt ocupată.

Bărbatul oftă şi o sărută pe sîn, dezmierdîndu-i sfîrcul cu buzele.

– Oamenii mei cred că mi-am pierdut minţile. Şi sînt sigur că partenerii mei de afaceri sînt de acord cu ei.

O sărută din nou.

– Ai o piele frumoasă, draga mea.

Îi pipăi cu limba valea dintre sîni şi apoi suflă uşor peste pielea ei catifelată.

– Mulţumesc, zise ea, întristată.

Cînd pomenise de afaceri, uitase de Barbados şi îşi aminti de Chicago şi de faptul că va pleca curînd.

S-a retras din nou în carapacea ei, se gîndi Hawk, îngrijorat.

– Hai, Bahira, descarcă-ţi sufletul, o îndemnă el blînd, desprinzîndu-se de ea.

Era îmbrăcată numai în bikini şi îi făcea sîngele să-i fiarbă, deşi îi dădea, de asemenea, o seninătate deosebită. Îl interesa foarte mult soarta ei şi voia să-i împărtăşească toate grijile şi necazurile. Mai ales cele care o preocupau în clipa de faţă.

Îl privi, oftînd.

– Este o poveste veche. Probabil că nici nu merită spusă, zise ea, încet.

De fapt, nu o spusese nimănui, pînă acum.

– Dacă pentru tine este importantă, atunci este şi pentru mine.

O sărută pe buze.

– Hai, spune-mi.

Şi-o zăvorîse de atîta timp în suflet, încît nu era sigură dacă va reuşi s-o redea. Dar, cînd văzu ce îngrijorat era, simţi nevoia să-l liniştească.

– Este o poveste ca multe altele, din anii '80 – '90. Arbitraj ilegal. Noi, adică unchiul, vărul meu şi cu mine, am avut o companie, *Massoud Inc.,* condusă, în principal, de unchiul meu. Era o mică firmă de investiţii, dar ne susţinea foarte bine şi pe noi şi pe investitori. O duceam mulţumitor, ca să spun aşa. Nu eram atît de bogaţi, încît să ne permitem două iahturi şi o insulă, dar aveam mai mult decît suficient. Am urmat un liceu particular în Elveţia, am călătorit prin Europa şi Asia, apoi m-am întors în SUA, să-mi iau diploma în biologie. Trebuia să dau examenele finale, cînd unchiul meu a fost atras de un grup industrial, numit *Safir.* I-a fost prezentat de avocatul său, Wellington. La proces, s-a dovedit că acest consilier de încredere al unchiului meu fusese racolat de *Safir,* pentru a pune mîna pe firma *Massoud Inc.,*

antrenînd-o în afaceri practic inexistente. De îndată ce au demarat această acţiune, compania a început să aibă foarte multe probleme. Intenţionau să...

– Să fure toţi banii lichizi, să cumpere firma şubrezită şi apoi s-o vîndă pe bucăţele la bursă, zise Hawk, cu regret, îmbrăţişînd-o.

Tremura de mînie.

– Văd că eşti la curent cu genul acesta de afaceri, zise ea, zîmbind palid.

Ducea de ani de zile povara acestei cumplite dureri.

– Unchiul meu este un om minunat şi cred că eu şi vărul meu am suferit şi mai mult de mila lui. Cînd a descoperit perfidia avocatului, care i-a fost prieten ani de zile, unchiul Mohammar a început să se ofilească dinaintea ochilor noştri.

Oftă. Îi făcea bine să-i povestească lui Hawk, după atîţia ani de griji şi muncă.

– Unchiul tău s-a îmbolnăvit? o întrebă Hawk, blestemîndu-i în gînd pe toţi cei de la *Safir* şi pe ceilalţi hoţi de teapa lor.

Îi considerase întotdeauna demni de dispreţ, dar acum, cînd aflase ce-i făcuseră Bahirei, îi venea să-i anihileze.

– Da, la început, îi răspunse ea. Îşi pierduse somnul şi pofta de mîncare. Karim şi cu mine

eram îngrijoraţi, pentru că încerca să ducă totul pe umerii lui. Am încercat să discutăm cu el de nu ştiu cîte ori. A recunoscut că era prea retras şi ne-a promis că va fi mai deschis faţă de noi. Dar aşa era firea lui.

Surîse timidă.

– A fost degrevat de orice răspundere, la proces, şi, de atunci, luptă să reconstruiască firma *Massoud Inc.* Nimeni n-a crezut că va reuşi. Chiar şi Karim şi cu mine eram sceptici. Dar a reuşit să-şi protejeze investitorii în mod uluitor, iar profiturile de anul trecut s-au ridicat la optzeci la sută din ceea ce fuseseră înainte de *Safir.* Unchiul Mohammar este un om minunat, Hawk. O să-l placi.

– Bineînţeles că o să-l plac, dacă sînt înnebunit după nepoata lui.

Îi astupă rîsul cînd o sărută, dezmierdîndu-i trupul gol.

– Şi o doresc tot timpul.

– Şi ea te doreşte pe tine, zise Bahira, pe nerăsuflate.

Oare această fantezie putea fi reală? se întrebă ea, pentru a nu ştiu cîta oară. Se apropiaseră atît de repede, ca nişte meteoriţi.

Se răsuci în braţele lui.

– Hai să facem dragoste.

– Cu cea mai mare plăcere, spuse el, apoi o sărută.

Orele treceau una după alta, la fel ca zilele. Erau fericiţi şi se ataşau tot mai mult unul de altul.

Hawk se simţea în permanenţă ameţit, dar nu încerca să se împotrivească acestui sentiment. Era o experienţă unică pentru el. Ştia că nu mai trăise niciodată asemenea fericire. Modul lui rece, detaşat, de a studia lumea, se transformase într-o percepţie multicoloră. Nu mai cunoscuse asemenea plăcere, întruchipată în Bahira. Nici măcar nu era nevoie să facă dragoste cu ea. Îi era de ajuns s-o vadă zîmbind ca să se simtă în al nouălea cer. Se aruncă în această lume fără frică sau ezitare. Toate succesele în afaceri, toate relaţiile pasionale, pe care le întreţinuse cu alte femei, păleau în comparaţie cu ceea ce trăia alături de Bahira. Şi ştia că acest lucru se datora faptului că, pentru prima oară în viaţa lui adultă, îşi pierduse controlul. Era nerăbdător s-o prezinte tuturor cunoscuţilor, să spună întregii planete că o iubea.

Bahira continua să lucreze, descoperind că munca ei avea noi dimensiuni şi faţete. Culorile

erau mai strălucitoare, oamenii, mai interesaţi, peisajul, mai atrăgător, atît ziua, cît şi noaptea.

Treptat, o mare parte din hainele şi lucrurile ei personale se mutară la vila *Coral*. Nopţile dormea acolo, cînd nu era de serviciu. Încerca să fie discretă dar, în realitate, nu-i păsa dacă ştia cineva. Toată viaţa ei era Hawk. Într-o zi, va rămîne numai cu amintiri, aşa că, acum, trebuia să şi le construiască.

Zilele treceau prea repede, la fel ca nopţile. Dorinţele ei nu opreau scurgerea timpului, dar nici timpul nu reuşise s-o lămurească de ce ţinea la Hawk. Ameţise, prinsă într-o splendoare pe care n-o mai cunoscuse. Chiar şi cînd lucra şi vorbea cu ceilalţi, Hawk era prezent în mintea ei.

Într-o după-amiază, la aproape două săptămîni, după ce deveniseră amanţi, şi la mai mult de o săptămînă, după ce îi povestise de unchiul ei, Bahira încercă să se concentreze asupra unei turiste nou-venite şi să-şi alunge din minte chipul lui Hawk.

– Da, îi răspunse ea femeii, nu este nici o problemă. Voi chema imediat un hamal...

Dar, cînd îşi ridică privirea, rămase cu gura căscată. Lîngă turistă era Hawk, care-i zîmbea. Pentru o clipă, se albi la faţă, cînd privirea lui fierbinte o străpunse drept în inimă. Îl voia lîngă

ea şi văzu aceeaşi dorinţă în ochii lui. Trebui să facă un mare efort ca să-şi amintească de îndatoririle ei.

– Ah, scuzaţi-mă, doamnă, zise ea, concentrîndu-se asupra femeii din faţa ei. Vreţi să repetaţi, vă rog?

Încercă să se încrunte la Hawk, dar el îi zîmbi.

– Spuneai că o să chemi un hamal, zise femeia, ca şi cînd s-ar fi adresat cuiva care de-abia înţelegea limba engleză.

– Da, sigur, zise Bahira.

Îi aruncă o privire ucigătoare lui Hawk, însă el îi făcu cu ochiul. Şi, după ce reuşi să o pună în legătură pe turistă cu un hamal, îl luă la rost:

– Ce cauţi aici? Femeia aceea a crezut probabil că sînt debilă mintal. Şi totul numai din cauza ta.

– Şi eu sînt turist, zise el, bine dispus. Am tot dreptul să vin în hol şi să beneficiez de serviciile hotelului. Sărută-mă.

– Nu! exclamă ea.

Se uită în jur, să vadă dacă nu atrăsese atenţia cuiva.

– Ticălosule, adăugă ea, blînd, dar era mai mult un alint, decît o insultă.

Hawk o privi gînditor.

– Cred că ai dreptate. Mă obsedezi tot timpul.

Mă gîndesc să te duc în dormitor şi...

– Nu vorbi aşa, îl rugă ea, ştiind că imaginaţia i-o lua razna. Pleacă de aici. Pleacă!

– N-ai dreptul să mă repezi, zise el, indignat. Nu poţi să mă dai afară, doar fiindcă aşa gîndesc.

– Nu-i drept, murmură ea.

– Este minunat, îi şopti el, apropiindu-se. Te vreau acum, goală.

– Nu!

De data aceasta, oamenii întoarseră capul spre ei. Bahira se înroşi la faţă şi încercă să zîmbească.

– Vezi ce faci? îi spuse ea, printre dinţi.

– Scuză-mă, domnişoară Bahira Massoud, dar turiştii au şi ei drepturi. Nu poţi să mă alungi doar fiindcă vreau să te sărut din cap pînă în picioare...

– Pentru numele lui Dumnezeu!

LeRoy, cel care lucra în schimbul de noapte, intră în recepţie, încruntîndu-se.

– Ce s-a întîmplat, Bahira? o întrebă el. N-ar trebui să vorbeşti atît de tare. Gîndeşte-te la turişti.

– Ai dreptate.

Fata oftă şi îşi luă poşeta, încercînd să-şi ascundă stînjeneala.

– Pe mîine.

– Bine, spuse LeRoy, apoi adăugă îndoielnic:

Sper să te simţi mai bine.

Cînd Hawk o cuprinse cu braţul, Bahira se desprinse de el şi se îndreptă spre ieşirea care ducea spre camerele personalului. Dar, cînd ieşi pe uşă, o apucă de braţ şi o întoarse cu faţa spre el.

– O să ne vadă cineva, zise ea, gata să izbucnească în rîs. Risc să-mi pierd serviciul.

– Nu ne vede nimeni.

O privi şi îşi ridică mîna s-o mîngîie pe obraz.

– Şi, în afară de asta, ar trebui să te orientezi. S-ar putea să primeşti o ofertă de servici mai bună.

Fără prea mare dificultate, o conduse pe potecă, spre vila *Coral.* Era atît de minunată, n-avea de gînd s-o lase pe insulă cînd va pleca din Barbados. Nu putea. Şi se va strădui din răsputeri s-o convingă că nu trebuiau să se despartă. Era cel mai important lucru din viaţa lui. Afacerile îl chemau la Chicago şi pe Coasta de Vest, dar nu putea s-o lase pe Bahira. Se temea să nu fie obligat s-o facă, dar, în cel mai rău caz, o să-şi mute sediul general la Barbados, pînă o s-o convingă.

– Eşti supărată pe mine? o întrebă el.

Se opri pe cărare şi o sărută pasional.

– Sînt furioasă, murmură ea, închizînd ochii.

Îi cuprinse talia cu braţele şi îi simţi pielea pe sub tricoul din plasă. Îl dorea. Îl dorea tot timpul!

– Revoltată, enervată şi îndurerată, adăugă ea. Îmi vine să-ţi trag o palmă.

Sigur, se gîndi ea, amuzată. După sărutul lui, de-abia se mai ţinea pe picioare.

– Chiar te rog. De fiecare dată cînd mă atingi, mă exciţi peste măsură.

Îi acoperi gura din nou. Numai apropierea altor turişti îl împiedică s-o posede chiar acolo, pe cărare. Fir-ar să fie! se gîndi el. Era de-abia după-amiază şi nu mai putea să se stăpînească. Deşi făcuseră dragoste de două ori înainte să intre în tură.

– Nu mă întrerupe cînd îmi pierd cumpătul, zise ea, sărutîndu-l din nou.

– Îmi pare rău.

Glasurile se apropiau şi se desprinse de ea fără să vrea.

– Trebuie să ne întoarcem la vilă, zise el, inspirînd adînc. Am nevoie de tine.

Îi zîmbi, cuprinsă de acelaşi sentiment.

– Ar trebui, totuşi, să mă duc la mine acasă. Doar ţi-am spus că vreau să-mi schimb rochia pentru seară şi să-l sun pe unchiul meu.

– Lasă totul pe mai tîrziu.

Hawk ştia că făcea presiuni asupra ei, dar nu

mai dorise pe nimeni atît de mult. Clătină din cap şi se dădu înapoi un pas.

– Sînt insistent, îmi dau seama, nu-mi place nici mie cînd mă comport aşa, dar cu tine nu mă pot abţine.

Bahira rîse.

– Îngrozitor, nu-i aşa? Şi mie mi se întîmplă. Cînd te văd lucrînd, îmi vine să te opresc, ca să te uiţi la mine.

Hawk îi zîmbi ştrengăreşte, aşa cum îi plăcea ei. Căldura din ochii aurii ai femeii îl înfierbîntase.

– Cînd mă priveşti aşa, ştiu că te gîndeşti la mine.

– Mă gîndesc tot timpul. Uneori, am senzaţia că eşti în interiorul meu, chiar cînd nu sîntem împreună.

Ridică din umeri, stînjenit.

– Sînt nebun, nu-i aşa?

– Înseamnă că sînt şi eu, zise Bahira, oftînd.

– Hai să mergem la vila *Coral.* Îmi iau mai tîrziu rochia şi dau telefon diseară.

Hawk zîmbi şi o sărută în grabă.

– Poţi suna de la vilă.

Se întoarse spre el, în timp ce mergeau înlănţuiţi.

– Nu pot face asta. Este împotriva regulamentului hotelului.

Hawk se încruntă, puţin iritat.

– Nu şi dacă ai permisiunea turistului.

Dar Bahira clătină din cap, hotărîtă.

– Nu, o să telefonez de la mine.

Nu putea să-i explice că nu accepta nimic de la el. Nu voia să-şi creeze obligaţii, deşi poate că o făcuse deja, într-un fel. Hawk o distra şi o ducea la cele mai bune localuri de pe insulă. Însă existau anumite limite peste care nu se putea trece. Era vorba de demnitatea ei.

– Ce facem diseară? o întrebă el, cînd se apropiară de vila *Coral.*

Legănat de briza mării, şirul de palmieri, care îi ascundea de privirile indiscrete, le oferea o armonie perfectă. Hawk îi binecuvîntă pentru a nu ştiu cîta oară.

– Ce-ar fi să mergem la picnic sau să ne plimbăm?

Îi zîmbi, cînd îi deschise uşa.

– Încerci din nou să-mi economiseşti banii? Văd că-ţi place să trăieşti frugal.

Se întristă pentru o clipă, încercînd să surîdă. Hawk închise uşa, apoi o trase la pieptul lui.

– Te gîndeşti din nou la unchiul tău? îi şopti el, în păr.

– Da.

Îi sesizase stînjeneala.

– Şi te doare cînd îţi spun că trăieşti frugal, pentru că a trebuit să te adaptezi după faliment?

– Da.

Era gata să izbucnească în plîns. Nu numai de durere, ci mai ales fiindcă Hawk o înţelegea atît de bine, ca şi cînd ar fi citit în sufletul ei. Cum reuşise s-o cunoască atît de repede?

Îi dădu la o parte o şuviţă neagră şi o sărută pe obraz.

– Te-ai luptat cu eşecul unei afaceri. A fost o lovitură sufletească, nu numai fiscală. Şi a trebuit să munceşti din greu. Fii mîndră de acest lucru, draga mea, pentru că eu sînt mîndru de tine.

Se întristă, văzînd că nu-i răspunde. Îl durea să presupună că nu-l credea.

– Pot să te ajut, zise el, strîngînd-o la piept. Te rog să înţelegi, draga mea.

– Nu vreau.

Se răsuci încet în braţele lui, mîngîindu-i bărbia.

– După cum spui şi tu, muncesc din greu. Şi voi continua s-o fac. Aşa că nu are rost să mă gîndesc la acest lucru. Li s-a întîmplat şi altora.

Inspiră adînc, privindu-l drept în ochi.

– Şi, ca să fiu sinceră, mă simt mai bine de cînd te-am întîlnit pe tine, Hawk Dyhart. Mi-ai dat putere.

Această mărturisire o uimi. Era ca şi cînd i-ar fi dăruit o părticică din propria ei persoană. Pentru o clipă, îşi puse la îndoială puterea ei de judecată. Apoi se linişti şi îl îmbrăţişă.

– Ce-a fost a fost. Nu mai contează.

Îi mîngîie părul, ştiind că vorbele ei ascundeau emoţii adînci.

– Eşti o femeie curajoasă, Bahira Massoud.

Înălţă capul şi zîmbi.

– Eşti un om cumsecade, Hawk Dyhart. Compasiunea şi înţelegerea sînt minunate.

Îi zîmbi.

– Şi foarte viril.

În timp ce-l privea, îşi dădu seama că uitase de durerea ei de cînd îl cunoştea. Degaja o căldură pe care n-o mai simţise în viaţa ei, de ani de zile.

Hawk ar fi vrut să-i spună că voia s-o ajute, şi nu numai cu bani. Dar simţise că nu era încă pregătită să discute o problemă atît de delicată ca parteneriatul, care presupunea schimbări personale şi profesionale în acelaşi timp. Bahira era o fiinţă veselă şi prietenoasă. Dar era, de asemenea, mîndră şi putea fi uşor jignită. Iar el îşi propusese să aştepte...

– Ar trebui să mă întorc, să-l sun pe unchiul meu, zise ea, cu jumătate de gură.

– Da, aşa o să faci. Dar mă gîndeam să discutăm, mai întîi. Se aplecă şi îi şopti la ureche: Să discutăm?

Se întoarse cu faţa şi îi atinse buzele. Iar în momentul acela, pasiunea îi aprinse din nou. Bahira simţea cum se înfierbîntă.

– Sigur, o să facem şi altceva, recunoscu el.

Rîsul ei vesel îl înfioră şi rămase uimit din nou de puterea pe care o avea fata asupra lui. Se întîmplase totul atît de repede... Stînjenit, încercă să-şi revină, deşi eul său interior dorea să i se supună. Ar renunţa bucuros la orice, ca să fie cu ea.

O sărută pe gît.

– Ce-ai zice, murmură el, să lucrezi la Chicago? Nu, nu te supăra. Nu este vorba de nici un şiretlic. Vreau doar să te văd tot timpul. Am o companie mare, unde poţi fi utilă.

Bahira se încordă, iar el îşi dădu seama că nu se exprimase aşa cum trebuia. Tot rafinamentul, pe care-l dovedea în afaceri, îl părăsise. Vorbele lui puteau fi interpretate drept nişte favoruri sexuale. Şi nu voia să creadă aşa ceva. Era mult prea importantă pentru el.

– Ascultă-mă, Bahira, zise el, privind-o fix. Nu este vorba de un şantaj sexual. Vreau doar să am timp să te cunosc mai bine.

O scutură uşor.

– Totul s-a petrecut atît de repede între noi. Trebuie să ne lămurim, să ne obişnuim unul cu celălalt. Nu crezi că împărtăşim un sentiment minunat, care merită cultivat?

– Ba da, murmură ea.

Ar fi în stare să-l urmeze pînă la capătul pămîntului, dacă...

– Munca mea este la fel de importantă pentru mine, cum este şi a ta pentru tine. Am nevoie de ea şi îmi place.

– Aşa este, o aprobă el, repede, adoptînd o altă tactică. Bine. Te înţeleg. O să mai discutăm. Dacă tu nu accepţi schimbarea, poate o să mă adaptez eu. Voi face efortul să mă mut aici, temporar.

Îi zîmbi, văzînd cît era de surprinsă, şi o sărută pe gură.

Îl privea uluită.

– Ai renunţa la Chicago? Nu-mi vine să cred.

Hawk încuviinţă din cap.

– Da. Şi sînt gata să ţi-o dovedesc.

– Dar sediul firmei tale este la Chicago. Mi-ai spus foarte clar. Este centrul operaţiunilor tale.

O cuprinse entuziasmul. O dorea atît de mult, încît era gata să facă orice pentru ea. N-avea rost să opună rezistenţă.

– Hawk, gemu ea.

O sărută, simţind că i se umple inima de fericire.

– Da, sediul firmei se află la Chicago. Însă tu eşti aici şi este tot ce contează. Trebuie să fiu lîngă tine.

Îl săgetă o durere bruscă.

– Tu nu simţi la fel?

– Ah, da, zise ea. Nu ştiu cum o să ne descurcăm cu depărtarea.

Începea să spere că viitorul ei ar putea fi împreună cu Hawk.

– Nu va exista nici o depărtare, scumpa mea.

Îl cuprinse ameţeala, cînd îşi dădu seama ce spunea. De fapt, îşi hotărau viitorul.

– Şi la ce concluzie ai ajuns? Vom fi împreună?

Bahira încuviinţă din cap, incapabilă să scoată o vorbă. Îi trase faţa spre ea şi îşi apăsă buzele de ale lui, în timp ce i se prelingeau lacrimile pe obraji.

Hawk se desprinse de ea, pentru o clipă.

– Plîngi?

Sughiţă, deşi încerca să zîmbească.

– Sînt pur şi simplu fericită, mai fericită decît am fost vreodată. Nimeni nu reuşeşte să-şi împlinească visele, dar tu m-ai ajutat să le văd realizîndu-se. Ah, Hawk.

Încercă în zadar să-şi oprească sughiţul. Hîc!

Lui Hawk îi venea să rîdă, dar în adîncul sufletului era profund mişcat. Nu crezuse vreodată că putea trăi asemenea clipe. Pluteau de fericire amîndoi. Asemenea împlinire era greu de întîlnit.

– Sughiţi, zise el, chicotind. Ce romantic!

Izbucni în rîs cînd o văzu încruntîndu-se.

– Parcă văd cum facem dragoste peste ani şi ani. Eu gîfîind, tu sughiţînd. Uau! Îmi place să visez, scumpa mea.

Nu se feri cînd îi trase o palmă, în glumă. În schimb, se aplecă, o ridică pe umăr şi o luă la fugă pe scări.

– Dă-mi drumul, monstrule! îi porunci Bahira, rîzînd.

Oare viaţa putea fi chiar atît de plăcută? Cînd o puse pe pat, se rostogoli pe spate şi-l privi.

– Ar trebui să-ţi fie ruşine că rîzi de handicapul meu.

Hakw se aplecă peste ea.

– Handicap? Sughiţurile acestea sînt cel mai erotic stimulent pe care l-am întîlnit vreodată, Bahira, iubita mea. Cînd sughiţi, în timp ce facem dragoste, te încleştezi atît de rău de trupul meu, încît simt că explodez.

Cuvintele lui îi stîrneau pasiuni nebănuite, iar sughiţul se înrăutăţi. Simţea cum îi ardea trupul.

– Ah... Doamne...

Prins între dorinţă şi amuzament, Hakw începu să facă dragoste cu ea, devorîndu-i trupul, în timp ce sughiţurile ei îl făceau să tremure.

– Draga mea, sper să nu mai încetezi niciodată.

– Bestie, protestă Bahira, printre sughiţuri, încercînd să nu rîdă.

Fericită, încordată de pasiune, se agăţă de el.

– Cred... că... fac alergie... la tine. Hîc!

– Nu-i adevărat.

O sărută pasional, pe faţă, pe sîni, pe abdomen. Spasmele sughiţului se domoliră, fiind înlocuite de tremurul excitaţiei, în timp ce se arcuia sub îmbrăţişările sale. Hawk îi zîmbi, mîngîindu-i coapsele. O s-o vindece de sughiţuri!

Îl cuprinse bucuria, cînd îi simţi braţele în jurul umerilor. O dorea atît de mult. Şi de-abia aştepta să se înfierbînte, ca întotdeauna cînd îi săruta locurile intime. Lăsîndu-se în voia pasiunii, îşi apropie gura de triunghiul ei pubian şi suflă uşor. I se acceleră pulsul, cînd îi simţi umezeala. Oftînd, se lipi de ea, mîngîind-o cu limba, preţuind-o. Îşi dorea din tot sufletul s-o aducă la orgasm, de fiecare dată.

– Hawk! Nu pot... sînt...

Se întrerupse, excitată la maximum.

– Sînt cu tine, murmură Hawk, pierdut, în timp ce o poseda. Bahira, iubirea mea, sînt cu tine.

– Hawk, te iubesc.

– Şi eu.

Cuvintele pieriră în focul pasiunii. Nu se mai auzea decît gemetele lor, dezlănţuite de extaz, care-i purta într-al nouălea cer.

Şi apoi adormiră.

Cînd se trezi, Bahira îşi dădu seama imediat unde se află. Se trezise de prea multe ori în braţele lui Hawk, ca să nu ştie. Se aplecă peste el şi-l privi, zîmbind. Sforăia încet, obosit.

– Te epuizez, murmură ea, rîzînd. Şi îmi place s-o fac.

Încercă să se desprindă din braţele lui, dar el o strînse instinctiv, ca şi cînd s-ar fi opus, în subconştientul lui, să-i dea drumul. Aşteptă cîteva minute şi încercă din nou, mişcîndu-se mai încet. Şi, de data aceasta, o lăsă să se desprindă de el.

După ce se îmbrăcă în linişte, îi lăsă un bileţel, în care-i spunea că se duce la ea acasă, să-i sune pe unchiul şi vărul ei. Puse hîrtia pe noptieră, îl sărută din depărtare şi ieşi din vila *Coral.*

Înaintă, grăbită, prin curte, făcînd cu mîna unor turişti şi membri ai personalului, fără să se oprească. Voia să sune, să-şi ia hainele şi să se întoarcă la Hawk.

După ce urcă în fugă scările, pînă în apartamentul ei, se opri o clipă să-şi tragă sufletul, apoi formă numărul din Los Angeles. Karim răspunse la al doilea apel.

– Bună. Sînt Bahira. Ce mai faci?

– Ce bine îmi pare să te aud, draga mea verişoară.

– Nu pari prea fericit, zise Bahira, stînjenită. Ce este, Karim? Sper că unchiul Mohammar se simte bine, nu?

– Da, da, sîntem bine amîndoi. În orice caz, sîntem sănătoşi.

– Cum adică, în orice caz?

O cuprinse agitaţia.

– Ştiu că s-a întîmplat ceva, Karim. Haide, spune-mi.

– Nu-mi place că trebuie să-ţi dau o veste proastă, Bahira.

– Karim!

– Bine, o să-ţi spun. Ştii cît de mult ne-am străduit să refacem compania, s-o aducem la nivelul la care era înainte să ne falimenteze *Safir.* Cu cîteva săptămîni în urmă, tata şi cu mine ne-am adresat unei bănci importante de aici, din Los Angeles, pentru un împrumut, sperînd că un aflux de capital ne va redresa. Ieri, am fost anunţat că ni s-a aprobat împrumutul şi putem veni să

semnăm actele. M-am repezit în biroul tatei, să-i dau vestea cea bună, dar el...

Karim se întrerupse, ca şi cînd nu i-ar fi venit încă să creadă ce se întîmplase.

– Mi-a spus că împrumutul nu mai era necesar. Ajunsese la o înţelegere cu altă companie, să-i cumpere stocul lui de acţiuni de la *Massoud Inc.* Aştepta să-i dau aprobarea, deoarece eram şi eu unul din acţionari.

– Şi i-ai dat-o? îl întrebă Bahira, nerăbdătoare.

– Da, îi spuse Karim, nefericit. Ce puteam să fac? Tata deţine majoritatea acţiunilor. Nu am cu ce să i le cumpăr şi nici nu sînt în măsură să-i prezint o ofertă mai bună. Pare atît de convins că este cea mai bună soluţie pentru *Massoud Inc.* M-a asigurat că *Dyhart Tool and Die* nu este o companie-rechin şi... Bahira! De ce ai ţipat?

– N-am ţipat, zise ea, posomorîtă, am gemut.

Lacrimi amare îi curgeau pe obraji, ca frunzele într-un uragan.

– Compania aceasta este din Chicago?

– Da. Hawk Dyhart este proprietarul. Poate că ai auzit de el. A depus mărturie la audierea din Senat...

– Da, da, am auzit.

Înghiţi în sec, ameţită.

– Ascultă, Karim. Voi încerca să-mi iau nişte

zile libere. Dacă nu reuşesc, o să-mi dau demisia. Vin acasă. Vom lupta împreună.

– Nu se poate, Bahira. Ascultă-mă, am discutat cu avocatul nostru.

– Atunci o să vin acasă ca să fiu cu tine.

Rîsul trist al vărului ei îi frînse inima.

– Mi-ar plăcea să vii. Şi tata s-ar bucura. Cînd soseşti?

– De îndată ce îmi fac bagajele. Am un avion spre Miami devreme, astă-seară.

Se uită la ceas.

– Peste o oră, de fapt. Cu puţin noroc, voi găsi un bilet.

Capitolul şase

Hawk deschise ochii, clipi, întinse un braţ şi apoi îşi acoperi faţa.

– Bahira?

Căscă şi apoi se încruntă. Liniştea din jur îi spunea că era singur în vilă. Se uită la ceas şi se posomorî. Dormise trei ore. Ar fi trebuit să-l trezească. Bahira mai avea puţin pînă să intre în tură şi el prefera să fi stat împreună. Ce dracu' întîrzia atît de mult la ea acasă? Rostogolindu-se pe abdomen, ridică receptorul şi formă numărul ei. Lăsă telefonul să sune de douăsprezece ori, apoi îl închise. Pe urmă, chemă imediat recepţia, întrebîndu-se dacă nu cumva începuse serviciul mai devreme.

– Cu Bahira Massoud, vă rog, zise el.

– Nu este aici, domnule, vă pot ajuta cu ceva?

– Poate. Ştiţi unde este şi cum pot lua legătura cu ea?

– Îmi pare rău, domnule, dar nu ştiu. Vreţi să-i transmit un mesaj prin pager?

– Nu. O s-o caut singur. Mulţumesc.

Încruntîndu-se supărat, se îmbrăcă într-un şort, se stropi cu apă rece pe faţă şi îşi puse papucii. Unde dracu' o fi? Verifică robotul telefonic, dar nu observă bileţelul care alunecase sub pat. Ieşi din vilă, alergînd. Poate o fi pe plajă, cu Dandy, se gîndi el şi se îndreptă în direcţia aceea. Era iritat. Îi simţea lipsa.

Peste o oră, era mai mult decît iritat. Se înfuriase şi îl cuprinsese îngrijorarea. Nici Dandy, nici Althea nu aveau idee unde se afla. Bătuse de două ori la uşa ei, dar nu primise nici un răspuns. Nici una din prietenele ei, care locuiau la acelaşi etaj, nu ştia nimic, dar toate îi zîmbiseră, spunîndu-i că trebuia să fie pe aproape.

După ce epuizase orice posibilitate, se adresă directorului hotelului. Albert Payton clătină din cap şi îi recită regulile companiei.

– Sînt sigur că nu obişnuiţi să daţi informaţii personale despre angajaţii dumneavoastră, zise Hawk, încordat, dar acum este o situaţie deosebită. Dacă este necesar, pot suna la firmă, să

luăm legătura oficială. Cum preferaţi?

Payton îl studie atent, dîndu-şi seama de hotărîrea lui. Înţelese că s-ar putea să aibă necazuri cu superiorii lui. Albert Payton muncise din greu să devină director. Şi, cînd se uită la bărbatul implacabil din faţa lui, îşi văzu întreaga cariera în primejdie.

– Un moment, domnule, zise el.

Intră în alt birou şi se întoarse cu un dosar. Îl răsfoi şi apoi încuviinţă din cap.

– Ah, da. Secretara mea mi-a spus mai devreme. Se pare că are o problemă familială. Domnişoara Massoud a luat avionul spre SUA.

– Los Angeles, zise Hawk, încet, scrîşnind din dinţi.

Fir-ar să fie! S-o fi îmbolnăvit cineva? Sau aflase de afacere?

– Mai doriţi ceva, domnule? îl întrebă Payton.

– Nu, zise Hawk, nervos.

Apoi se întoarse şi ieşi.

Se înapoie la vila *Coral,* dădu cîteva telefoane şi împărţi ordine răstite. Nimeni nu puse la îndoială spusele sale, dar, în ciuda puterii lui de convingere, nu reuşi să facă rost de un avion pînă a doua zi de dimineaţă.

Trebui să roage, să implore şi aproape să ameninţe puternicul conglomerat *Bajian,* care de-

ţinea singurul avion disponibil, ca să i-l închirieze. Toate demersurile sale îi luară o mulţime de timp, dar, pînă la urmă, obţinu avionul, contra unei sume astronomice.

La ora trei, a doua zi de dimineaţă, se afla pe mica pistă din spatele aeroportului comercial, fiind singurul pasager din avionul luxos. Dar de-abia observă interiorul din pluş, scaunele confortabile, ecranul uriaş de televiziune, barul bine dotat. Va zbura pînă la Montreal, nu la Chicago. De acolo, alt avion particular îl va duce la Los Angeles. Îi explicase foarte clar secretarei sale că nu avea nici un minut de pierdut. Trebuia să ajungă la Bahira şi să-i explice, înainte ca temperamentul ei încins să distrugă tot ce exista între ei.

Călătoria Bahirei, lungă şi plictisitoare, fu întreruptă de o singură escală, tocmai la Chicago, ca o ironie a soartei. Se cutremură cînd intră în aeroport. Oare nu era de ajuns de greu să şi-l alunge pe Hawk din minte şi fără să fie în oraşul lui?

Tristă, se grăbi să se urce în avionul de le-

gătură, care aştepta. Nu se uită pe fereastră. Nu voia să vadă nimic din Chicago sau să se gîndească la Hawk. Oare începuse deja preluarea companiei *Massoud Inc.?* Fir-ar el să fie! Îl ura... îl iubea. Îi venea să-l ucidă.

Se instală în avion, privi norii, fără să vadă însă nimic. Nici măcar nu-şi luase la revedere de la Hawk. Dar ce mai conta! O trădase. După ce îşi aruncase cîteva lucruri în valiză, fusese tentată să se ducă la vila *Coral,* să-l trezească şi să-i facă scandal. Dar se temea că iubirea ei o s-o trădeze, la fel de crunt cum o făcuse şi el. Deşi ştia că se folosise de ea, profitînd de informaţiile pe care i le furnizase despre *Massoud Inc.,* ca să cumpere acţiunile unchiului ei, şi, prin urmare, să cîştige controlul asupra companiei, o parte din ea îşi dorea să uite şi să-l lase s-o iubească măcar încă o dată.

Se dispreţuia pentru această slăbiciune, la fel de mult cum îl dispreţuia şi pe el, pentru fapta lui.

Închise ochii şi încercă să şi-l alunge din minte. Îi ardeau pleoapele de oboseală şi lacrimi nevărsate.

– Vreţi o băutură răcoritoare? o întrebă o stewardesă.

Bahira clătină din cap. Unei muribunde nu-i

trebuia băuturi răcoritoare.

Bahira coborî din avion pe aeroportul *Los Angeles International,* epuizată, dezorientată şi furioasă pe felul în care Hawk îi ucisese dragostea pentru el. Dragoste? se întrebă ea. Oare văpaia aceea se putea numi aşa? Nu! Nu se putea. Dar acum nu mai conta, oricum. Dispăruse. Se spulberase. N-o să se mai gîndească la el.

Îşi trecu mîna peste ochi şi apoi se îndreptă de spate, grăbindu-se să-şi ia bagajul. Cu respiraţia tăiată, gîfîind, ieşi din aeroport şi luă un taxi. Deoarece programul de lucru nu se terminase, dădu adresa companiei *Massoud Inc.* Răpusă de oboseală, se rezemă de spătarul banchetei şi închise ochii. Nu putea să şi-l alunge din minte, oricît de mult încerca. Era un mincinos, un hoţ, şi ea nu era în stare să şi-l scoată din inimă.

– Am ajuns, doamnă.

Şoferul se întoarse s-o privească şi se încruntă.

– Vă simţiţi bine?

Bahira se trezi din amorţeală, clipind din ochi.

– Da, sînt puţin obosită, atîta tot.

Se uită la contor, apoi îi plăti.

– Păstrează restul.

– Bagajul pare cam greu. Vreţi să vi-l duc?

– Mulţumesc, mă descurc.

O să-l lase la intrare.

Peste cîteva minute, Bahira regretă că nu acceptase oferta şoferului. Valiza i se părea de zece ori mai grea, cu fiecare pas. Roşie la faţă, scăldată în sudoare, se luptă cu bagajul prin uşile automate şi se îndreptă spre portar.

Şi, înainte să ajungă la destinaţie, un paznic în uniformă îi luă valiza. Bahira îi spuse cum o cheamă şi unde se ducea.

– Etajul douăzeci şi unu, zise paznicul, după ce îi notă numele pe o etichetă. Ne pare rău că o să-i pierdem pe cei doi Massoud, adăugă el, apoi lipi eticheta pe valiza ei.

Cînd îl auzi, Bahira se întoarse brusc.

– Ce?

Paznicul tresări şi încuviinţă, încet, din cap.

– Da, *Massoud Inc.,* se mută într-un nou zgîrie-nori, la cîteva blocuri depărtare. Se zvoneşte că au fost cumpăraţi de un mare trust. Dar sînt convins că vor avea birouri grozave, acolo.

– Da, şi eu sînt convinsă, bombăni Bahira, strîngînd geanta în mînă. Fir-ar el să fie!

– Poftim?

– Vorbeam cu mine. Mulţumesc.

Apoi aproape că o luă la fugă spre ascensoare şi apăsă brutal pe un buton. Şi, în mai puţin de un minut, se îndreptă spre etajul douăzeci şi unu.

De îndată ce coborî din ascensor, auzi scrîşnetul mobilei împinse pe podea şi se întristă. Inspirînd adînc, ieşi pe culoar, unde constată că, într-adevăr, mobila era scoasă din birourile companiei *Massoud Inc.*

– Scuzaţi-mă, zise ea hamalului solid din uşă.

Se strecură pe lîngă el şi se uită la camera goală. Rămăsese doar telefonul pe podea. Nici un birou, nici o canapea, nici un scaun nu decorau sala de aşteptare.

Muşcîndu-şi buza, să-şi amuţească strigătul, se îndreptă spre birourile conducerii.

– Unchiule Mohammar! zise ea, cu un glas tremurat. Karim!

– Da! Cine este? răsună un glas din sala de conferinţe.

Tînărul care apăru în uşa larg deschisă era de înălţime medie, cu părul negru, des şi drept. Se încruntă, dar se lumină imediat la faţă cînd o văzu.

– Nu-mi vine să cred! exclamă el. Ai apărut, pînă la urmă! Tată, vino repede!

Karim o îmbrăţişă afectuos, rîzînd, gata s-o strivească de perete.

– Ce se întîmplă? De ce... Bahira? Draga mea, tu erai?

Unchiul Mohammar rămase în uşă, uluit.

Karim se desprinse şi o lăsă să alerge la unchiul ei. Bătrînul observă că era trasă la faţă şi avea cearcăne în jurul ochilor.

– Draga mea, draga mea, murmură el, strîngînd-o în braţe. Eşti aici. Nu-mi vine să cred.

– M-am gîndit că ai nevoie de mine, unchiule.

Se dădu înapoi s-o studieze, vădit îngrijorat.

– Pari obosită. Ţi s-a întîmplat ceva, copila mea?

Bahira îşi muşcă buzele.

– Trebuia să vin. Karim mi-a spus că ţi-ai vîndut acţiunile, zise ea, observînd ce privire îi aruncase fiului său, şi am fost îngrijorată.

Mohammar clătină din cap.

– Nu s-a întîmplat nimic rău, Bahira. N-ai de ce să te îngrijorezi. Totul va fi bine. Îţi promit.

Deşi zîmbea, faptul că evita s-o privească în ochi o alarmă.

– Dar de ce te muţi, unchiule Mohammar? Ştiu că ţi-a plăcut întotdeauna clădirea aceasta.

– Aşa este. Se uită în jur, întinzînd braţele. Dar nu mai este suficient spaţiu pentru toţi. Ne extindem.

O bătu pe umăr.

– Vom discuta mai tîrziu despre acest lucru, draga mea. Povesteşte-mi despre călătoria ta.

Evita să vorbească despre preluarea compa-

niei, se gîndi ea, supărată. Hawk Dyhart făcuse presiuni asupra lui, mai mult ca sigur, ca să-l determine să-i vîndă acţiunile. Oare unchiul Mohammar ştia despre ea şi Hawk? Se întrebă dacă avusese neruşinarea să-i spună cum aflase de *Massoud Inc.?* Oh, nu. Nici măcar Hawk nu putea fi atît de crud. Dar de ce unchiul Mohammar o privea atît de ciudat?

– Bahira, zise el, du-te la mine acasă, să te odihneşti.

– Ce-ar fi să mîncăm cu toţii, mai întîi, le sugeră ea. Pe urmă, vom putea să discutăm. Sînt sigură că...

– Du-te acasă, copila mea. Menajera o să-ţi pregătească ceva de mîncare. Noi nu plecăm încă, pînă nu ne mutăm la noul sediu. Karim, dă-i cheia verişoarei tale.

Se întoarse spre Bahira şi zîmbi.

– Pe urmă, în seara aceasta, vom cina în familie şi vom discuta despre tot.

– Bine, unchiule, zise Bahira, încet.

Apoi se dădu la o parte, să-i facă loc unui hamal.

– Vino să-ţi arăt ce trebuie să iei, îi spuse Mohammar omului. Ne vedem diseară, copila mea.

– La revedere, unchiule.

Bahira aşteptă pînă cînd unchiul ei intră în

cameră, apoi se întoarse spre vărul ei.

– De ce?

Karim clătină din cap.

– Se petrec atîtea, Bahira. Nici măcar nu cunosc toate detaliile.

Cînd o văzu înălţînd din sprîncene, ridică mîinile, neputincios.

– Este adevărat. Tata m-a asigurat că voi afla totul în ziua cînd se vor semna actele.

– Care acte?

Karim ridică din nou din umeri.

– Presupun că se referă la noua asociere... şi, poate, la partenerii noştri actuali. Tata a fost foarte secretos.

Bahira încuviinţă din cap. Unchiul ei putea fi foarte secretos şi încăpăţînat cînd voia. Ieşi din birou.

– Dar a vîndut firma, nu-i aşa?

Karim o aprobă.

– După cum ţi-am spus, nu cunosc toate amănuntele, pentru că, după cum ştii, tata este un om dintr-o bucată şi face cum crede. Dar nu mi se pare deloc întristat, zise el, înălţînd din umeri. Dimpotrivă, consideră că este cel mai bun lucru care ni se putea întîmpla.

Bahira se gîndi cît de convingător putea fi Hawk şi o cuprinse amărăciunea.

– A fost cumva înşelat?

– Nu, din cîte am înţeles de la el, deşi nu a fost prea dispus să mă lămurească.

Karim se încruntă.

– Continuă să susţină că afacerea cu *Safir* a fost numai vina lui. Consideră că ar fi trebuit să fie mai vigilent.

– Dar este o prostie. Investigaţia l-a absolvit de orice răspundere.

– Ştiu, dar el se simte vinovat că s-a lăsat înşelat.

Karim clătină din cap.

– Ca şi cînd ar fi primul care o păţeşte. Mîndria marocană a tatălui meu o să-l piardă într-o bună zi.

Karim îi puse un braţ pe umăr, în timp ce se îndreptau spre ascensor.

– Ai vreun bagaj?

– Le-am lăsat la parter.

– Vom veni devreme acasă, îi zise el, atingîndu-i nasul cu un deget. Fiindcă eşti aici. Cum ai reuşit să pleci de la serviciu? Credeam că eşti indispensabilă.

– Sînt, zise, surîzînd, Bahira, apoi se strîmbă. Aşa că s-ar putea să fi rămas şomeră, din cauza impulsivităţii mele. Dar trebuia să vin.

Karim chemă ascensorul şi o sărută pe obraz.

– Mă bucur că eşti aici. Tata are nevoie de tine. Şi eu, la fel.

Hawk ateriză odihnit la Los Angeles. În avionul particular de la Montreal fusese un pat mare, pe care-l folosise recunoscător. Se simţea refăcut şi pregătit s-o înfrunte pe Bahira Massoud. Secretara lui îi rezervase o cameră la hotelul *Beverly Hills,* aşa că luă un taxi, îşi trînti valiza pe bancheta din spate şi-i spuse şoferului să-l ducă acolo. Nu-şi luase prea multe lucruri cu el, dar ştia că secretara se va îngriji de tot. El nu se gîndea decît la Bahira. Confruntarea cu ea o să-i absoarbă toată energia. Cînd taxiul ieşi din aeroport, se sprijini de spătarul banchetei şi închise ochii. Nu-şi imaginase că va afla de interesul lui pentru compania *Massoud.* După ce se informase, ajunsese la o concluzie nefericită. Era gata să pariez că plecase din Barbados la Los Angeles, spumegînd de furie. Fir-ar să fie, de ce nu-i spusese nimic? Ar fi putut să-i explice. Ar fi preferat să-i spună el, dar unchiul ei îl rugase să nu sufle nici o vorbă, pînă nu se încheia tranzacţia. Şi acum se blestema că acceptase. Ar fi trebuit să-i spună în

clipa cînd se hotărîse să pornească în această afacere. Impulsivă, cum era, probabil că sărise în sus cînd aflase, şi trăsese concluzii greşite. Iar gîndul acesta îi sporea neliniştea. Îşi duse degetele la frunte, încercînd să se relaxeze.

Oftă adînc şi îşi alungă din minte compania *Massoud Inc.* Dar nu reuşi să facă acelaşi lucru cu Bahira. Trăia în fiinţa lui ca o luminiţă albă, care nu poate fi stinsă. Întristat, închise servieta. Doar munca mai putea să-l aline.

Bahira rămase surprinsă şi impresionată de apartamentul unchiului ei. Nu mai fusese niciodată acolo. Ştia doar că fusese nevoit să-şi vîndă casa, după faliment. Se aşteptase ca apartamentul să fie într-un cartier mai modest, într-o clădire mai puţin modernă. Dar nu era aşa. El şi fiul lui ocupau întregul etaj trei al unui bloc elegant, într-un cartier select. Se bucură constatînd că unchiul şi vărul ei aveau o locuinţă atît de frumoasă.

Se prezentă menajerei, îşi despachetă lucrurile, apoi se băgă în cada parfumată cu esenţe marocane. Dar nici măcar acest deliciu nu reuşi să-i alunge din minte coşmarul întruchipat în per-

soana lui Hawk. Închise ochii. Îi venea greu să-l urască, dar o s-o facă. Fir-ar el să fie! Şi cînd te gîndeşti că făcuse dragoste cu ea. Ar merita să-i atîrne pietre de gît şi să-l arunce în Marea Caraibilor. Iar ea n-ar mişca un deget să-l salveze.

Căscă şi se întinse obosită. Renunţă să mai lupte împotriva imaginii lui Hawk. Era mereu prezent în gîndul ei. Indiferent dacă dormea sau stătea trează.

Cînd se trezi, mai tîrziu, ştiu că auzise un zgomot. Iar apa se răcise. Oare de cît timp stătea în cadă? Se uită la ceasul din baie.

– Vai!

– Bahira, nu mai ai de gînd să ieşi de acolo? Karim bătu la uşă, rîzînd. Tata şi cu mine te aşteptăm în *living-room.* Ai dormit din nou în cadă, ca de obicei.

– Pleacă mai repede. Dacă nu, să ştii că ies şi te muşc.

Zîmbi cînd îl auzi rîzînd, apoi se cutremură. Se spălă repede şi se ridică să-şi ia prosopul.

Pe urmă, se îmbrăcă, în grabă, într-o fustă maro din mătase şi o bluză de culoarea şampaniei, iar ca bijuterii îşi puse cercei şi brăţări din coral. Pantofii erau din piele de ied, vechi de ani de zile, dar foarte comozi.

În timp ce înainta pe hol, începu să fluiere un

cîntec de leagăn marocan, pe care îl învăţase de la bătrîna ei doică. Indiferent de situaţie, era bine să fie acasă. Ce păcat că Hawk...

Vărul ei se întoarse, zîmbind cînd intră. Avea cîte un pahar cu suc de mere în fiecare mînă.

– Arăţi grozav, Bahira. Ar fi trebuit să fii scofîlcită, după cît ai stat în cadă.

Se opri, înclinîndu-şi capul într-o parte, uimit.

– Şi observ ceva nou la tine. Un alt gen de frumuseţe, deşi ai fost întotdeauna superbă.

Îi dădu un pahar.

– Eşti cumva îndrăgostită, verişoară?

Fu cît pe ce să răstoarne paharul, cînd îl luă, cu o mînă tremurîndă, evitîndu-i privirea. Apoi clătină din cap. Ce enervant e Karim, se gîndi ea. Ar fi trebuit să-şi dea seama că va sesiza ceva. Deşi, dacă ţinea cont de sentimentele ei faţă de Hawk, în ciuda celor întîmplate, era ca şi cînd şi-ar fi tatuat numele lui în frunte.

– Unde este unchiul? întrebă ea, uitîndu-se prin cameră, mai mult ca să schimbe vorba.

– În biroul lui, la telefon. Este a treia convorbire secretă pe ziua de azi.

Karim zîmbi trist.

– Poate discută cu croitorul lui.

Bahira observă umorul lui amar.

– Doar ştii cum este. Chiar tu mi-ai spus că a

devenit mai retras, după faliment. Consideră, mai mult ca sigur, că este de datoria lui să ne protejeze. De aceea nu discută despre afaceri cu noi. De ce nu-i spui ce simţi, Karim? Ştii cît de mult de iubeşte.

Oftă.

– Mi-aş dori tare mult să vină şi să vorbim odată despre *Massoud Inc.*

– Ce ai vrea să ştii, copila mea?

Nici Karim, nici Bahira nu-l auziseră intrînd în *living-room.* Mohammar zîmbi, văzîndu-i atît de surprinşi.

Bahira puse paharul jos.

– Tot, unchiule. Mă gîndeam că o să-mi spună Karim, dar se pare că este la fel de nedumerit ca şi mine.

Mohammar se întoarse spre Karim.

– Încerc să-mi schimb obiceiurile, fiule. Ştiu că trebuie să fii informat. Pe viitor va fi altfel, îţi promit.

Karim ridică din umeri.

– Ştiu că te străduieşti, tată. Dar continui să duci totul pe umerii tăi şi...

Un ţîrîit îl întrerupse.

– Este ascensorul. Ai chemat pe cineva?

Mohammar ezită, apoi încuviinţă din cap, zîmbindu-i Bahirei.

– Sper că n-o să te superi, draga mea. Este vorba de afaceri.

Fata izbucni în rîs.

– Ca întotdeauna, nu-i aşa?

Karim surîse forţat.

– Presupun că vei discuta cu musafirul în biroul tău, iar noi vom rămîne aici.

– Ba nu, o să-l întîmpinăm împreună, zise Mohammar, puţin încordat, întorcîndu-se spre uşă.

Auziră soneria şi menajera străbătu foaierul spaţios, să deschidă.

– Bună seara, domnule. Da, poftiţi în *living-room,* vă rog.

Îi răspunse un bărbat, după care răsunară paşii lui.

– Bună seara, spuse Hawk, de îndată ce apăru în cameră.

În momentul acela, un pahar căzu pe covorul oriental, iar el se întoarse să-i zîmbească Bahirei.

– Ţi-ai vărsat băutura, zise el, blînd.

Menajera apăru în spatele lui Hawk.

– Am auzit. Nu-i nimic, domnişoară. Covorul este atît de gros, încît paharul a scăpat intact. O să curăţ eu totul.

Nimeni nu scoase nici un cuvînt. Se uitau la menajera care curăţa covorul. Liniştea se adîncea enervant. Cînd Karim tuşi, trei perechi de ochi se

aţintiră asupra lui, ca şi cînd ar fi comis o nepoliteţe.

În cele din urmă, menajera plecă.

– Cred că îi cunoşti pe toţi, Hawk...

– Cum ai îndrăznit să vii aici? pufni Bahira, tremurînd de indignare. După felul în care te-ai purtat cu familia mea...

– Bahira! exclamă Mohammar revoltat. Nu te-ai purtat niciodată atît de nepoliticos cu un oaspete, copila mea. Cum...

– Tată, îl întrerupse Karim, şi eu sînt uimit că l-ai invitat pe acest om la noi acasă, fără să ne anunţi. În calitate de fost director al companiei *Massoud Inc.,* aş vrea să ştiu ce caută aici. Iar Bahira, ca membră a acestei familii, este, de asemenea, îndreptăţită să afle.

Karim îl privi veninos pe Hawk.

– Ah, dar eu ştiu deja de ce a venit, spuse Bahira. Ca să-mi amărască şi mai mult viaţa.

Capitolul şapte

Cina se desfăşură în linişte, cu excepţia zgomotelor caracteristice. Clinchete de pahare de cristal, ciocnite de farfurii din porţelan; furculiţe, zgîriind farfuria; ceşti, aşezate pe farfurioare.

Mohammar le ceruse să înceteze cu comentariile nepoliticoase la adresa companiei *Massoud.* Vor discuta după masă.

– Nu vă permit să vă purtaţi în asemenea hal cu invitatul, le spusese el Bahirei şi lui Karim. Vreau să vă daţi cuvîntul că n-o să spuneţi nimic pînă nu ne bem cafeaua.

Bahira se încruntă la Hawk.

– Nu cred că poate explica...

– Bahira!

Fata încuviinţă din cap.

– Karim?

Băiatul tăcu şi îi oferi braţul verişoarei sale.

În cele din urmă, fură serviţi cu cafea. Menajera aduse un platou cu fructe şi brînză, dar nu se atinse nimeni de el.

Mohammar inspiră adînc.

– Karim, Bahira, Hawk Dyhart a cumpărat stocul meu de acţiuni ale *Massoud Inc....*

– Ştiu asta, îl întrerupse Bahira. Unchiule, eu cred...

– De ce nu-l laşi să termine, Bahira? spuse Hawk.

Fata îl privi duşmănos, strîngîndu-şi degetele în pumni. Deşi vorbise încet şi măsurat, se vedea că era furios. Bine, se gîndi ea. Fiindcă şi ea era furioasă.

– Nu-mi spune mie ce să fac, hoţ neruşinat ce eşti. Îmi vine să te plesnesc.

Karim şi Mohammar o priveau şocaţi.

– Hai, plesneşte-mă! zise Hawk.

Mohammar gemu, iar Karim scoase o exclamaţie de uimire.

– Să nu crezi că n-aş fi în stare, spuse ea.

– Ştiu deja ce forţă are pumnul tău, zise el, liniştit. Ai mai încercat o dată să-mi învineţeşti ochiul.

Se întoarse spre unchiul ei, zîmbind.

– Presupun că nu ştiaţi ce talente pugilistice are nepoata dumneavoastră.

– Hawk! izbucni Bahira, încleştîndu-şi mîna pe paharul de cristal.

– Ai de gînd să-l arunci în mine?

– Nu, Bahira, te rog, zise Karim. A fost al bunicii.

– Nu te îngrijora, Karim, îi spuse ea, printre dinţi. N-o să arunc acest obiect superb.

– O să caute ceva mai puţin costisitor şi mai greu, zise Hawk.

– Uite ce este, zise Karim, ridicîndu-se pe jumătate de pe scaun. Eu...

– Are dreptate, Karim, zise Bahira, în grabă. Căutam o piatră.

Îi aruncă o privire ucigaşă lui Hawk, cînd puse un braţ pe mîna vărului ei.

– Nu-l băga în seamă, Karim. Nu face parte din vieţile noastre.

– Gîndeşte-te mai bine, draga mea, zise Hawk, blînd.

Bahira se aprinse la faţă cînd vărul ei o privi întrebător. Şi fu uimită că unchiul ei încerca să-şi ascundă un zîmbet.

– Ignoră-l, murmură ea, împăturindu-şi şerveţelul în poală. Cum ai ajuns aici?

– La fel ca şi tine, din cîte îmi imaginez, zise Hawk, binevoitor, cu avionul. Deşi, dacă ar fi să mă iau după atitudinea ta de astă-seară, n-aş fi surprins să te văd călare pe o mătură.

Bahira fu cît pe ce să-i arunce paharul în faţă. Dar se abţinu, cînd îi văzu zîmbetul poznaş.

– Şi cum ai găsit această casă? continuă ea, inflexibilă.

– Unchiul tău...

– Eu l-am invitat, interveni Mohammar.

Bahira se întoarse spre el.

– De ce, unchiule? De ce vrei să faci afaceri cu acest...

Înainte să găsească un epitet potrivit, Hawk trînti şerveţelul pe masă şi se ridică în picioare.

– Cu permisiunea dumneavoastră, domnule, aş vrea să discut cu Bahira între patru ochi. Cred că este mai bine.

– Sigur, îl aprobă Mohammar.

Îi făcu semn fiului său să tacă din gură, deşi se uită amuzat la nepoata lui, roşie la faţă ca para focului.

– În biroul meu, n-o să vă deranjeze nimeni.

– Nu am nimic de spus...

Hawk înconjură masa, dintr-o singură mişcare, o smulse de pe scaun şi o aruncă pe umăr.

– Hei!

– Trebuie să mă asculţi, zise el, posomorît.

Apoi dădu din cap spre ceilalţi doi bărbaţi şi ieşi din cameră.

Vocile lor se pierdură pe hol. Karim se uită la tatăl lui.

– O iubeşte, nu-i aşa?

Mohammar îl aprobă, zîmbind.

– Şi, cel mai important lucru, este că şi ea îl iubeşte mult.

Bahira se clătină cînd Hawk îi dădu drumul, după ce închise uşa cu piciorul în urma lui.

– Om de grotă ce eşti...

– Te rog să mă asculţi, o întrerupse el, hotărît.

Fata îl privi mirată. Părea foarte furios, gata să explodeze. Ridicînd din umeri, se aşeză pe un scaun, lîngă birou, cu faţa spre el.

– Bine. Pe urmă, însă, poţi să pleci.

– Numai dacă pleci şi tu cu mine, spuse el. Cum îndrăzneşti să gîndeşti asemenea lucruri oribile despre mine? Ah, ştiu ce ţi-ai imaginat. Ai crezut că vreau să preiau firma prin forţă. Hai, nu are rost să negi.

– Dar acesta este adevărul, pufni ea.

– Ba nu, protestă Hawk.

– Te-ar mai fi interesat *Massoud Inc.,* dacă nu ţi-aş fi spus că s-a pus pe picioare?

Se aplecă spre ea, cu ochii sclipind furioşi.

– M-a interesat *Massoud Inc.* pentru că ştiam de la tine că este o firmă solidă, în ciuda celor întîmplate. Am făcut-o pentru că...

Se întrerupse brusc şi se desprinse de ea.

Îl văzu înroşindu-se la faţă, încruntat, ca şi cînd l-ar fi durut ceva.

– De ce? îl întrebă ea, calmă.

Speranţa se ridică la suprafaţă ca un izvor, în sufletul ei.

– Pentru că, zise el, răguşit, te iubesc... şi vreau să avem un viitor împreună. Nu suport să te văd îngrijorată sau tristă, ca înainte.

I se umplură ochii de lacrimi.

– Am vrut să-ţi spun imediat, continuă el, dar unchiul tău m-a rugat să păstrez secretul.

Ridică din umeri.

– Se temea probabil să nu se întîmple ceva în ultimul moment. La fel ca şi tine, a suferit mult din cauza falimentului şi a devenit exagerat de prudent. Dar nu s-a întîmplat nimic, în afară de faptul că ai aflat în cel mai rău mod posibil.

Fata se ridică în picioare, gata să izbucnească în plîns.

– Ştii prin ce am trecut eu în ultimele două zile? îl întrebă ea, pe un ton acuzator.

Hawk se încruntă.

– Crezi că pentru mine a fost mai uşor?

Se apropie de ea.

– Să descopăr că femeia cu care vreau să mă căsătoresc mă consideră un hoţ ordinar!

– N-ai pomenit niciodată de căsătorie! exclamă ea.

– Serios? Ei bine, ştiai că nici nu este nevoie să-ţi spun? Unchiul tău mi-a explicat că este încă legal, pentru unii marocani, cum ar fi oamenii de la munte, ca cei din familie să încheie căsătorii fără să ceară părerea femeii, sau măcar s-o informeze. Aşa că, cine ştie, poate eşti deja căsătorită cu mine!

– Pe dracu'! zise Bahira, înfigîndu-şi mîinile în şold. Eu sînt o femeie independentă, care hotărăşte singură cînd şi cu cine se căsătoreşte.

– Aiurea...

Deodată, îşi dădu seama de absurditatea conversaţiei lor şi se aşeză pe scaun, hohotind de rîs.

– Draga mea!

– Ne certăm, spuse ea, chicotind, pentru un lucru pe care ni-l dorim amîndoi foarte mult. Este o nebunie.

O cuprinse din nou amuzamentul şi îşi îngropă

faţa în umărul lui, rîzînd. Şi, după un timp, se linişti.

– Crede-mă, draga mea, zise el, n-aş fi făcut ceva în dauna unchiului şi vărului tău.

– Ştiu.

Îşi strînse braţele în jurul lui.

– Totuşi, aş fi preferat să-mi fi spus. Eram atît de nesigură. Totul s-a întîmplat prea repede între noi.

Oftă, desfătîndu-se la pieptul lui.

– Mă tem să cred în tine, în iubirea noastră. A fost un eveniment atît de minunat în viaţa mea!

– Da. Şi pe mine m-a mirat să constat ce mult te iubesc şi te doresc, dar am ştiut că este un sentiment adevărat. De aceea m-am oferit, în primul rînd, să cumpăr acţiunile unchiului tău. Am vrut să protejez compania, să am grijă de ce este al tău.

Se desprinse de ea.

– Dar este o investiţie bună, iar unchiul şi vărul tău sînt oameni capabili. Vreau să fac afaceri cu ei.

O sărută tandru.

– Eşti atît de frumoasă! Te iubesc. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Bahira încuviinţă din cap şi îl sărută.

– La ce te gîndeşti? o întrebă el. Pari visătoare.

– Mă gîndeam la o prietenă de-a mea, Margo Griffin. Cu cîţiva ani în urmă, am crezut că a murit într-un accident de avion, dar n-a fost aşa. Cînd s-a întors, era mai îndrăgostită ca oricînd de soţul ei. Este exact ce simt şi eu acum. Se întrerupse, apoi adăugă: Aş vrea ca Margo să fie naşa mea la nuntă.

Hawk o sărută.

– Da. Foarte bine. Alege pe cine vrei, dar hai să ne căsătorim mai repede.

– Da. Repede.

Îl mîngîie pe obraz.

– Acum, toată povestea aia mi se pare atît de îndepărtată şi prostească.

Clătină din cap.

– Voiam să te urăsc. Dar nu reuşeam să te scot din inima mea.

– N-o să ies niciodată din inima ta, draga mea, zise el, fericit că erau împreună.

– Hm. Cum ai reuşit să ajungi atît de repede? Din Barbados nu aveai alt avion decît peste douăzeci şi patru de ore. Ar fi trebuit să vii la o zi după mine.

În timp ce vorbea, îi studia trăsăturile puternice. Nu-i venea să creadă că era cu el, că putea să-l atingă, să-l ţină, să-l păstreze.

– Am închiriat avionul firmei hoteliere. Contra

unei sume enorme, aş putea adăuga.

Îi zîmbi.

– Dar aş fi fost în stare să vin înot, dacă ar fi fost nevoie. Trebuia neapărat să te găsesc. Ştiam la ce te gîndeai şi mă grăbeam să lămuresc lucrurile.

Cînd îi văzu lacrima care se prelingea pe obraz, o strînse în braţe.

– Nu, draga mea.

– Mă doare să văd ce uşor ne-am fi putut despărţi pentru totdeauna.

Suspină, deşi încerca să zîmbească.

– Ce proşti sîntem noi, muritorii... sau cam aşa ceva. Cîtă dreptate avea Shakespeare!

Hawk îi şterse lacrima şi îşi lipi gura de obrazul ei.

– Te iubesc, Bahira. Să nu uiţi niciodată!

– Cum m-ai găsit atît de repede?

– A fost uşor, draga mea, zise el. Mai întîi, am stors informaţiile necesare de la directorul hotelului...

– Le-ai stors? întrebă ea, mirată.

– Mă rog, am proferat cîteva ameninţări. Oricum, am aflat de la el că ai plecat brusc, din cauza unei probleme familiale urgente, şi eşti în drum spre Los Angeles. Nu mi-a trebuit mult timp să-mi dau seama care era „urgenţa familială", aşa

că prima persoană pe care am sunat-o, cînd am ajuns în oraş, a fost unchiul tău. Şi se pare că ştia exact ce se petrece, pentru că m-a invitat la cină.

Îi zîmbi strengăreşte.

– Cred că de-abia aşteaptă să te mărite, draga mea.

Îi dădu un pumn în braţ.

– Ticălosule. Dar, oricum, te iubesc şi vreau să fiu soţia ta.

Hawk oftă, clocotind de pasiune.

– Ce loc ţi-ai ales să mă exciţi! Îmi vine să ne încuiem în biroul unchiului tău.

– Nu-i rea ideea.

Îl ciupi de nas.

– Cît despre excitat... pot s-o fac oriunde şi oricînd.

– Într-adevăr.

O plăcea cum era aşa, ameţită de iubire, nereţinută.

– Eşti minunată.

E o delicioasă tortură să fiu din nou cu el, se gîndi Bahira. Îşi aminti cu cîtă bucurie i se dăruise. Şi văzu dinaintea ochilor clipele fericite cînd făcuseră dragoste, înnebuniţi de dorinţă şi pasiune, dar nu trebuia să se mai gîndească. Simţea că explodează.

– Vai de mine!

Hawk chicoti.

– Îţi aminteşti, nu-i aşa?

– Este îngrozitor.

Încercă să se încrunte la el, dar nu putu. Era prea visătoare, prea plină de speranţă. Simţea că se topeşte ca untul. Se uită la uşa închisă şi apoi la el.

– Unchiul Mohammar ştie totul?

– Da. Am vorbit de cîteva ori la telefon şi am discutat diverse lucruri.

– Cum ar fi căsătoriile marocane, zise ea, pe un ton sec.

Hawk îşi dădu capul pe spate şi izbucni în rîs.

– Da. Acesta a fost cel mai plăcut subiect. Trebuie să-ţi mărturisesc că m-a atras foarte mult.

– Ticălosule, zise ea. Ştii, nu-mi vine să cred.

Îşi încreţi nasul.

– Presupun că ar trebui să ne întoarcem în sufragerie şi să-i anunţăm că ne-am împăcat.

– Nu încă. Am traversat o mare şi un continent, ca să te ating din nou. Am nevoie de mai mult timp.

Îl îmbrăţişă.

– Şi eu la fel.

Bujorii din obraji şi emoţia din privire o făceau şi mai frumoasă. Pentru el, reprezenta absolut totul.

– Eşti minunată, iubirea mea.

– Şi tu eşti frumos, Hawk Dyhart, murmură ea, sărutîndu-l.

Cu inima bătîndu-i să-i sară din piept, Hawk se aplecă peste ea.

– Încetează, femeie! Dacă nu, încui uşa aia afurisită şi nu-mi mai pasă de nimic.

– Iubitul meu, şopti ea, pierdută.

– Cît timp intenţionezi să rămîi la Los Angeles? o întrebă el, dezmierdîndu-i gîtul cu sărutări.

– De ce?

Se desprinse de el, mirată că schimbase, brusc, subiectul.

Hawk ridică din umeri.

– Mă întrebam unde ai vrea să aibă loc.

– Ce? întrebă ea, deşi ştia foarte bine ce avea să audă de la el.

– Văd că îţi place să pui o mulţime de întrebări, spuse el.

– Hai, spune-mi, îl rugă Bahira.

– Cînd vrei să aibă loc nunta şi unde? Eu aş prefera să fie chiar acum. Sînt nerăbdător. Şi, după cum ştii, aş putea să mă duc la unchiul tău, să semnăm contractul şi să te măriţi conform tradiţiei marocane.

– Să nu îndrăzneşti aşa ceva. Vreau o nuntă adevărată, Dyhart.

– Atunci, grăbeşte-te! zise el.
– O să mă străduiesc.
– Chiar te sfătuiesc s-o faci.
– Eşti nerăbdător, nu-i aşa?
– Foarte. Tu nu?
– Oh, da. Bineînţeles.

Capitolul opt

Soarele Californiei semăna cu fructul caracteristic regiunii, portocala, şi brăzda cerul, neobişnuit de limpede, cu săgeţi albastre, roşii şi roz. Nu era nici urmă de ceaţă sau poluare. Soarele ardea toropitor. Era la sfîrşitul lui august şi căldura ar fi fost insuportabilă, dacă n-ar fi fost domolită de o briză plăcută.

– Ce zi frumoasă pentru nuntă! spuse prietena Bahirei, Margo Griffin, bătîndu-se pe burta suplă. Mă bucur că am născut cu o săptămînă mai devreme, pentru că am avut timp să-mi recapăt silueta, adăugă ea, fericită.

Bahira îi zîmbi.

– Eşti suplă ca o prezentatoare de modă, şi o

ştii prea bine.

Oftă.

– Cînd eram în Barbados cu Hawk, m-am gîndit la tine şi la Cas şi mi-am dorit să fim fericiţi ca voi. Eram sigură că voi fi norocoasă şi iată că dorinţa mea s-a împlinit. Aproape că nu-mi vine să cred.

Îi pieri zîmbetul.

– Mă tem de atîta fericire. Aş vrea să fiu mereu aşa.

– Nu mă păcăli, spuse Margo. Nu te îngrijorează doar viitorul, ci şi prezentul, draga mea. Te temi că îl iubeşti prea mult. Ştiu prea bine despre ce este vorba.

Bahira încuviinţă din cap.

– Sînt convinsă că ştii. Îmi amintesc cît a durat pînă cînd te-ai împăcat cu Cas. Doar că, uneori...

– Uneori, iubirea pare mai mare ca viaţa şi de două ori mai greu de manevrat.

– Da. Cînd Hawk mă ţine în braţe, totul este foarte simplu. Dar, cînd ne despărţim... Ultimele două luni au fost atît de dificile! A plecat foarte des la Chicago, să-şi rezolve afacerile. Pînă acum nu l-am cunoscut în această postură. Cînd am plecat şi eu, cu cîteva săptămîni în urmă, să-i cunosc familia şi prietenii şi să angajez un de-

corator, pentru schimbările pe care vreau să le fac în casa lui, am simţit că mă contopesc în întregime cu viaţa lui... şi că îmi tai toate legăturile cu trecutul.

Margo se încruntă.

– Doar îl iubeşti, nu-i aşa? Se vede asta în ochii tăi.

– Oh, da. Nu mă gîndesc decît la el. Dar, uneori, mi se face frică. Oare vom reuşi să rămînem împreună? Iubirea noastră este adevărată?

– Bineînţeles că este, o încurajă Margo. Ţi-a cumpărat o companie. Acest gest este foarte romantic şi solid ca Gibraltarul.

Bahira izbucni în rîs fără să vrea şi îşi îmbrăţişă prietena.

– Te temi de el? o întrebă Margo.

– Nu, în adevăratul sens al cuvîntului. Este un om foarte blînd, dar mă tem... Ah, nu ştiu ce vreau să spun. Mă simt ciudat. Cînd este cu mine, nu mă mai interesează nimic, iar cînd pleacă, plutesc în derivă. Şi nu cred că îmi place acest lucru.

– Te înţeleg şi cred că ai dreptate cînd spui că te simţi legată de viaţa lui. Dar, te rog să mă crezi, v-am văzut împreună şi îţi garantez că şi el este la fel de înnebunit după tine. Iubirea voastră este deosebită, mie şi lui Cas ne-au trebuit mulţi ani

s-o descoperim. Consideraţi-vă norocoşi că aţi început-o cu dreptul.

– Eşti îndrăgostită de soţul tău, iar el te adoră.

– Da. Însă ştii că nu a fost întotdeauna la fel de uşor.

– Într-adevăr.

– Şi acum, gata cu spaimele. Azi o să te căsătoreşti civil. Poate o să oficiezi căsătoria şi în stil tradiţional marocan...

– La ceremoniile de acest gen, nici nu este nevoie să particip, zise Bahira, pe un ton sec.

Margo rîse.

– Dar se mai practică, nu-i aşa? Şi acum, fii atentă. Ai de ales: te măriţi sau nu cu bărbatul pe care îl iubeşti?

– Foarte nostim, zise Bahira, fără să-i răspundă direct.

– Bahira?

– Bine, bine. Mă mărit.

– Cu bărbatul...

– Cu bărbatul, murmură Bahira.

– Pe care îl iubeşti.

– Pe care îl iubesc.

– Bine. Şi acum să-ţi aduc rochia. O să te ajut s-o îmbraci.

– Mă descurc şi singură, zise Bahira, deşi nu prea era convinsă.

Tocmai recunoscuse faţă de cea mai bună prietenă a ei că îl iubea pe Hawk. Lui i-o spunea în fiecare clipă cînd erau împreună.... Dar era cu totul altfel să-i mărturisească altcuiva. La fel ca Cezar, traversase propriul ei Rubicon. Dar ce rost avea să se joace cu sentimentele ei? se întrebă ea, în gînd. Chiar dacă ar şti că va duce o viaţă grea, tot n-ar renunţa la el. Dorea să fie soţia lui. Îl iubise de la început şi îl va iubi întotdeauna. Iar sentimentul acesta îi dădea putere... o făcea să fie sigură pe ea.

– Dacă se satură de mine, îi spuse ea, prietenei sale, o să vin la uşa ta, Griffin.

Margo rîse.

– Hai, pune-ţi mai repede ciorapii, dacă nu vrei să întîrzii la nuntă.

Nici nu-şi mai dădu seama cînd se îmbrăcă.

Pînă la urmă, ieşiră din apartament şi plecară la primărie, cu Cas, Karim şi unchiul Mohammar, în limuzina închiriată de unchiul ei, pentru această ocazie.

Hawk aştepta pe treptele impunătoarei clădiri, înconjurat de cîţiva oameni. Se îndreptă spre maşină şi deschise portiera înainte să se oprească motorul. Apoi îşi băgă capul înăuntru, o privi şi spuse:

– Deci, eşti aici. Mă temeam să nu te cuprindă

un acces de laşitate. Imaginaţia ta afurisită o ia razna uneori. Îi zîmbi ştrengăreşte. Nu voiam să fiu nevoit din nou să alerg după tine.

Margo rîse.

– Dacă ar fi vrut să plece, n-aş fi lăsat-o.

Hawk îi zîmbi simpaticei brunete.

– Sînt convins. Eşti la fel de îndrăzneaţă ca şi ea.

Se întoarse spre Bahira.

– Arăţi superb, iubirea mea.

Fata fu cît pe ce să se topească. Îi spusese „iubirea mea".

– Şi tu la fel, murmură ea.

– N-ai spus niciodată adevărul, Bahira.

Hawk o scoase din maşină.

– Şi am de gînd să-ţi dovedesc.

O sărută pe vîrful nasului.

– Dar cred că ştii, oricum.

Toate zilele acelea, de cînd o urmărise în California şi fuseseră împreună, o loviră ca o avalanşă şi începu să tremure. Acum, nu se vor mai despărţi niciodată. De fapt, azi, se vor uni pentru totdeauna. Toată hotărîrea cu care se înarmase, cînd plecase din Barbados, se evaporase şi simţi că i se înmoaie genunchii.

– Nu te agita, iubirea mea.

Hawk o sărută pe frunte.

– Va fi bine, vei vedea.

– Este o nebunie. Mi se părea imposibil, dar iată că nu este.

Zîmbetul lui îi acceleră pulsul.

– Ah, Hawk.

– Te iubesc, zise el.

– Şi eu la fel, spuse ea, cu un glas tremurat. Poate s-a întîmplat prea repede, dar este foarte bine.

– Da, murmură el şi o sărută.

Margo chicoti.

– Gata, ajunge. Nu vedeţi că se uită toată lumea la voi? Este timpul să mergem.

Bahira se întoarse orbeşte şi fu cît pe ce să dea peste Karim.

– Ce este, verişoară? o întrebă tînărul, luînd-o de braţ. Uită-te la mine. S-a întîmplat ceva?

– Mă căsătoresc. Hai se ne grăbim, îi spuse Bahira, agitată.

Era emoţionată, ameţită de dragoste, de dorinţă şi de prezenţa lui Hawk.

– Ce-i cu ea?

Karim se uită încruntat la Hawk.

– Poate s-a răzgîndit.

Margo îl apucă de braţ.

– Sau poate îşi doreşte prea mult. Se mai întîmplă. Şi acum, du-te cu soţul meu şi las-o pe

Bahira. Nu ştie cum să-şi domolească pornirile. O să se liniştească.

Hawk nu-şi dezlipi ochii de la Bahira, care urca treptele în grabă, cu unchiul ei. Dar, cînd auzi vorbele lui Margo, se întoarse spre ea.

– Îţi mulţumesc, zise el, zîmbind. Sentimentele noastre sînt atît de puternice, încît nu ştim ce se petrece cu noi.

Margo surîse.

– Închideţi ochii şi aruncaţi-vă împreună în valurile vieţii. Este cel mai bun lucru.

Zicînd acestea, îi făcu cu ochiul şi o porni după Bahira.

Karim o privea, în timp ce mergea alături de Cas.

– Este şi mai enigmatică decît Bahira, murmură el.

Cas chicoti.

– Toate femeile frumoase sînt sofisticate, nu-i aşa, Dyhart? Eu unul ştiu cît de minunat este.

Hawk încuviinţă din cap şi sări treptele cîte două deodată.

Clădirea era înţesată de oameni. Dar, într-un mic birou, într-un colţ de lume, se produse un miracol. Bahira fu cuprinsă de o bucurie şi o senzaţie de împlinire greu de descris.

Ceremonia fu simplă şi scurtă.

Bahira era convinsă că îi trebuise mai mult timp să aleagă o perie de dinţi decît să se căsătorească. Se uită la verigheta de pe deget şi apoi la bărbatul care i-o dăruise.

– S-a terminat, zise ea, încet, şi nu sînt de acord cu divorţul după vechile canoane, chiar dacă te însori cu mine în stil marocan, fără să ştiu.

– Bine. Aşa să fie.

Bahira observă că notarul îi privea mirat şi îi zîmbi.

– Domnule Catman, data viitoare s-ar putea să ne căsătorim după ritualul marocan. La revedere.

Apoi se întoarse şi îl luă de braţ pe Hawk.

– Hai să mergem. De aici înainte, ţi-ai pierdut libertatea.

Notarul tuşi, ca să-şi mascheze surîsul. Dar Margo nu încercă să-şi ascundă amuzamentul, deşi soţul ei o îmboldea de la spate.

Karim şi Mohammar o priveau pe Bahira cu gura căscată.

– Cred că îl iubeşte, tată, spuse Karim, după o clipă. Dar nu cred că vrea s-o arate.

– Aşa este, îl aprobă Mohammar. Seamănă cu mama ei. S-a opus din răsputeri fratelui meu. I-a repetat de nu ştiu cîte ori că nu este sclava nimănui, ci o femeie din Vest, modernă, care nu acceptă să îngenuncheze în faţa unui bărbat.

Mohammar rîse şi Karim îl privi uimit.

– De ce rîzi? Şi unchiul meu nu s-a înfuriat?

– Nici vorbă. I-a spus că era nerăbdător să devină el sclavul ei, dacă dorea.

Mohammar rîse din nou, cînd văzu figura uluită a fiului său.

– S-au iubit foarte mult.

Cînd ieşiră din clădire, făcu semn cu capul spre Bahira şi Hawk.

– Sînt foarte fericit pentru ei.

Karim îl studie pe tatăl său.

– Ai iubit-o pe soţia unchiului meu?

Luat prin surprindere, Mohammar clătină din cap, roşu la faţă.

– Poate că l-am invidiat pe fratele meu pentru fericirea lui.

Karim îl îmbrăţişă.

– Hai să plecăm.

Cina avu loc la *Chez Grecques,* unde fură serviţi cu mîncare franţuzească, în acordurile muzicii greceşti. Melci *St. Jacques* cu salată *Cezar* şi cartofi prăjiţi, felii mici şi fierbinţi de *pain de Vienne,* care îţi lăsau gura apă. Iar ca desert, ananas, tort şi pateuri.

Hawk se aplecă spre Bahira.

– Ţi-e foame.

– Da, încuviinţă ea din cap, cu gura plină.

Noaptea trecută şi azi-dimineaţă nu puteam să înghit nimic, dar acum sînt flămîndă rău.

Se înfruptă din salată, observînd privirea amuzată a soţului ei.

– Crezi că sufăr de bulimie, nu-i aşa?

– Nu, cred că eşti minunată.

Puse jos furculiţa, privindu-l drept în ochi.

– Mă tem.

Îşi trase scaunul mai aproape de ea, ferind-o de privirile celorlalţi.

– De ce?

– Ne-am grăbit. Mai bine zis, ne-am aruncat orbeşte. Am intrat într-o familie pe care nici măcar n-o cunosc.

Îi zîmbi timid.

– Nu ştiu aproape nimic despre viaţa ta la Chicago, nu ştiu dacă ar trebui să mă întorc la lucru, sau dacă...

– Nu este nevoie, o întrerupse el, dar, dacă vrei să munceşti, eu nu te opresc. Sper să lucrezi pentru firma *Dyhart,* dar alegerea îţi aparţine.

Se uită în jur, încruntat.

– Simt nevoia să fiu singur cu tine. Te deranjează dacă plecăm?

– Da, zise ea, cu regret. Am văzut tortul acela şi nu mai pot de poftă.

Hohotul lui de rîs îi făcu pe toţi să se întoarcă

şi să zîmbească aprobator.

– Atunci, cred că ar trebui să-l tăiem cît mai curînd, zise el, deşi, în ceea ce-l privea, ea era singurul desert pe care şi-l dorea.

Îi lipseau clipele cînd făceau dragoste. Parcă ar fi fost privat de ceva vital, fără de care nu putea trăi.

– Îţi plac dulciurile, adăugă el, şi ai o poftă de mîncare deosebită, dar eşti subţire ca o trestie. Mă întreb cum reuşeşti.

Ridică din umeri.

– Fac gimnastică de întreţinere încă din adolescenţă şi, în familia mea, nimeni nu este gras. Tu crezi că o să fiu cît un munte, nu-i aşa?

– Nu, nu cred, îi răspunse el, rîzînd, dar te-aş iubi oricum.

Apoi se încruntă.

– De fapt, nu ar fi bine. Obezitatea dăunează sănătăţii. O să avem grijă amîndoi de greutatea noastră.

Se uită la tortul cu glazură albă.

– Şi, din cînd în cînd, o să ne delectăm cu cîte o prăjitură delicioasă.

– Tu n-o să ai niciodată probleme cu greutatea.

Îl bătu în piept.

– Eşti dur ca o stîncă.

Era minunat să-l atingă. Hawk avea un farmec deosebit şi reprezenta totul pentru ea.

– Te rog, continuă să mă pipăi, draga mea, te asigur că toate părţile corpului meu vor fi la fel de tari.

Bahira scoase o exclamaţie de uimire.

– Nu-mi vine să cred că baţi apropouri despre sex.

Se aplecă şi o sărută pe gît.

– Eşti soţia mea. Am dreptul la puţină atenţie. Şi mie îmi place să mă joc cu tine.

Îi mîngîie lobul urechii.

– Mai bine taie tortul.

– Văd că ţi-e foame din nou.

Privirea lui flămîndă o răscolea. Nu era nevoie să-i spună mai mult.

– La ce te gîndeşti, frumoasa mea soţie?

Trăsăturile ei superbe sînt deosebit de expresive, se gîndi el, iar ochii îi ard ca un foc mocnit. Îi mîngîie pielea mătăsoasă, tînjind să se frece de ea, din cap pînă în picioare.

– Am arderile foarte rapide, zise ea, căutîndu-şi cu disperare cuvintele potrivite, care să-i redea echilibrul.

Hawk avea o mare putere asupra ei. O singură privire de-a lui era de ajuns. Trebuia să existe o reglementare în drepturile omului, referitoare la

acest lucru. Începu să respire sacadat.

– Şi... reuşesc... să rămîn suplă. Poate.

Se încruntă, încercînd să-şi amintească ce spusese. Dar îi zbura totul din minte. Ah, da. Discutau despre greutate. Mîine va reveni la vechea ei dietă: pîine prăjită, la micul dejun, iaurt, la prînz şi o gustare, seara. Nu avea de gînd să se transforme într-un munte acum, după ce se căsătorise.

– Este timpul să tăiem tortul, Bahira.

Hawk o luă de braţ şi o conduse să taie tortul. Cînd îşi încleştă mîinile pe cuţitul lung, de argint, îşi aşeză mîna peste a ei. Tăiară împreună două felii, apoi o privi cum o ridică pe prima, ochii sclipindu-i de poftă. Era tare amuzat.

– Nu te mai prosti, murmură ea, dacă nu vrei să te mînjesc cu tortul pe faţă.

Văzînd privirea lui surprinsă, începu să rîdă.

– Ştiu că este exact ceea ce te aşteptai.

Apoi se hrăniră unul pe altul cu linguriţa. Şi rămaseră pierduţi, pînă cînd cineva tuşi. Treziţi din reveria romantică, suavă, care-i cuprinsese, se aşezară la locurile lor. Tăiatul şi servitul tortului, însoţite de toasturile de rigoare, durară un timp şi, în cele din urmă, Hawk se ridică în picioare, lovind linguriţa de pahar.

– Soţia mea şi cu mine plecăm. Vă rog să rămîneţi să vă distraţi în continuare.

– Unde plecaţi? îl întrebă Margo.

– Înapoi, unde a început totul, răspunse el şi zîmbi cînd o văzu pe Bahira tresărind uimită. Soţia mea şi cu mine vă invităm pe toţi de Crăciun, anul acesta, la Chicago. Vom aranja transportul şi veţi sta cu noi, să-mi cunoaşteţi familia.

Bahira rămase cu gura căscată. Hawk o sărută, apoi ieşiră din restaurant, în uralele tuturor.

– Ar trebui să-i spun ceva unchiului Mohammar, zise ea, agăţîndu-se de Hawk.

– Ştie. L-am anunţat ce intenţionez să fac.

– Eşti îngrozitor.

– Într-adevăr.

Peste cîteva clipe, se instalară în limuzină şi porniră spre aeroport.

– Fără bagaje? zise Bahira, în culmea fericirii. Chiar o să ne întoarcem la vila *Coral?*

Hawk încuviinţă din cap şi apăsă pe buton, să închidă paravanul dintre ei şi şofer. Apoi o luă în braţe şi îşi frecă obrazul de părul ei.

– Nu cred că ştii ce am simţit pentru tine, cînd am fost prima oară în Barbados, doamnă Dyhart. Da, ne întoarcem şi o să te lămuresc cît de curînd.

Bahira îl aprobă uluită. Coborîră din limuzină şi se îmbarcară în avion mai repede decît şi-ar fi putut imagina.

– Te grăbeşti, îi spuse ea, aşezîndu-se.

– Da, îi răspunse el, serios. Te iubesc, scumpa mea soţie. Şi ştiu că nu-ţi dai seama cît de mult. Poate, într-o zi, voi putea să-ţi explic ce îngrozit am fost în seara aceea, cînd nu te-am găsit lîngă mine.

Îi zîmbi, dar în ochii lui se citea durerea. Vorbele sale o zguduiseră mai mult ca orice.

– Am fost o proastă că nu am avut încredere în tine, Hawk. Singura mea scuză este că mi se părea imposibil să fie adevărat.

Îi curgeau lacrimile pe obraji.

– Karim mi-a spus că eşti foarte dură, spuse el, ştergîndu-i faţa. Dar văd că eşti moale, ca un aluat.

Îi atinse obrazul, impresionată de sentimentele lui.

– Mă rog, cu tine poate că sînt un aluat.

Hîc!

– Ah, nu, nu în ziua nunţii noastre.

Scrîşnind din dinţi, încercă să se abţină.

– Draga mea, nu-ţi mai ţine respiraţia, zise Hawk, străduindu-se să nu izbucnească în rîs.

– N-o... să... fac... asta... azi.

Hîc!

– Draga mea, te-am prevenit că, într-o zi, o să te apuce sughiţul în timp ce facem dragoste.

– Dar... Hîc! Nu facem dragoste.

Îşi dădu ochii peste cap, văzînd că se amuză.

– Acesta este un avion particular, care are un pat mare, minunat, şi uşă cu yală, îi spuse el, suflîndu-i în ureche.

– Serios?

Hîc!

– Fir-ar să fie!

Hawk hohoti de rîs, desfăcu centurile de siguranţă şi o luă în braţe.

– Mă duc să pun semnul „Nu deranjaţi" la uşă.

– Nici să nu te gîndeşti.

Îşi lăsă capul pe umărul lui.

– Este îngrozitor. Ce lună de miere!

– Va fi minunată.

– Ba nu, îngrozitoare.

Hîc!

– Nu mai rîde.

– Nu te îngrijora, draga mea. Ştii că pot să-ţi opresc sughiţurile.

Cînd o întinse pe pat, îşi agăţă mîinile de gîtul lui.

– Te iubesc.

Hawk încuviinţă din cap.

– Ştiu. Am ştiut întotdeauna, din clipa în care ne-am sărutat. Dar îmi place să te aud cum îmi spui.

Se întinse lîngă ea.

– Trebuie să înţelegem acest sentiment deosebit pe care-l împărtăşim.

Bahira îl aprobă.

– Te referi la dragoste.

– Da.

Îşi sprijini braţele de o parte şi de alta a ei, privind-o drept în ochi.

– Nu intenţionam să găsesc iubirea vieţii mele cînd am plecat spre Barbados. Eram sigur că aveam o existenţă împlinită, dar tu m-ai răscolit. Am cunoscut cîteva femei foarte interesante... oho!

– Foarte frumos, n-am ce zice! exclamă ea apoi îi luă faţa în mîini şi îl sărută înfocat. Ştiam că ai avut alte femei, dar asta nu-mi plăcea deloc.

Hawk dădu din cap.

– Te înţeleg. Cînd mi-ai spus că experienţa ta în materie de bărbaţi este limitată, mi-a venit să sar în sus de bucurie. Dar ştiam, de asemenea, că n-ar fi contat pentru mine, dacă ai fi avut o relaţie serioasă cu altcineva. Legătura noastră a fost spontană, draga mea. Nici unul dintre noi nu şi-a dat seama unde o să ne ducă, dar cred că am fi fost cei mai fraieri din lume, dacă nu am fi ascultat de glasul inimii.

– Aşa este, murmură ea, mîngîindu-l pe faţă.

Cînd eram în Barbados, m-am întărit pentru plecarea ta, gîndindu-mă că voi trăi din amintiri. Ar fi fost greu.

Încercă să-şi stăpînească lacrimile, dar simţea cum i se preling pe pernă.

– Ar fi fost iadul pe pămînt.

– Dar nu ar fi fost posibil, draga mea.

Hawk îi sărută dîrele sărate de pe obraji, cuprins de emoţie, la gîndul că s-ar fi despărţit de ea.

– O să te leg de mine cu un lanţ. Aşa că ai putea să lucrezi pentru compania mea, fiindcă vom fi oricum împreună, zise el. Sau, dacă nu, voi fi umbra ta, în spatele recepţiei de la *Grand Bajian.*

Bahira chicoti şi apoi îl îmbrăţişă.

– Nu mă aşteptam, te rog să mă crezi, îi murmură ea, la ureche. Credeam că oamenii iau o hotărîre raţională, cînd stabilesc cu cine îşi împart vieţile. Uneori trăiesc împreună necăsătoriţi, alteori se căsătoresc. Totul este pragmatic, ferm şi clar. Nu mi-am imaginat că va fi un uragan, care mă va purta pe aripile lui.

Hawk o dezmierdă înflăcărat.

– La fel mă gîndeam şi eu.

Îşi înălţă capul.

– Şi apoi o fată mi-a tras un pumn în ochi,

pentru că am rostogolit-o în nisip.

Bahira rîse.

– M-am purtat oribil cu tine.

– Ai fost minunată. M-am îndrăgostit de tine cînd m-ai lovit. Şi acum trebuie să ţi-o plătesc.

– Ce răzbunător eşti!

Se înfioră cînd îi puse mîna pe coapse şi începu s-o mîngîie uşor. Iar cînd degetele lui îi pipăiră petalele catifelate şi i le umezi, scoase un geamăt.

– Vrei să-mi dai o lecţie?

O privea cu ochii lui languroşi.

– Tocmai am început să-ţi arăt cît de mult înseamni pentru mine, Bahira Massoud Dyhart, zise el, în timp ce îi scotea rochia.

– Da, înţeleg.

Se arcui cînd o ridică şi îşi apăsă gura de mijlocul ei, mîngîind-o. Iar cînd îi linse sînii prin furoul de mătase, i se opri respiraţia. Şi, cînd o muşcă uşor de un sfîrc, scoase un strigăt, clocotind de dorinţă.

Îi cuprinse trupul, îmbrăţişînd-o.

– Sărută-mă, draga mea.

Glasul lui blînd, rugător, o excită.

– Oh, da, gemu ea.

Cuprinzîndu-i faţa în mîini, îşi apăsă gura de a lui. În timp ce îşi atingeau limbile, îşi frecă sînii de

pieptul său. Era atît de minunat să fie din nou cu el.

Pasiunea îi ardea ca un cerc de foc şi se ţinea strîns, uimiţi de forţa pe care o generau.

În cele din urmă, Hawk îşi desprinse gura de a ei şi îşi dezbrăcă în grabă costumul de nuntă. Apoi se apropie de Bahira să-i scoată desuurile, cu mîinile tremurătoare. Înjură ca un birjar, văzînd că nu putea să-i desfacă portjartierul.

– Te prefer în rochie de plajă, bombăni el. Este mai simplu.

Îi aruncă o privire cruntă.

– Nu mai rîde.

– De ce nu? Mă distrez minunat.

Cînd o ridică să-i scoată chiloţii, îşi lipi gura de triunghiul ei umed şi intim, făcînd-o să geamă. Mîinile lui îi cuprinseră umerii.

– Şi eu la fel, murmură el, înălţîndu-şi capul. Mă distrez grozav.

Apoi o străpunse cu limba, simţind cum începe să tremure. Încet, ridicîndu-se, o strînse în braţe.

– Promite-mi că n-o să mă laşi niciodată, Bahira!

– Îţi promit, Hawk!

Ameţită de pasiune, sesizase dorinţa arzătoare din glasul lui. I se oferise în întregime şi o

rugase să-l păstreze lîngă ea.

– Ah, Hawk, te iubesc. Aş muri fără tine. Nu ştiai asta?

– Promite-mi că o să fii mereu lîngă mine, zise el, blînd.

– Am jurat s-o fac, chiar azi, puţin mai devreme, spuse ea, solemn. Pentru totdeauna.

– Şi eu îţi jur.

– Hawk.

Ştia ce dorea. O pătrunse încet, umplînd-o, şi gemetele ei le egalară pe ale lui. Apoi începu vechiul ritm al dragostei şi savurară fiecare mişcare, ţinîndu-se strîns în braţe.

Într-o explozie de senzaţii, ajunseră la orgasm, beţi de fericire.

– Soţul meu, şopti Bahira.

Hawk o sărută.

– Soţia mea.

Apoi se desprinse de lîngă ea.

– Ah, scumpa mea, am uitat să-mi iau măsuri de precauţie.

– Şi eu la fel.

Hîc!

– Crezi că, în timp ce pluteam deasupra lumii, este posibil să fi conceput un copil, domnule Dyhart?

Hîc!

Îşi îngropă faţa între sînii ei.

– Numai dacă vrei. Mi-aş dori un copil, dar am putea aştepta.

– Ba nu, n-am putea. Am treizeci de ani. Mi-ar plăcea să am un copil.

Îl sărută încîntată.

– Unul ca tine.

Hîc!

Capitolul nouă

Bahira căscă şi apoi zîmbi. O priveau din nou, miraţi.

– Trebuie să nasc la sfîrşitul săptămînii, le spuse ea unchiului şi vărului ei. N-am putea continua discuţia? Ce spuneaţi despre japonezi...

– Nu se ştie niciodată. S-ar putea să naşti mai devreme, zise Karim, apoi, uitîndu-se la Hawk, adăugă: N-ar trebui să fie aici. Şi din nou se adresă Bahirei: Crezi că, dacă ai învăţat cîte ceva despre afaceri, ai devenit indispensabilă? Nu trebuia să vii azi.

Îngrijorarea îl făcea să-i vorbească brutal şi se întoarse din nou spre Hawk.

– De ce n-ai obligat-o să stea acasă?

Hawk ridică din umeri.

– Fiindcă a insistat.

– Nu eşti destul de ferm cu ea, bombăni Karim.

– Karim are dreptate, copila mea, zise Mohammar. Ar trebui să stai acasă, să te odihneşti.

Bahira îi privi pe toţi trei şi oftă.

– Bine, hai să ne lămurim în privinţa japonezilor şi o să plec, zise ea. Îmi plac afacerile şi cred că mă descurc din ce în ce mai bine. Chiar după ce o să nasc, voi continua să lucrez.

– Ridicol, murmură Karim, uitîndu-se la tatăl lui.

Dar Mohammar se mulţumi doar să ridice din umeri.

Bahira se amuză să constate ce repede încheiaseră discuţia de afaceri. Cînd se sculă de pe scaun, îi zîmbi soţului ei.

– Să le spunem că s-ar putea să avem gemeni?

– Păi tocmai le-ai spus, zise Hawk, dîndu-şi ochii peste cap, cînd Karim şi Mohammar se întoarseră spre el, revoltaţi.

– O s-o duc acasă, le promise el. Dacă sînteţi îngrijoraţi, puteţi să-l sunaţi pe doctorul ei.

În ascensor, în timp ce coborau spre garaj, Bahira îşi rezemă capul de umărul soţului ei.

– Sînt fericită, Hawk. Tu ai realizat toate aceste lucruri.

– Le-am realizat împreună. Te iubesc, draga

mea soţie.

– Sărută-mă, apoi du-mă la spital. Cred că au început durerile, zise ea, fericită. Încă o clipă fericită din viaţa noastră.

– Bahira! exclamă el, alarmat, apoi gemu şi ea îi surîse bucuroasă. Fir-ar să fie, Bahira, te iubesc, dar încă o „clipă" de genul acesta şi o să mă dai gata.

Îl mîngîie pe obraz.

– O să fie bine.

– Ştiu, zise el, cînd uşile ascensorului se deschiseră.

Amîndoi ştiau că această clipă fericită va dura veşnic.

Sfîrşit

Loveswept

Un cavaler cu ochi aurii... ***Hawk Dyhart*** *a fost primul care a zărit rechinul. Ajunse la timp să tragă victima pe scooter și să o scape de pericol... dar se rostogoli pe plajă cu o femeie deosebit de frumoasă și furioasă.*

Bahira Mason *era întruchiparea Evei și a lui Venus, o creatură superbă, exotică - dar mai mult decît supărată, fiindcă fusese salvată de un steag plutitor, nu de un rechin, de către această brută feroce, a cărei privire putea topi coralul.*

Corpul ***Bahirei*** *tînjea după acest străin puternic, care o făcea să se simtă adorată, dar nu îndrăznea să se lase în voia acestui rege al seducției.* ***Hawk reprezenta riscul pe care nu îndrăznise niciodată să și-l asume, dorința pe care tînjea s-o deguste, dar oare dragostea pentru el însemna că-și va pierde controlul asupra propriei sale vieți?***

Lei 2650